

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.000.00
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36000

Νεοταύρα

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 2
14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1939 - Δ΄

Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικού Προσώπου Δημόσιου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό 'Ανωτάτου Διοικητικού Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό της Α. Ε. του 'Αρχηγού
της Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, όστις
και εκπροσωπεί ταύτην, αναπληρούμενος υπό
του Κυβερνητικού 'Επιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ.

ΕΤΟΣ 2.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/Σ ΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
'Οδός Λεωχάρους 19 (Β' όροφος)
'Αριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικόν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
'Οδός Λεωχάρους 19

'Αριθ. Τεύχ. 2—14 'Οκτωβρίου 1939

ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελών Μή
& μαθητών μελών
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικού) Δρ. 160—200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80—100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 40—50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αλφ. 'Αγγλίας 1
'Αμερικής Δολ. 6
Αιγύπτου Αλφ. 1

Διά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου και 'Ιδιω-
τικού Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 360

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

ή ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διά πάσαν πληρωμήν πρέπει να λαμβάνετε απόδειξιν φέρουσαν την υπογραφήν του Γεν. Γραμ-
ματέως της Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου έ. ά. και την σφραγίδα της Ε.Ο.Ν.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α. Ε. ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΟΦΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΒΕΣΜΙΑ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Λειτουργεί συνεχώς από της 9ης π. μ. μέχρι της 7ης μ. μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Στοά Σπυρομήλιου (Μέγαρον Μ.Τ.Σ.)
Λεωφόρος 'Αλεξάνδρας και Σπυριδωνος Τρικούπη

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ:
ΖΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ από τα Γραφεία μας ή από τόν εις την πόλιν σας
Πράκτορά μας να σας αναπτύξουν πάντα συνδυασμόν ασφαλείας.
ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, όπερ διακατονίζει ταχέως
και άπ' ευθείας πάσαν ζημίαν σας.
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ έξυπηρετείτε την
'Εθνικήν Οικονομίαν και τά Ιδιά σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Αθήναι, Κολοκοτρώνη 13.
Τηλ. 21-144, 29-331.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγής και έμπορίας της κορινθιακής σταφίδος.— Βελτίωσις της
ποιότητας. Κοινή έναποθήκευσις της σταφίδος.— Οίνοποιήσις χλωράς σταφίδος.— Διαφήμισις της
σταφίδος εις τό 'Εξωτερικόν και τό 'Εσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. 'Ο πλέον εύθηνός, υγιεινός και εύγευστος ξηρός καρπός της παγκοσμίου γεωρ-
γικής παραγωγής.— Είναι πλουσιωτάτη εις σάκχαρον και βιταμίνας.— Έχει μεγίστην θερμαντικήν
δύναμιν.— Περιέχει μαγνήσιον ένδεικνυόμενον κατά του καρκίνου, άλκαλικάς ουσίας ώφέλιμους εις
τό αίμα, σίδηρον, άλατα κλπ. ώφέλιμα εις τόν οργανισμόν του ανθρώπου.
Τρώγοντες κορινθιακήν σταφίδα εξασφαλίζετε την υγείαν σας, έχετε οίκονομίαν και ένισχύετε την
έθνικήν μας οίκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

'Εσωτερικού από δραχ. 1 έως 100.000.—

'Εξωτερικού » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετών Δραχ. 3.760.000.000.—

Πās κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικού Ταμειυτηρίου δύναται να ένεργη καταθέσεις και ανάληψεις εις όλα τα Ταχυ-
δρομεία του Κράτους και δι όλων των άγροτικών διανομέων.—Οί τόκοι των άποταμιευομένων ποσών κεφαλαίων ισοιούνται
κατ' έτος και άνατοκίζονται.—Τό 1/3 του άνωτάτου όρίου των καταθέσεων, ήτοι δραχ. 33 500, δεν κατίσχονται εις
ουδενίαν περίπτωση.—Διά την διευκόλυνσιν της οίκονομίας και της άποταμιεύσεως, τό Ταχυδρομικόν Ταμειυτηριον
διαθέτει ειδικούς καλλιτεχνικούς κοιμηπαράδες, πωλουμένους εις όλα τα Ταχυδρομικά Γραφεία του Κράτους.—Όταν
έχετε ένα κοιμηπαρά δύνασθε να έξυπηρετήσετε κατά τόν καλλίτερον τρόπον τάς οίκονομίας σας, διότι συνηθίζετε
εύκολότερα στην άποταμίευσιν.

Η Νεολαία

ΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

Είς την μεγάλην αίθουσαν του 'Υπουργείου
της Δικαιοσύνης ο 'Αρχηγός και Γενικός 'Επι-
θεωρητής της 'Οργανώσεως της 'Εθνικής Νεο-
λαίας, συνεχίζων την προσωπικήν του έπαφήν με
τούς αξιωματούχους και τά στελέχη της 'Οργα-
νώσεως, ώμίλησε την περασμένην Παρασκευήν
εις συγκέντρωσιν των κατωτέρων βαθμούχων της
Περιφερειακής Διοικήσεως Πρωτευούσης. Και
όπως πάντοτε, έτσι και την φοράν αυτήν ή έπαφή
του 'Αρχηγού ύπήρξε μετάληψις πείρας και με-
τάληψις σοφίας έκ μέρους των συγκεντρωθέντων
ήγετικών στελεχών. 'Υπήρχον άληθινά στιγμαί
εξάρσεως και εις τάς δύο αυτάς συναντήσεις,
από τάς όποιάς πρέπει να σημειωθή ότι έλειπεν
έντελώς και τό ελάχιστον στοιχείον πομπής και
έπισημότητος. 'Επρόκειτο περι άπλών συνομι-
λιών. Και δι' αυτό ήσαν έντρυφήμα άληθινόν οί
λόγοι του 'Αρχηγού, ό όποιος ώμίλησε και εις
την πρώτην και εις την δευτέραν συγκέντρωσιν
περισσότερον ώς σοφός και ώς παιδαγωγός και
όλιγώτερον ώς πολιτικός ήγέτης. Οί λόγοι του
ήσαν άποστάγματα γνώσεως, της όποιας ή στε-
ρεότης έδοκιμάσθη επάνω εις τόν άκμονα της
πείρας μιας ζωής γεμάτης από άγώνα και μά-
χη. 'Ησαν όμως, συγχρόνως, άποστάγματα
αγάπης. Της αγάπης που από την κορυφήν εις
την όποιαν έφθασε δεν έχει πλέον να ζητή τίποτε
και διά τοϋτο έκδαπανάται εις άφειδη προσ-
φοράν.

Τά νεαρά ήγετικά στελέχη της 'Οργανώσεως
θα έχουν εις την ζωήν των να ένθυμούνται πολ-
λούς από τούς λόγους που ήκουσαν κατά τάς
συνομιλίας αυτάς. Και θα τούς είναι εις άποφα-
σιστικές ώρας της ζωής των, όχι της δημοσίας
μόνον αλλά και της ιδιωτικής, οί λόγοι αυτοί πο-
λύτιμοι γνώμονες προσανατολισμού. 'Αλλά και
διά την όργάνωσιν, διά την επέκτασιν και διά
την άνδρωσιν της έδόθησαν κατά τάς συνομιλίας
έκείνας άσφαλείς υποθήκαι. Τάς υποθήκας αυτάς
ήμπορούμεν να τάς συνοψίσωμεν εις δύο — τάς
πραγματικώς κεφαλαιώδεις. Την πρώτην, που

θέλει τό πεδίον της όργανώσεως άππλλαγμέ-
νον από κάθε διάκρισιν προελεύσεως πλούτου
και μορφώσεως, με μόνην την έφεσιν της μείζο-
νος στοργής προς τά εργαζόμενα μέλη των φα-
λάγγων της Νεολαίας. Την δευτέρα, ή όποία
διακηρύττει ότι ή όργάνωσις δεν είναι πεδίον έπι-
λογής άριστέων, αλλά στάδιον συστηματικής και
έπιμόνου προσπαθείας προς άνύψωσιν συνόλων.

Είς την πρώτην περιέχεται όλόκληρον τό κοι-
νωνικόν πιστεύω του Κράτους του προελθόντος
έκ της μεταβολής της 4ης Αυγούστου. Του Κρά-
τους τό όποιον άνένεωσε και επλάτυνε τό νόημα
του 'Εθνισμού μας, διά να τό άπλώση και περι-
λάβη εις αυτό όλα τά κοινωνικά στρώματα και
κατέστησεν αίτημα του πρακτικού βίου τάς ήθι-
κάς έπιταγάς των χριστιανικών πηγών της ζωής
μας. 'Από αυτήν, από την τελικήν της κατίσχυσιν
και έπιβολήν εις τά πνεύματα και τάς ψυχάς και
από την καθολικήν της βίωσιν θα προέλθη ή νέα
Κοινωνία, εις την όποιαν δεν θα ύπάρχη ούτε στέ-
ρησις ούτε ένδεια και όπου ή χρήσις του πλού-
του θα παύση να είναι πρόκλησις. 'Η δευτέρα θ'
ανάπτύξη κάτι που ή έλλειψις του άποτελεί μειο-
νέκτημα του φυλετικού μας χαρακτήρος, ιδιαιτέ-
ρως αισθητόν κατά την παρούσαν ιστορικήν πε-
ρίοδον. Την θέλσιν και την ικανότητα της όμα-
δικής προσπαθείας και της όμαδικής άνόδου. Θα
επλανάτο κανείς οίκτρα άν έφαντάζετο ότι ή έπι-
μονή του 'Αρχηγού εις την προσπάθειαν διά την
ανάβίβασιν του μέσου επιπέδου της άγωγής και
της μορφώσεως των νέων έρχεται εις αντίφασιν
προς την πατροπαράδοτον έλληνικήν άρχήν του
άριστεύειν και υπερέχειν. Κάθε άλλο. 'Η έννοια
της άρχής την όποιαν θέτει ό 'Αρχηγός δεν άναι-
ρεί αλλά συμπληρώνει. 'Επιζητεί τόν συγκερα-
σμόν του άτομισμού μας, που είναι στιγμές που
γίνεται συγγνός και στενός και άγονος, με την
έννοιαν της όμάδος, έξω από την όποιαν και χω-
ρίς την όποιαν, εις την εποχήν μας ιδιαιτέρως,
είναι άδύνατος ή γονιμοποίησις ουδενίως άρετής.

Κδς

ΕΘΝΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ — και ηθική ανεξαρτησία.

ΑΡΘΡΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ Ε.Ο.Ν.

(Συνέχεια)

Έτσι ξαναβρήκε το Έθνος τον δρόμον των μεγάλων γνωρίμων του πεπρωμένου που συνοψίζονται εις το ιδανικόν του Τρίτου Έλληνικού Πολιτισμού. Έγινε η ζωή του πάλιν όχι αντικείμενον, αλλά δημιουργός ιστορίας. Της ζωής αυτής υπέρτατος ρυθμιστής, φορέας και έκφραστής, συνισταμένη και συντονιστής όλων των Έθνικων δυνάμεων, είναι το άνηκον εις όλους τους Έλληνας Έθνικόν αξιοκρατικόν Κράτος.

Το Κράτος αυτό έχει σκοπούς, τούς σκοπούς του Έθνους. Και εύρισκε την δικαίωσίν του εν τη τελειώσει των σκοπών αυτών και εν τη καλλιέργειά των ιδανικών του. Πάσα πράξις του είναι συνεπής προς τας αρχάς του αυτών και γνώμων και κριτήριον αυτής είναι το Έθνικόν συμφέρον και η Έθνική ανάγκη προς την οποίαν εύρισκεται εις διαρκή ανταπόκρισιν.

Δέν πρόκειται όμως εδώ ν' αναπτύξωμεν τὰ χαρακτηριστικά γνωρίσματα του Έθνικου Κράτους. Το πράγμα αυτό έχει γίνει έπανεπιλημμένως και αποτελεί αντικείμενον γνώσεως κάθε Έλληνας. Άλλα πρόκειται να έπιμείνωμεν ιδιαιτέρως επί της ιδιοτυπίας της καθαρώς Έλληνικής του Κράτους της 4ης Αυγούστου, της καθοριζόμενης υπ' αυτού ακριβώς του γεγονότος ότι το Κράτος έχει γνώμονα και κριτήριον το Έθνικόν συμφέρον και την Έθνικην ανάγκην, εις την οποίαν άλλως τε οφείλεται αυτή αυτή η δημιουργία του και η ύπαρξίς του.

Διά τούτο, έκτός της βουλήσεως του Κράτους, δέν υπάρχει καμμία άλλη βούλησις το Κράτος είναι ο μοναδικός φορέας της μονίμου και της έκαστοτε υπάρχουσας προς αντιμετώπισιν των έκαστοτε παρουσιαζομένων Έθνικων αναγκών βουλήσεως του Έθνους. Η ύπαρξις οιασδήποτε άλλης βουλήσεως είναι άκατανόητος. Τυχόν υπάρχουσα στρέφεται κατ' αυτής ταύτης της υποστάσεως του Έθνους και ως τοιαύτη οφείλει να έξουδετερωθῇ. Το ότι γνώμων και κριτήριον διά το Έθνικόν Κράτος είναι το Έθνικόν συμφέρον αποτελεί την διαστολήν του από πάσαν άλλην μορφήν Κράτους. Ούτω το καταλυθέν Κοινοβουλευτικόν Κράτος είχε κριτήριον το κοινοβουλευτικόν, ήτοι το κομματικόν συμφέρον. Εις άλλα Κράτη πρόχει ως κριτήριον το ταξικόν συμφέρον και εις άλλα πάλιν το Κράτος αυτό τοούτο αποτελεί σκοπόν καθ' έαυτό και άλλοι άλλα υπάρχουν κριτήρια.

Εξ όλων αυτών φαίνεται η καθαρά Έλληνική ιδιοτυπία του Κράτους της 4ης Αυγούστου. «Το καθεστώς της 4ης Αυγούστου είναι καθεστώς πειθαρχημένον. Η έξέλιξις του όμως δέν σημαίνει έπάνοδον εις τὰ παλαιά καλούπια, ούτε εις φυετοβελτιωμένας εκδόσεις των, αλλά δημιουργίαν νέων τύπων που να προέρχονται από τας έσωτερικάς ζωτικάς ανάγκας αυτού του του καθεστώτος, δηλαδή από τας έσωτερικάς ζωτικάς ανάγκας αυτού του του Έθνους, του οποίου το πολιτικόν καθεστώς είναι η ζωντανή έκφρασις».

Αυτή είναι η πολιτειακή μορφή εις την οποίαν άκλονήτως πιστεύομεν. Η πίστις μας αυτή ούδένα άλλον πλὴν ήμῶν άφορᾷ. Άδιαφοροῦμεν αν η αλήθεια αυτή είναι τοπική ή παγκόσμιος. Έαν δηλαδή το όρθόν της πίστεώς μας ισχύη μόνον διά την Ελλάδα ή και έκτός της Ελλάδος. Μας άρκεί ότι διά την Ελλάδα ισχύει και θα ισχύση άκαταλύτως. Και το ότι

την περιφρονούμεν την πίστιν αυτήν με αυτήν ταύτην την ζωήν μας. Άλλως τε το πράγμα αυτό αποτελεί υπόθεσιν καθαρώς έσωτερικήν κάθε Έθνους, άφοῦ το πολιτειακόν σύστημα τότε είναι καλόν και υγιές, όταν ανταποκρίνεται εις τας ανάγκας και τας δεδομένα έκαστου λαού. Άλλά παρατηρούμεν άπλως τὰ περί ήμῶν συμβαίνοντα σημαντικά διά την Ιστορίαν της ανθρωπότητος, ή οποία αναμφισβήτητως άφορᾷ και ήμᾶς, βλέπομεν ότι αυτό το όποιον διεκήρυξε και έφήρμοσεν ως αλήθειαν διά την Ελλάδα ο Ιωάννης Μεταξάς με εις το όποιον πιστεύομεν ως σωτήριον αξίωμα όλοι οι Έλληνες, διά τόν τόπον μας, βλέπομεν ότι υπάρχει ως αναμφισβήτητος αλήθεια δι' όλους τούς λαούς και όλους τούς τόπους. Παρατηρούμεν δηλαδή με όλην την αντικειμενικότητα πού μας δίδει ή συνειδησις της ήθικής και υλικής μας ανεξαρτησίας, ότι ή μία πραγματικότης ή οποία μένει και ή οποία υπερσχίζει πάσης άδιαφόρου πῶς άποκαλουμένης θεωρίας, είναι το Έθνος. Η δύναμις της πραγματικότητος αυτής έμφανίζεται άκαταγωνίστως ισχυρότερα παντός έξωτερικού περιθλήματος. Παρουσιάζεται αυτόχρονα καταλυτική πάσης άλλης θεωρίας και παντός άλλου προσήματος. Και βλέπομεν ότι όταν τὰ Έθνη διεξάγουν άγῶνας διά τήν ύπαρξίν των, πᾶνι κάθε είδους φιλολογία και έπικρατεί πάσης άλλης σκέψεως, και πάσης οιασδήποτε προλήψεως ή δήθεν κοσμοθεωρίας ένα και μόνον κριτήριον, το κριτήριον του Έθνικου συμφέροντος. Πρό αυτού δέν ισχύει καμμία αντίθετος αντίληψις. Τὰ Έθνη ζοῦν με την πίστιν εις αυτά και όχι διά των θεωρητικῶν διακηρύξεων.

Πρό αυτής της πραγματικότητος υποχωροῦν τὰ πάντα και είναι φανερόν ότι ανεξαρτήτως λεγομένων, ανεξαρτήτως έπιφανειακῶν ένεργειῶν, ένίστε και αντίθετος προς αυτά, ένα μόνον πράγμα καθορίζει την ένεργειαν κάθε Έθνους και κάθε Κράτος: το Έθνικόν του συμφέρον και τὰ πάντα ένεργοῦνται κατ' ανταπόκρισιν της Έθνικής ανάγκης.

Συνεπώς άγόμεθα εις το συμπέρασμα ότι, όταν τὰ Έθνη θέλουν να ζήσουν ένας μόνον δρόμος υπάρχει δι' όλα τὰ Έθνη του κόσμου, ο δρόμος του Έθνικου συμφέροντος και της συνεχούς ανταποκρίσεως προς την Έθνικην ανάγκην, δρόμος τόν όποιον εις την Ελλάδα είχε το θάρρος να δείξη ο Ιωάννης Μεταξάς, καταλύων πάσαν ύποκρισιν, καταλύων το πολιτικόν ψεύδος, την κοινωνικήν άδικίαν και την ιδεολογικήν σύγχυσιν πού είχε καταστή καθεστώς, σώζων όριστικῶς διά τόν τρόπον αυτού την Ελλάδα. Δι' αυτό συνέβησαν τὰ όποια υπερνικηθέντα δέν δύνανται ν' ανταποκριθῶν κατά την δεδομένην Ιστορικήν στιγμήν εις τας έκαστοτε Έθνικάς ανάγκας αναγκάζονται άδιαφόρως και πολλάκις αντίθετως προς την όνομασίαν των, με γνώμονα το Έθνικόν συμφέρον, να προσαρμοσθῶν εις τας ανάγκας αυτές, αυτοκάταλύόμενα εις την ουσίαν και άκόμη και εις τούς τύπους. Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι ή κατάλυσις αυτή οφείλεται εις την αντίπαλον την υπάρχουσαν μεταξὺ έσφαλμένης θεωρίας και αληθοῦς πραγματικότητος, μεταξὺ υπερνικηθείσης μορφῆς και πραγματικῆς ανάγκης.

Το αποτέλεσμα είναι ότι θεσμοί προκύψαντες από

(Συνέχεια και τέλος στη σελίδα 64)

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

Η ΟΧΥΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ

Τὰ πολεμικά γεγονότα, τὰ όποια άπασχολοῦν από μὴνός τόν κόσμον, έδωκαν άφορμήν να γνωσθῇ ευρύτερον εις το πολύ κοινόν ότι τὰ σύνορά μας, τὰ σύνορα της Ελλάδος μας, δέν είναι όπως πρό τριετίας έντελῶς άνοικτά και άφύλακτα, άλλ' ότι σήμερα, χάρις εις την Κυβέρνησιν της 4ης Αυγούστου, προστατεύονται ταῦτα από Ισχυράν γραμμὴν όχυρωματικῶν έργων, την «γραμμὴν Ι. Μεταξά».

Άλλά τι είναι αὐταί αἱ όχυρώσεις των συνόρων, διατί γίνονται και εις τι άποβλέπουν; Θα προσπαθῶμεν να δώσωμεν από της στήλης ταύτης της «Νεολαίας» εις τούς αναγνώστας της μίαν γενικήν ιδέαν περί των όχυρώσεων τούτων και του προορισμοῦ των.

Αφ' ής ήρχισαν χρησιμοποιούμενα υπό των στρατῶν τὰ πυροβόλα όπλα, οι πολεμισταί ήσθάνθησαν την ανάγκην να χρησιμοποιοῦν φυσικά ή τεχνικά προκαλύμματα διά να προφυλάσσωνται σχετικῶς όπισθεν αυτών από το φονικόν πῦρ του έχθρου. Ένστικτικῶς δηλαδή ο μαχητής προσπαθεῖ να χρησιμοποιήσῃ το πλησιέστερον εύρισκόμενον προκαλύμμα, το όποιον θα του παρέιχε κάποιαν προστασίαν, π. χ. μία πυχρή του έδάφους, ένα χαντάκι, ένα λάκκο, μία γράνα κ.ο.κ. Και το φυσικόν αυτό προκαλύμμα το τελειοποιεῖ εις επαρκέστερον όρυγμα.

Η ανάγκη αὐτή είναι πλέον έπιτακτική εις την περίπτωσιν της άμύνης, εις την περίπτωσιν δηλαδή κατά την όποίαν ένα τμήμα στρατοῦ έχει την έντολήν να κρατήσῃ θέση θυσία μίαν τοποθεσίαν επί τινος χρόνον, άποκροῦν τας έπιθέσεις υπερτέρου πολλάκις έχθρου, διά να δώσῃ τόν καιρόν εις τήν Διοίκησιν να συγκεντρώσῃ τας άπαιτούμενας δυνάμεις προς έπίθεσιν εις άλλο σημείον ή διά να έξυπηρετήσῃ άλλον τινά στρατηγικόν σκοπόν.

Και είναι φυσικά εύνόητον ότι όσον περισσότερον χρόνον πρέπει το τμήμα αυτό να κρατήσῃ την τοποθεσίαν της όποίας άμύνεται και όσον μεγαλύτεραι είναι αἱ δυνάμεις του έχθρου και άφθονότερα τὰ μέσα πού διαθέτει, τόσοον μεγαλύτερα πρέπει να είναι και η παρεχομένη εις τούς άμυνόμενους προστασία, τόσοον δηλαδή τελειότερα πρέπει να είναι η όχύρωσις της τοποθεσίας.

Τοιουτοτρόπως έκ της ανάγκης αὐτῆς της άμυντικής οργανώσεως του έδάφους έξεπήγασεν ή τέχνη της όχυρωτικής, ή οποία κατά φυσικόν κανόνα έξελίσσεται παραλλήλως προς την τελειοποίησιν και αύξησιν της καταστροφικής Ισχύος των έπιθετικῶν όπλων.

Η ανάγκη αὐτή της όχυρώσεως είναι απόλύτως έπιτακτική προκειμένου περί των συνόρων μίας Χώρας. Πρέπει δὲ τὰ όχυρωματικά έργα των συνόρων να είναι άρκετά Ισχυρά, ώστε αἱ κατέχουσαι αυτά μικραί σχετικῶς δυνάμεις προκαλύψεως να δύνανται να άποκροῦσουν και να συγκρατήσουν Ισχυροτέρας έχθρικές δυνάμεις, αἱ όποια θα έπεχείρουν αἰφνιδιαστικήν εισβολήν. Βεβαίως τόν έχθρόν θα τόν αντιμετώπισῃ ολόκληρος ο έθνικός στρατός, αλλά προς τοῦτο πρέπει να του δοθῇ ο καιρός να έπιστρατευθῇ και να κάμῃ την στρατηγικήν του συγκέντρωσιν, χωρίς να παρεμποδισθῇ από τόν έχθρόν, ο όποιος πρέπει κατά το διάστημα αυτό να συγκρατηθῇ έξω των συνόρων.

Έκτός αυτού και κατά την διάρκειαν των έπιχειρήσεων θα παρασθῇ ανάγκη να τηρηθῇ άμυνα εις ἕν τμήμα του μετώπου διά να έξοικονομηθῶν δυνάμεις.

Την έθνικην αὐτὴν ανάγκην της όχυρώσεως των συνόρων δέν την είχαν κατανοήσει οι πρό του 1936 σοφοί (!) κυβερνήται. Ευτυχῶς άνέτειλε το 1936 η 4η Αυγούστου και ο Άρχηγός, σάν μεγάλος κυβερνήτης και μεγάλος στρατηγός έδωσεν όλην την προσοχήν πού έπρεπε στο ζήτημα αυτό και έτσι χάρις εις μίαν υπεράνθρωπον πραγματικῶς προσάθεσαν άπεκτίσασιν έντός μιάς τριετίας και ήμεῖς μίαν άρτιωτάτην όχυρωματικήν γραμμὴν εις τὰ σύνορά μας, την «γραμμὴν Ι. Μεταξά».

Άλλά περί της γραμμῆς αὐτῆς θα εῴπωμεν περισσότερα εις το έπόμενον φύλλον.

Σ. Ρούβαλης

Γράμματα σΤους νέους

ΝΕΙΑΤΑ

Άγαπητοί μου φίλοι,

Έγκαινιάζοντας τη στήλη αυτή, πού το περιοδικό μας μου έκαμε την τιμή να μου αναθέσῃ, θα ήθελα πρώτα-πρώτα να σας στείλω τόν πιο εγκάρδιο χαιρετισμό μου και να σας διαβεβαιώσω ότι ο χαιρετισμός αυτός δέν είναι καθόλου συνηθισμένη τυπική εκδήλωσις, αλλά ξεγέλισμα ψυχῆς — μιάς ψυχῆς πού είναι ολότελα δική σας, όπως κάθε ψυχὴ πού ένδιαφέρεται για την πρόοδο και τόν πολιτισμό του τόπου μας.

Γιατί πρόοδος και πολιτισμός εἰστε σεις. Έξω από σας δέν μπορούν να έννοηθῶν οι δυο αυτές έννοιες. Χωρίς έσας δέν μπορούν να πραγματοποιηθῶν. Πρόοδος θα πῇ όρμη και δύναμι και θέλησις δηλαδή Νειάτα. Πολιτισμός θα πῇ φῶς, όμορφιά, χαρά, άγνότης δηλαδή και πάλι Νειάτα. Και τὰ Νειάτα εἰστε σεις.

Γι' αυτό κάθε ψυχὴ, πού πονεῖ για πρόοδο και πολιτισμό, καταφεύγει σε σας με συγκίνησι και πίστι, έρχεται κοντά σας και μένει πάντα κοντά σας, για ν' άνανεώνῃ τις έλπίδες της, να τονώνῃ την αίσιοδοξία της, να ένισχύῃ τη θέλησί της, να παίρνῃ κουράγιο και δύναμι και ζωή από την έπαφή της με σας.

Με την ίδια συγκίνησι και πίστι σας πλησιάζω και τώρα άγαπητοί μου φίλοι. Οι στήλες του περιοδικου αυτού μου δίνουν την συναίσθησι ότι προεκτείνονται και μπαίνουν ολόδια μέσα στην ψυχὴ σας και το γεγονός ότι μέσα σε μίαν άπ' αὐτῆς θα βρίσκειται κι' ένα κομμάτι από τη δική μου σκέψι, κι' ένα κομμάτι από τη δική μου ψυχὴ, μου έντείνει, μου βαθαίνει και μου πλαταίνει περισσότερο τη συγκίνησι. Είναι η ίδια συγκίνησι πού αίσθάνεται κανείς, όταν μπαίνει σ' ένα ναό, κάτι περισσότερο ακόμα όταν προχωρή για να μπῇ στο ίδιο το «Ιερό» το ναοῦ. Κι' η ψυχὴ σας είναι αυτό ακριβῶς το «Ιερό» του ναοῦ, το «Ιερό» της ψυχῆς του λαού μας, του Έθνους μας.

Να σας πῶ πόσο μεγάλη κι' Ιερὴ μυσταγωγία γίνεται εκεί μέσα; Το ξέρετε, το νοιώθετε καλύτερα από κάθε άλλον. Πρώτοι έσεις ακούσατε το θείο μήνυμα, το ύψηλό κήρυγμα του μεγάλου έθνικου μύστου, πρώτοι έσεις δεχτήκατε το τιμητικό κάλεσμά του, πρώτοι έσεις γεμίσατε από την Ισχυρή και ζωογόνο πνοή του. Γι' αυτό και πρώτοι έσεις, μ' έπικεφαλῆς τόν πρώτο Νέο της Ελλάδος — την πιο άγνή, την πιο ζωντανή και πιο άράτα προσωποποίησί σας — έτρέξατε στο ναό κι' έκαταθέσατε τὰ πολυτιμότερα δῶρα της ψυχῆς σας, την πίστι σας, την άγνότητά σας, τόν ένθουσιασμό σας, τη θέλησί σας, τη δύναμί σας, για να μπορέσῃ ο μεγάλος μύστης να έτοιμάσῃ και να προσφέρῃ στο Έθνος τη θεία μετάληψι του έξαντισμοῦ, της ανατάσεως, της αναγεννήσεως και της αναδημιουργίας, πού όλα μαζί τὰ εἶπε: «Γι' Έλληνικός Πολιτισμός».

Νά! Σ' αὐτή την Ιερὴ μυσταγωγία προσέρχομαι κι' εγώ με τη μικρή μου αὐτὴ στήλη, για να προσπαθῶ να τη στήσω σάν ένα λάβαρο δίπλα στα δικά σας, λάβαρο άγάπης και πίστεως. Δέν έχει σκοπό να κάμῃ διδασκαλία, να δώσῃ μαθήματα ο μοναδικός της πόθος είναι να επικοινωνήσῃ με σας: ν' ανταλλάξῃ με σας τίς σκέψεις της, να άρμονισῇ τὰ αίσθηματά της με τὰ δικά σας, να φέρῃ σ' έπαφή την ψυχὴ της με την ψυχὴ σας. Πόσα έχει να κερδίσῃ από την επικοινωνία αὐτή, πόσα άράια, άκριβὰ και δυνατόν στοιχεῖα ζωτικότητος, θάρρους και δυνάμεως! Άν εις ανταλλάγμα όλων αυτών κατορθώσῃ να μεταδώσῃ κι' αὐτὴ σε σας έναν παλμό άγάπης, μιὰ πνοή πίστεως προς τη μεγάλη κοινὴ προσπάθεια, θα τὸ θεωρήσῃ την καλύτερη εκπλήρωσι του σκοποῦ της, τη μεγαλύτερη Ικανοποίησί της.

Με όλη μου την άγάπη
Μελῆς Νικολαΐδης

Στο αφιέρωμα

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Ο 'Αρχηγός, όμιλών εις συγκεντρώσεις βαθμοφόρων της Ε.Ο.Ν., συνέστησεν όπως οι διάφοροι Σχηματισμοί της Νεολαίας οργανώνουν τακτικά έκδρομάς είτε μακρινάς είτε κοντινάς και με μεταφορικά μέσα ή και πεζή ακόμη!... Ταυτοχρόνως διέταξεν όπως κατά την διάρκεια της έκδρομής οι Φαλαγγίται ή αι Φαλαγγίτισσαι, οι Σκαπανείς ή αι Σκαπάνισσαι παίζουν παυνιδία, όχι από εκείνα που μάς έφθασαν έξωθεν, αλλά τὰ καθαρώς ελληνικά, τὰ όποια έπαιξαν γενεές γενεών Έλληνοπαίδων.

Η «Νεολαία», εν τη έπιθυμία της να συγκεντρώση τὰς περιγραφὰς όλων αυτών των παιγνιδίων, διὰ να τὰς καταστήση κτήμα των νέων της Χώρας, παρακαλεί τούς διδασκάλους και κάθε άλλον που θα είχε την ευχαρίστησιν να λάβουν τον κόπον να της περιγράψουν λεπτομερώς τὰ παιγνίδια που παίζονται εις τον Τόπον των.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Μεταξύ της Ούγγαρίας και της Ρουμανίας, κατόπιν μεσολαβήσεως της Νοτιοσλαβίας, συμφωνήθησαν και έφωρμόθησαν άμέσως μέτρα άμοιβαίας έλλαττώσεως των παρά την κοινήν ούγγρορουμανικήν μεθόριον στρατιωτικών δυνάμεων. Χαιρετίζομεν την συμφωνίαν ταύτην και διότι άποτελεί νέον στοιχείον σταθερότητος εις την μέσσην και την νοτιοανατολικήν Ευρώπην, αλλά και διότι δίδεται επικαίρως παράδειγμα προς μίμησην διὰ τούς πολυαριθμότερους λαούς της Ηπείρου.

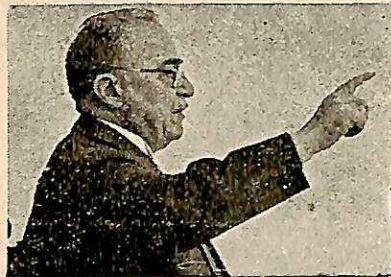
ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΛΤΙΚΗΝ

Εις την Βαλτικήν δοκιμάζεται τὰς ημέρας αυτὰς τραχύτατα ή άρχή του έθνισμού και τὸ δόγμα της έθνικής αὐτοκυριαρχίας. "Ας σημειωθῇ ως έκτάκτως διδακτικόν τὸ γεγονός ότι εις την περίπτωσιν των μικρών βαλτικών Κρατών τον ίμπεριαλιστικόν ρόλον διαδραματίζει Χώρα, της οποίας ή Κυβέρνησις, όταν συνεκροτήθη τὸ πρό- τον πρό εἴκοσι δύο έτών, εὐηγγελίσθη εις τον Κόσμον καθεστὼς διεθνούς ειρήνης «άνευ προσαρτήσεων και άποζημιώσεων, στηριζόμενον επί της άρχῆς της αὐτοδιαθέσεως των λαών».

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

Εις την α' σελίδα: Μία χαριτωμένη μικρή Φαλαγγίτισσα του Στρατοπέδου «Ίω, Μεταξάς».

Εις την τελευταίαν: "Ανω: "Ενα χαριτωμένο γκρουπ με Κρητικά ένδυμα- σίας περιοχῆς "Ηρακλείου. Κάτω: Τοπικά ένδυμασία Τρίκερι και Μακρινίτης.

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

«Τρεῖς συμβουλὰς ἔχω νὰ σὰς δώσω: Νὰ ἀγαπᾶτε τὴν ἀλήθειαν. Νὰ λέγετε τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ θυσιάζεσθε διὰ τὴν ἀλήθειαν ὅπως τὴν αἰσθάνεσθαι ὁ καθένας σας καὶ ἡ κάθε μιά σας. Ψέμα νὰ μὴ βγῇ ποτὲ ἀπὸ τὸ στόμα σας. Δευτέρα συμβουλή πού σὰς δίνω εἶναι ὅταν ἐργάζεσθε νὰ ἐργάζεσθε σοβαροὶ καὶ αὐτὸ εἰς τὸ ὅποιον ἐργάζεσθε νὰ τὸ κάμετε σοβαρό. Καλλίτερον ὀλίγον καὶ κατὰ βᾶθος καὶ εἰς ὅλην τοὴν ἔκτασιν παρὰ πολλὰ καὶ ἐπιπόλαια. Αὐτὸ θὰ σὰς χρησιμεύσῃ δι' ὅλην σας τὴν ζωὴν. Καὶ τρίτη συμβουλή: Νὰ ἔχετε ἀπόφασιν νὰ εἴπητε εἰς ἡμᾶς, τὴν γενεάν ἢ ὁποῖα ἤρθε καὶ σὰς καθοδηγεί τώρα, ἐκεῖνο πού ἔλεγαν τὰ παιδιὰ τῶν Σπαρτιατῶν: «"Ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεσθα πολλῶ κάρρονες». Καὶ ἡμεῖς θὰ γίνωμε πολὺ καλλίτεροί σας. Τότε ἡ Ἑλλάς θὰ πάῃ μπροστά».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΖΟΜΕΝ

Αἱ ἐκδηλώσεις φιλίας καὶ συναδελφώσεως, μέσα εἰς τὰς οποίας διεξήχθησαν καὶ ἑτεροαπίσθησαν οἱ ἀγῶνες τῆς δεκάτης Βαλκανιάδος, ἐδικαίωσαν ἀπολύτως τὸν λαμπρὸν τοῦτον θεσμόν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡμποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε καὶ ὅλων τῶν λαῶν τῆς Βαλκανικῆς, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερον στοργικὴν τὴν φορὰν ταύτην παρακολούθησιν τῶν ἀγῶνων εἰς τὰς γειτονικάς Χώρας καὶ ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἰδιαίτεραν ἐπισημότητα, ἢ ὁποῖα ἐδόθη ἐξ ὅλων τῶν πλευρῶν, εἰς τὰς περὶ τούτους ἀγῶνας τούτους ἐκδηλώσεις. Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς, εὐδοκήσας νὰ παραστῇ κατὰ τὴν ἑναρξιν καὶ κατὰ τὸ πέρας τῶν ἀγῶνων καὶ κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ σχετικοῦ συνεδρίου μετὰ τοῦ Διαδοχικοῦ ζεύγους, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως, παρακολουθῆσας αὐτοπροσώπως τὰ ἀγωνίσματα καὶ δεχθεὶς τὰς ἀντιπροσωπείας τῶν ἀθλητικῶν ὁργανώσεων, ἠθέλησεν νὰ ἐξάρουν καὶ νὰ τονώσουν τὸ φρόνημα τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ καὶ τῆς ἀλληλεκτιμῆσεως, τὸ ὅποιον σφυρηλατοῦν αἱ συναντήσεις εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς στίβους καὶ νὰ ἐνθαρρύνουν τὴν κατανόησιν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην προσέγγισιν πού πηγάζει ἀπὸ τὰς συναντήσεις αὐτάς.

Ὁ τόνος αὐτός, ὁ θερμότητα ἀνθρώπινος, πού ἐδόθη ἀπὸ τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Κυβέρνησιν, ἐτηρήθη θαυμάσια εἰς κάθε περίστασιν ἐπαφῆς τῆς ἀπὸ κοινὸν ἀθλουμένης βαλκανικῆς νεολαίας μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπισήμων καὶ τοῦ κοινοῦ. Ἡ ἀτιμωφαίρα, ἢ ὁποῖα ἐδημιουργήθη καὶ ἐπεκράτησεν εἰς τὸ παρατεθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ—Διοικητοῦ Πρωτονοῦσης γεύμα, ὑπῆρξε τὸ κορυφωμα τοῦ πνεύματος τούτου. Καὶ πρέπει μαζὶ μετὰ τὴν ἀνοιχτόκαρδον προσφώνησιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ—ὁ ὁποῖος δὲν παραλείπει εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐγκραυγῇ διὰ τὴν ἰδιότητά του τοῦ παλαιμάχου ἀθλητοῦ—νὰ ἐξάρωμεν τὴν πρόποσιν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ρουμανίας κ. Τζουβάρα. Ὁ τελευταῖος ἔδωκε βαθυτάτην ἐρμηνείαν τοῦ γνησίου, τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητικοῦ πνεύματος, ὅταν εἶπε, στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἀθλητάς: «Ἐλύσατε ἐν τῶν πλέον δυσλύτων προβλημάτων: νὰ διέλθῃτε τὴν ἔρημον τοῦ φθόνου, τῆς ζηλοτυπίας καὶ τοῦ μίσους καὶ νὰ ἐπανεέλθῃτε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους». Πρέπει ἐπίσης νὰ σημειώσωμεν τοὺς ἐγκαρδίου λόγους, οἱ ὁποῖοι ἐπέτρεψαν εἰς τὸν πρεσβευτὴν τῆς Βουλγαρίας ν' ἀντισταθμίσῃ τὴν λύπην τὴν ὁποίαν ἡσθάνθησαν οἱ Ἕλληνες, οἱ Τούρκοι, οἱ Ρουμᾶνοι καὶ οἱ Νοτιοσλαβοὶ ἀθληταί, ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν τῶν ἀθλητῶν τῆς Βουλγαρίας. Πρέπει νὰ τονώσωμεν, τέλος, τὸ θαυμαστὸν γεγονός, ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἀγῶνων ἐπεδείχθη ἐκ μέρους ὅλων, ἀθλουμένων καὶ κοινῶν, τὸ ἀνώτερον ἐκεῖνο πνεῦμα, τὸ ὅποιον βλέπει τὴν ἀθλίαν καὶ τὸν ἀθλούμενον ὡς κεντρικὸν θέμα καὶ κατὰ δευτέρον λόγον τὴν νίκην καὶ τὸν νικητὴν. Χαιρετίζομεν τὸ πνεῦμα τοῦτο ὡς γνησίαν ἐκδήλωσιν ἀνωτέρου πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐνδείξιν πλήρους κατανόησεως τῆς κοινότητος τῆς μοίρας τῶν βαλκανικῶν λαῶν, κοινότητος τῆς ὁποίας τὴν ἀλήθειαν, ἐντονάτατα, υποβάλλουν κατὰ τὰς τραγικάς αὐτὰς ημέρας τῆς εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας τὰ διαδραματιζόμενα εἰς ἄλλας περιοχὰς τῆς ἡπείρου γεγονότα.

Καὶ ὡς ἐπιδείξεις εἰρήνης καὶ ὡς ἐπιδείξεις φιλίας καὶ συνεννοήσεως ἡ δεκάτη Βαλκανία ἀπέδωσε πλουσίους καρπούς. Ὁφείλονται δὲ ὅλοι μας αἱ εὐχαριστίαι καὶ ὅλα τὰ συγχαρητήρια, δι' αὐτὸ, εἰς τοὺς ὁργανωτάς των καὶ εἰς τὴν ἀθλουμένην νεότητά των Βαλκανίων.

Στο αφιέρωμα

ΘΑ ΚΕΡΔΗΘΗ

Ὅσο προχωροῦμε εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς σποράς, τόσο ἀποφασιστικότερα ἐκδηλοῦται ἡ θέλησις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ν' ἀκολουθήσῃ ὡς ἐπιταγὴν καθολικῆς ἀνάγκης τὰς ἐκκλήσεις τοῦ Ἀρχηγοῦ περὶ τῆς ἐπαρκείας καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ τῆς μείζονος καὶ βελτιωμένης καλλιέργειας τῆς ἐθνικῆς γῆς τὸν ἐπισιτισμὸν τῆς Χώρας.

Ὅπως κάθε φορὰν, ἔτσι καὶ τώρα ὁ λαὸς ὁλόκληρος, ὅλα τὰ στρώματα τοῦ ἔθνους, ὅλοι αἱ ὀργανωμένοι κοινωνικαὶ δυνάμεις ἀπήντησαν μετὰ μίαν πολὺθρον κατὰφασιν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Κυβερνήτου καὶ εἶναι τοῦτο μίαν ἐπὶ πλέον ἐναργεστάτην ἀπόδειξιν τῆς ἀπολύτου ἁρμονίας, ἢ ὁποῖα χαρακτηρίζει τὰς σχέσεις λαοῦ καὶ Κράτους καὶ τῆς ὁποίας καρπὸς εἶναι ὅλοι αἱ πλούσιαι ἐθνικαὶ πραγματοποιήσεις, ἀπὸ τῆς Αὐγουστιανῆς μεταβολῆς. Ἡ γεωργικὴ ἐπιστράτευσις τὴν στιγμὴν αὐτὴν φθάνει εἰς τὴν πληρότητά της. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι καὶ ὁ ἐφοδιασμός, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἐθνικῶν δυνατοτήτων, θὰ εἶναι ἀφειδῆς. Οἱ ἀρμόδιοι πρὸς τοῦτο ὁργανισμοὶ καὶ τὰ ἰδρύματα ἔχουν λάβει ἐν προκειμένῳ τὰς πλέον σοφεῖς ἐντολάς. Ἡ εἰρηνικὴ μάχη διὰ τὴν ἐπάρκειαν τῶν μέσων ὑλικῆς συντηρήσεως τοῦ λαοῦ, εὐδοκοῦντος καὶ τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ κερδηθῇ καὶ θὰ κερδηθῇ μετὰ τὴν θέλησιν, μετὰ τὸν ἰδρώτα καὶ μετὰ τὸν ἐνθουσιασμόν ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Εἰς τὴν πρὸς τοὺς κατωτέρους βαθμοῦχος ὁμιλίαν του, περὶ ἧς καὶ ἀλλάχοι γράφομεν, ὁ Ἀρχηγὸς ἐξέφρασεν ἰδιαίτερος δλόκληρον τὴν συμπάθειάν του πρὸς τοὺς ἐργαζομένους νέους, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι προσήλθον εἰς τὰς ἐθνικάς φάλαγγας πρὸς κατάταξιν καὶ συνέστησεν ἵνα παρέχωνται εἰς τούτους ὅλοι αἱ δυνατὰς εὐκολίαι διὰ τῶν προγραμμάτων συγκεντρώσεων, ὥστε καὶ ἡ ἐκπαίδευσις τούτων εἰς τοὺς τομεῖς νὰ μὴ ὑστερῇ καὶ τὸ κύριον ἔργον των ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν ἐπαγγελματῶν των νὰ μὴ διαταράσσεται.

Εἰς τὰς τάξεις τῆς Ὁργανώσεως οἱ ἐργαζόμενοι νέοι θεωροῦνται πρωτοπόρα στοιχεῖα τῆς καὶ ὡς τοιοῦτοι παρακολουθοῦνται μετὰ ἰδιαίτεραν στοργήν.

Ἀπὸ τὰς φάλαγγας τούτων ὁ Ἀρχηγὸς ἀναμένει νὰ προέλθουν ἐξ ἴσου, ὡς καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν, στοιχεῖα ἡγετικά εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς δράσεως.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Τὸ σημαντικώτερον νέον γεγονός τῆς περασμένης ἑβδομάδος ὑπῆρξεν ἡ ἀγόρευσις τοῦ γερμανοῦ καγκελλαρίου ἐνώπιον τοῦ Ράιχσταγ καὶ κυρίως αἱ προτάσεις εἰρήνης πρὸς τὰς δυτικάς δυνάμεις πού περιείχοντο εἰς τὴν ἀγόρευσιν του αὐτὴν. Τὸ πρῶτον χαρακτηριστικόν τῶν προτάσεων τούτων εἶναι ὅτι δὲν διεθιδάσθησαν τοῦλάχιστον μέχρι τῆς στιγμῆς πού γράφονται αἱ γραμμαὶ αὐταί, διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ. Ἄλλο χαρακτηριστικόν των εἶναι ὅτι ἐνῶ φαίνονται, τοῦλάχιστον, ὅτι ὡς πρὸς τὰ σημεῖα των ἐκεῖνα πού ἀφοροῦν τὰ τετελεσμένα γεγονότα τῆς Ἀνατολικῆς Ευρώπης, νὰ ἐκφράζουν καὶ τὰς ἀντιλήψεις τῆς Μόσχας, γίνονται μεμονωμένως ὑπὸ τῆς Γερμανίας.

Ἀς σημειωθῇ ἀκόμη ὅτι ἐνῶ πρὶν ἀκόμη ἐκφωνήσῃ τὸν λόγον του ὁ κ. Χίτλερ ἐπιστεῦετο ὅτι μίαν ἢ περισσότεραι οὐδέτεραι Δυνάμεις θὰ προσέφεροντο νὰ μεσολαβήσουν μεταξὺ τῶν ἐμπολέμων Δυνάμεων, τοιαύτη μεσολαβήσις οὔτε ἐξεδηλώθη μέχρις ὥρας, οὔτε καὶ φαίνεται πιθανή. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ Βατικανὸν εἶναι προφανές ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀναλάβῃ τοιοῦτον ρόλον τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ μεγαλειότερον καθολικὸν Κράτος τῆς Ἀνατολικῆς Ευρώπης κατελύθη καὶ τὰ ἐδάφη του διεμελίσθησαν. Περισσότεραι ἐλπίδες εἶχον στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὸ ὅποιον, κατὰ τινὰς πληροφορίας, εἶχον γίνῃ καὶ σχετικαὶ ἐισηγήσεις ἐκ μέρους τοῦ Βερολίνου. Μολονότι δὲ μίαν μερίν πολιτευομένων εἰς τὴν Ἀμερικὴν θὰ ἦτο διατεθειμένη νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ἀνάληψιν ἐκ μέρους τοῦ κ. Ρούζβελτ μεσολαβητικῆς πρωτοβουλίας, ὅστος εἰς οὐδὲν προέβη διάθεμα, ἀλλ' ἀπεναντίας ἀνεγώρσεν ἐνδεικτικῶς ἐκ Βασιγκτῶνος εἰς τὴν ἑπαυλίν του τοῦ Χαϊδν-Πάρκ. Ἐὰν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ σχόλια τοῦ ἀμερικανοῦ Τύπου, ἢ κοινὴ γνῶμη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μὲν ἐντελὲς ἀνικανοποίητος ἐκ τῶν σχεδίων, τὰ ὁποῖα ἐξήγγειλεν ὁ γερμανὸς καγκελλάριος διὰ τὴν λύσιν τοῦ πολυ- νικοῦ ζητήματος, ὡς ἐπίσης ἐκ τῆς σωπῆς του ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Τσεχίας. Οἱ ἱταλικοὶ κύκλοι, τέλος, παραμένουν ἐπιφυλακτικοὶ καὶ ἂν πρέπη κανεὶς νὰ μαντεύσῃ τὰς διαθέσεις τῆς Ἰταλίας ἐκ τῶν σχολίων τοῦ ἱταλικοῦ Τύπου, ὀφείλει νὰ εἰκάσῃ ὅτι ἐνῶ ὡς πρὸς τὰ γενικά προβλήματα τῶν ἀποικίων, τοῦ ἑμπορίου, τῶν πρῶτων ὅλων, τὸ νομισματικὸν καθὼς καὶ τὸ ἀφοπλισμὸν—τὰ ὁποῖα ἂς σημειωθῇ ὅτι ἀορίστως μόνον ἐθίγησαν εἰς τὸν λόγον τοῦ καγκε- λαρίου—ἡ Ἰταλία φαίνεται μάλλον ἐπιδοκιμάζουσα, διατηροῦνται καὶ ἐδῶ ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὴν ρύθμισιν τῶν ἐδαφικῶν προβλημάτων εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ευρώπην καὶ εἰς τὴν Βαλτικήν.

Ὁ γαλλικὸς καὶ ὁ ἀγγλικὸς Τύπος, ὅπως καὶ τὰ ἡμειπίσημα πρακτο- ρεῖα τῶν δύο χωρῶν, ἀπεφάνθησαν μετὰ πολλὴν κατηγορηματικότητα ἐναντίον τῆς ἀποδοχῆς τῶν γερμανικῶν προτάσεων, πᾶσαν ἐπὶ τῶν ὁποίων συζητήσιν ἡχαρηκτήρισαν ὡς καταπρόδοσιν τοῦ θύματος (τῆς Πολωνίας) καὶ ἐπιθρό- βουσιν τοῦ ἐπιτεθέντος. Πλὴν τούτου, τὰ ὅργανα τοῦ γαλλικοῦ καὶ τοῦ ἀγγλ- ικοῦ Τύπου ἀποκρούουν τὰς γερμανικάς προτάσεις ἐπικαλούμενα ἕνα ἄλλο ἐπιχείρημα. Τὸ ἐπιχείρημα τῆς δυσπιστίας πρὸς τὴν παροῦσαν γερμανικὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν ἀρχηγόν της. Ὅπωςδήποτε τίποτε δὲν πρέπει νὰ προεξο- φλῇται πρὶν ἀκουσθῶν αἱ ἐπίσημοι ἀπαντήσεις τῶν ὑπευθύνων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Μ. Βρετανίας καὶ τῆς Γαλλίας εἰς τὰς προτάσεις τοῦ κ. Χίτλερ, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὰς ἡμειπισήμους βεβαιώσεις, «θὰ μελετηθοῦν καὶ θὰ ἐξετα- σθοῦν μετὰ προσοχῆς ὑπὸ τῶν Κυβερνήσεων τῶν δύο συμμάχων». Καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις, ἡ διαδικασία αὕτη θ' ἀκολουθήσῃ συντόμως, ὥστε ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος νὰ ἔχη διεκρινισθῇ ἡ κατάσταση. Πάντως δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι τὰ πνεύματα ἐν Λονδίνῳ καὶ Παρίσις εἶναι μάλλον ἀρνητικά, μολονότι δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀποκλεισθῇ τροποποίησις τῶν ὁρῶν τοῦ Βερολίνου ἱκανὴ νὰ διευ- κολύνῃ τὴν κατ' ἀρχὴν ἀποδοχὴν τῆς ιδέας τῆς συγκλήσεως διασκέψεως εἰρή- νης. Οὕτως ὁ λόγος τοῦ κ. Χίτλερ θ' ἀποτελέσῃ ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ διεκρινισθοῦν τελείως ἀμφοτέρωθεν οἱ σκοποὶ τοῦ πολέμου.

«Θὰ συμπληρώσωμεν τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκπαιδεύσεως οὕτως ὥστε νὰ παρά- σχωμεν εἰς τὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς τὰ κορίτσια τῶν Ἑλλήνων τὴν πνευματι- κὴν τροφήν, ἢ ὁποῖα ἀνταποκρίνεται πρὸς τοὺς σκοποὺς καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους καὶ πρὸς τὴν εὐτυχίαν καὶ εὐημερίαν αὐ- τῶν τῶν ἰδίων τῶν παιδιῶν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΙΔΕΑ

ΣΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Με την ευκαιρία της μεγάλης εθνικής εξορμήσεως προς τη γη και τα αγαθά της, καλό θα ήταν να μιλήσουμε σήμερα για κάτι επίκαιρο και μαζί πολύ ενδιαφέρον.

Θα δούμε τί ρόλο παίζει στην ψυχή του λαού μας η αγροτική ιδέα κι' ακόμα θα παρατηρήσουμε τον τρόπο με τον οποίο την έχει εκφράσει στα τραγούδια του.

Η ψυχή μιας χώρας διαμορφώνεται σε κάθε εποχή ανάλογα με τα κοινωνικά ρεύματα. Έτσι μελετώντας τα μνημεία των λαών — τα καλλιτεχνικά και λογοτεχνικά έργα τους — βρίσκουμε χωρίς κόπο το τί πίστεψε ο λαός σε μια ώριμη εποχή κι' ακόμα τι συνετέλεσε για να του δημιουργήσει αυτήν την Α ή Β αντίληψη.

Περισσότερο όμως από κάθε άλλο καλλιτεχνικό και λογοτεχνικό μνημείο μιας χώρας, στην έρευνά μας αυτή μας βοηθάνε τα δημοτικά τραγούδια. Τα δημιουργήματα αυτά της ψυχής του λαού περιέχουν πλουσιότερα δείγματα των διαφόρων επιδράσεων και της κοινωνικής καταστάσεως που υπήρχε στην εποχή που αναφέρονται.

Αν ρίξουμε π. χ. μια ματιά στα δημοτικά τραγούδια των βορείων χωρών της Ευρώπης θα συναντήσουμε μια συνεχή μετάπτωση από τα έρωτικά παραμύθια, στους θρησκευτικούς θρύλους κι' από εκεί μια απότομη στροφή στον ήρωϊκό Ιπποτισμό. Παρατηρώντας αυτή την στροφή εύκολα καταλαβαίνουμε ότι συντελέστηκε στην εποχή που άρχιζαν οι μεγάλες κατακτητικές εκστρατείες και ή τυχοδιωκτικές αναζητήσεις περιπετειάς.

Αν όμως τα δημοτικά τραγούδια της Βορείου Ευρώπης έχουν να μας μιλήσουν για διάφορες εποχές με διαφορετικά ήθη και ασχολίες των ανθρώπων, δε συμβαίνει το ίδιο και με τα δημοτικά τραγούδια της πατρίδας μας.

Τα ελληνικά δημοτικά τραγούδια έχουν όλα μια τέτοια ομοιογένεια που θαρρείς, καθώς τα διαβάσεις, ότι γράφηκαν την ίδια εποχή κι' απ' το ίδιο χέρι.

Έτσι μέσα απ' αυτή την τόσο πλούσια σε ποιητικά στοιχεία πηγή που δημιούργησε η φυλή μας, μαζί με τους ήρωες που ξεπηδούν κάθε τόσο, ξεχνούνται επιβλητική και η αγροτική ιδέα. Η ιδέα αυτή της ά, άπης προς τη γη και τ' αγαθά της.

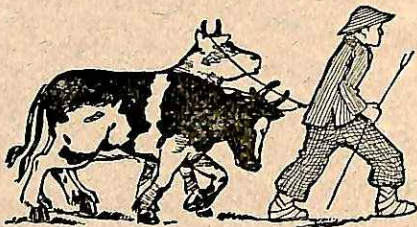
Η Ελλάδα υπήρξε — και ακόμα έτσι την χαρακτηρίζουν — αγροτική χώρα. Είναι λοιπόν φυσικό ο αγροτισμός να είναι το πρωταρχικό στοιχείο κάθε έκδηλώσεως. Πολύ πιο ζωηρά βλέπουμε το στοιχείο αυτό στα δημοτικά μας τραγούδια που είναι — καθώς αναφέραμε — οι αντιπροσωπευτικότερες εκδηλώσεις του λαού.

Όταν οι ήρωες των δημοτικών μας ποιημάτων δεν χτυπιούνται με τους έχθρους, όταν δεν κάνουν θαύματα, ασχολούνται με τη γη και με την καλλιέργεια των χωραφιών τους.

Στους άκριτικούς χρόνους συναντάμε τους ήρωες ν' ασχολούνται με το κοντάρι ή με το άροτρο. Στους νεώτερους χρόνους το κοντάρι αντικαθίσταται απ' το καρυοφύλλι. Πάντοτε όμως μια από τις δυο άπασχολήσεις είναι το άροτρο, καμιά εξαίρεση.

— Βασίλη κάτσε φρόνιμα να γίνω
[νους νοικοκύρης
για ν' αποχτήσης πρόβατα, ζευγάρια κι' αγελάδες
χωριά κι' άμπελοχώραφα κοπέλια να δουλεύουν.

Λέγει η μητέρα του ήρωϊκού πολεμιστή στο γιοί της.

Πού παίρνει ο νιός τα βόδια του και πάει για τ' χωράφι.

— Μάνα εγώ δεν κάθομαι να γίνω
[νοικοκύρης...
Φέρε μου τ' άλαφρο σπαθί και
[το βαρύ ντουφέκι
να πεταχτώ σαν το πουλί ψηλά
[στα κορφοβούνια.

Έδω συναντάμε την πρώτη περίπτωσι. Ο ήρωας προτιμάει το καρυοφύλλι αντί του άρότρου. Παρακάτω όμως...

Οι κλέφτες έπροσκύνησαν και γίνω
[νικαν ραγιαδες
κι' άλλοι χωράφια σπέρνουνε κι'
[άλλοι βοσκούνε γίδια.....

βλέπουμε το αντίθετο.

Στον κύκλο των άκριτικών τραγουδιών επίσης πλείστα είναι τα δη-

μιουργήματα της φυλής που μιλούν για τον αγροτικό χαρακτήρα της χώρας μας.

Ένα άπόσπασμα απ' τη «Λιογέννητη», — σε κάποιο προηγούμενο φύλλο μιλήσαμε έκτεταμένα για το σχετικό θρύλο — το τραγουδι αυτό που δείχνει όλη τη μεσαιωνική βυζαντινή άρχοντιά, είναι άρκετο για να μας δείξει πόσο βαθιά είναι ριζωμένη στην ψυχή του λαού η ιδέα της καλλιέργειας της γης.

Μιλάει η άρχοντοπούλα Λιογέννητη στους προεξηγητάδες του Κωνσταντή.

— Για πήτε του του Κωνσταντή του
[μοσκαναθρεμμένου

δε θέλω τον, δε χρίζω τον, δεν
[καταδέχομαι τον.

Σάν έρθη η μάνα μου απ' τη γης
[κι' ο Κύρης απ' τόν 'Αδη

Τά δυό μου άδέρφια τά καλά από
[τόν κάτω κόσμο

Νά σπείρουνε τη θάλασσα αιτάρι
[να καρπίση

και με τ' άργυροδρέπανα να
[μπούν να τ'ο θείσουν

και στόν άφρο της θάλασσας να
[κάμουνε τ' άλδων

μηδε τ' άχυρο να βραχίη μηδε και
[το σιτάρι

μηδε την πάχνη τ' άλωνιού άγέ-
[ρας να την πάρη,

τότε και γώ τόν Κωνσταντή θά
[τονε πάρω γι' άντρα...

Με πόση λεπτομέρεια ξέρει η άρχοντοπούλα τις δουλειές του άγρότη! Και πόσο παραστατικά — σημείο βαθιάς γνώσεως — μιλάει γι' αυτές! Άλλά και στα έρωτικά άκόμη τραγούδια του ελληνικού λαού δεν είναι λιγώτερο διάχυτη η αγροτική ιδέα.

Πίσω μπροστά τ' άη Δημητρίου
[στο έμπα του χειμώνα
Πού παίρνει ο νιός τα βόδια του
[και πάει για τ' χωράφι
Κι' η κόρη που τόν αγαπάει παίρ-
[νει ψωμί του πάει...

Απ' όλα λοιπόν όσα παραθέσαμε παραπάνω βλέπουμε πόσο βαθιά είναι στην ψυχή του λαού μας ριζωμένη η αγροτική ιδέα. Είναι τόσο βαθιά που καμιά έπίδρασι σε καμιά εποχή και καμιά άλλαγή δεν κατόρθωσε να την άποσπάση απ' τα δημοτικά του τραγούδια, απ' τους καθρέφτες αυτούς της μεγάλης του ψυχής.

Δ. Σιατόπουλος

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΛΥΤΡΑΣ

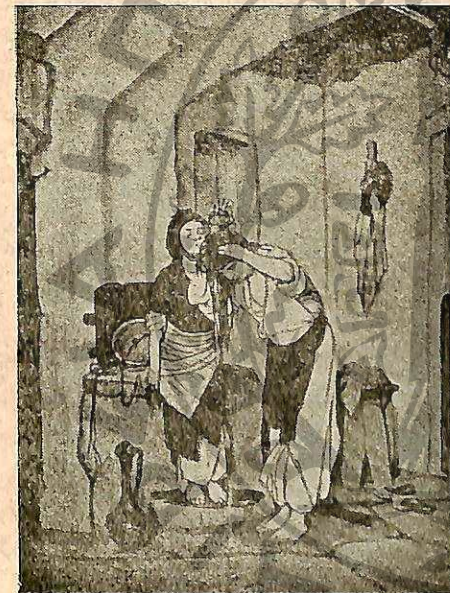
Πατρίδα του ήταν η Τήνος. Το νησί με τ' άσπρα σπιτάκια και τους γαλάζιους ουρανούς. Ο πατέρας του, φτωχός μαρμαρογλύπτης, γυρνούσε με τόν άνεμο σε χώρες και χωριά για να βρη τύχη. Μά η τύχη δεν τόν κύτταξε κι' αυτός καταστάλαξε φτωχός σαν πρώτα στόν Πύργο, ένα χωριό της Τήνου. Έκει το 1832 γεννήθηκε ο Λύτρας. Κι' αν ακόμα δεν έτρεχε στις φλέβες του αίμα καλλιτέχνη, το φως που ήταν χυμένο στόν άέρα, η θάλασσα με τις άτέλειωτες διπλωσιές της, τά μακρινά νησιά θαμμένα στην ομίχλη, οι γελαστές άμμουδιές με τά διάφανα νερά τους κι' οι γλάροι σαν άσπρες πινελιές στο φόντο τ' ουρανού, το χτίζανε μια τέχνη στην ψυχή. Μεγάλωσε μέσ' στην όμορφιά. Στην φωτεινή, την άπλη και καθαρία όμορφιά που βαλσαμώνει τόν πόνο και χαρίζει χαρά. Έκει πήρε απ' το γέρο πατέρα του τά πρώτα μαθήματα, κι' άργότερα ξεκίνησε, παιδί της έπαρχίας με την κακομοιριασμένη εμφάνισι και τη θέλησι στο κορμί, για την Άθίνα!

Στη Σχολή Καλών Τεχνών άνοιχταν μπροστά του οι κόσμοι της Τέχνης. Τους ένοιωσε πραγματικά και τους άγκάλιασε μ' όλο του το είναι. Δόθηκε όλόκληρος σαν έρωτευμένη γυναίκα σ' αυτούς. Η ιδέα της Τέχνης, που ήταν γεννημένη μαζί του, μεγάλωσε, θέριψε, έτοιμη να ξεπεταχτή για τούς ύψηλους όρίζοντες της. Φανερώθηκε περήφανα η ψυχή του καλλιτέχνη που ζητά να φθάση στό Ιδανικό του. Ήταν μια άποκάλυψι για την εποχή του. Ξεχώρισε απ' όλους. Γι' αυτό κι' ο Θεός, ο διέθυντής του, διαλέγοντάς τον, τόν βοήθησε, τόν έκανε πνευματικό παιδί του βλέποντας την άξια του.

Άργότερα, σαν τελείωσε τις σπουδές του, ο Όθωνας τόν έστειλε στό Μόναχο. Είναι η πρώτη του έπαφή μ' ένα σημαντικό κέντρο τέχνης. Στην πρωτεύουσα της Βαυαρίας την εποχή εκείνη ζωντάνευε ξανά μια καινούργια Άθίνα. Η Τέχνη, που είχε πηγή τόν αρχαίο κλασικισμό, βρίσκεται στην άκμή της. Οι Γερμανοί, θαμμένοι από την όμορφιά του αρχαίου κόσμου, θέλησαν να ξαναφτιάσουν, ύστερα από τόσα χρόνια, τόν δον αλδων. Μέσ' στις πλούσιες πινακοθήκες, γύρω απ' τά χτίρια του Έλληνικού ρυθμού, μέσ' στο πνευματικό αυτό περιβάλλον, μαζεύτηκαν οι μύστες αυτής της ιδέας, οι μεγάλοι διδάσκαλοι της τέχνης. Ένας απ' αυτούς ήταν ο Πιλότυ. Γερμανός ζωγράφος, ιστορικός, με δραματική κι' ίσως λιγάκι θεατρική σύλληψη, μα με μια έκτέλεσι τολμηρή και δυνατή. Σ' αυτόνου το σχολή γράφηκε ο Λύτρας. Έμαθε κοντά του το καθαρό και δυνατό σχέδιο, την άρμονία των χρωμάτων και την προσπάθεια να δώση μ' όλο το δημιουργήμα του την έκφρασι μιάς άρχικής ιδέας. Μελέτησε καλά το νέο αυτό κλασικισμό στη γραμμή, στη μορφή και στο χρώμα, πήρε στερεές βάσεις για να χτίση άργότερα το δικό του οικόδομημα.

Τελειώνοντας τις σπουδές του έκανε μαζί με τόν Γύζη το ταξίδι της Άνατολής, που είχε τόσο βαθιά χαράγμένη την άραβική σφραγίδα. Προσπάθησε να γνωρίση την έπίδρασι που είχε η Άνατολή πάνω στόν κλασικισμό για να μελετήση τόν Βυζαντινό ρυθμό που ήταν γεννημένος απ' αυτήν την ένωσι. Ιδιαίτερα τόν ενδιέφερε η περίοδος απ' τόν Ιουστινιανό μέχρι την άλωση, ίσως γιατί είχε αντίληφθι πως η σημερινή Ελλάδα είναι συνέχεια αυτής της εποχής. Και κεί ο ρυθμός ενός άλλου κόσμου άρχισε να γεννιέται μέσα του. Η Άνατολή με τού φωτός την πλημμύρα, ύστερα από τούς συννεφιασμένους ουρανούς της Γερμανίας με τις άσπρες πόλεις λουσμένες στό φώς, τις άπαλές σκιές των φοινίκων, τη βαρεία σκέψη, τη νωχέλεια με τη ψεύτικη γαλήνη που βασιλεύει στις άργες κινήσεις των ανθρώπων, ένώ μέσα τους φουντώνουν άδάμαστα τά πρωτόγονα πάθη, βία κι' όρμητικά σά σιμούν στην άπέραντη έρημο.

Σάν ένας χιλιόχρονος τεχνίτης έζησε στά λίγα χρόνια της ζωής του όλη την τέχνη της πατρίδας του. Στην άρχη στό Μόναχο, στό κέντρο του κλασικισμού, άργότερα στην Άνατολή που τόσο πολύ διέπλασε τόν Βυζάντιο. Έτσι γερά μορφωμένος, κρατώντας στά χέρια του την έπιτυχία, κατέθηκε στην Ελλάδα κι' άρχισε με πίστι κι' άγάπη το έργο του. Έπρεπε να ξεκινήση απ' την άρχη. Αυτός με τόν Γύζη και τόν Ιακωβίδη γίναν οι πρωτοπόροι. Τίποτα δεν υπήρχε. Τίποτα έκτός από μια πλούσια παράδοσι που την είχε μελετήσει. Τό αρχαίο θαύμα, κι' ύστερα τόν Βυζάντιο με την ιδιότυπη μορφή του, ήταν σταθμοί άπαραίτητοι που έπρεπε να περάση. Νά μη μείνη όμως σ' αυτούς. Γιατί η μίμησι θά τόν έρριχνε σ' ένα στάδιο χωρίς δημιουργία, χωρίς πρωτοτυπία, χωρίς να μπορή ν' άγκαλιάση τις

† Ν. Λύτρα: «Η Λουομένη».

πλούσιες πηγές που τού έδινε ο ίδιος ο λαός του.

Και με τά σιθιβάρα του χέρια ώδηγησε στό δρόμο που έπρεπε. Στό λαό ανακάλυψε μια άστείρευτη πηγή. Σ' αυτόν μέσα έχουν αφήσει τη σφραγίδα τους όλες οι εποχές. Μελετώντας τον βλέπει κανείς σαν σ' άνοιχτό βιβλίο, καλλίτερα απ' όλες τις περιγμινές των μοναστηριών, την ιστορία της γενιάς του. Στη γλώσσα, στά ήθη και στά έθιμα αντίκρυσε ένα άνεμετάλλευτο θησαυρό. Ξεσκόπασε τη δημοτική παράδοσι και θ' αντίκρύσει πρόσωπο με πρόσωπο γυμνή την ψυχή σου! έπρεπε κάποιος. Αυτή είναι μέσ' σ' άνταρι που άκολουθώντας βρίσκουμε στόν έαυτό μας, την άληθινή πηγή της καινούργιας ζωής. Ο λαός με την άπλη κι' ήσυχη ζωή του έδωσε την έμπνευσι που ήθελε. Τά πάθη, οι πόνοι του κι' οι άγάπες του τόν γέμισαν συγκίνησι. Τύποι λαϊκοί, σκίτσας της ζωής, χαρές και λύπες, χίλια συμβάντα άσήμαντα για όλους, μα που γεμίζουν μ' αίσθήματα τις άδειες ψυχές τους. Η πρωτόγαλτη στόν έρωτα κοπέλλα, που κοκκινίζει στό πρώτο φίλημα πίσω απ' τόν φράχτη, ο αλήτης με τόν μπόεμικο χαμόγελο θυμίζει λίγο Μουρίλο, η άδολη της μάνας άγάπη κι' η λύπη τού θάνατος φέρνει, άπλη γι' αυτό και συγκινητικά, σαν τάφος καινούργιος της Ήγησους στόν Κεραμεικό, βρήκαν στό Λύτρα τόν πραγματικό έκφραστή τους.

Στό πλούσιο κι' άπέραντο έργο του βλέπει κανείς, απ' τά πρώτα σχεδιαγράμματα ως τόν τελευταίο πίνακά του μια έξελικτική γραμμή. Διαρκώς ανεβαίνει, προσπαθεί να φτάση στην ιδανική τελειότητα που και με δυσκολία άκόμη μπορεί ο ζωγράφος ν' ανακαλύψη στη φαντασία του.

Η τέχνη του Λύτρα είναι γνωστή όπως είναι γνωστά τά έργα των μεγάλων. Πολλοί έχουν μιλήσει με θαυμασμό για τις προσωπογραφίες του (Όθωνας, Άραλίας, Σταύρου, Συγγρού, Σεπτιέρη κλπ.), τούς ιστορικούς πίνακές του (πυρπόλησις Κανάρη, άπαγχονισμός του Πατριάρχη κλπ.) και κυρίως για τις ήθογραφίες του.

Άκόμα λίγα λόγια θά ήθελα να προσθέσω για τόν Λύτρα όχι ως καλλιτέχνη αλλά ως ένα άπλο άνθρωπο που προσπαθεί με τις κοινές ιδέες που φωλιάζουν μέσα του να δημιουργήση κάτι στό σύνολο που άνήκει.

Ξεκινώντας με πίστι, έργασθηκε με θάρρος και μέριμνα τις δάφνες που η θέλησι τού έδωσε με φρόνιμο χέρι. Έζησε μια όμορφη ζωή. Ο άγωνας για την έπιτυχία στά καθαρά χέρια του έγινε σύμβολο όχι πάλης για επικράτησι αλλά μιάς τίμιας άμυνας μέσ' στό ναό της Τέχνης. Και παίρνει μια ξεχωριστή λάμψι τόν έργο του αν η σκέψι μας δη τη θυσία του μπροστά στό βωμό τού Απόλλωνος.

Οι άνθρωποι με τις άρρωστημένες ψυχές που γεμίζουν τις πολίτείες μας ως ρίξουν τόν πεθαμένο βλέμμα τους στη ζωή του.

Ζ. Στάλιος

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑμῶς : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
«Θαρρῶ πῶς μᾶς κοροϊδεύει» σκέφτηκε ὁ Μιχαήλ καὶ κοίταξε τὸν ξάδερφό του μαζεύοντας τὰ φρύδια...

Ξαφνικά περάσε ἀπὸ τοῦ νοῦ του μιὰ εἰκόνα, μιὰ θύμηση ἀπὸ τὸ καλοκαίρι τὸ περασμένο πού βρισκόταν μαζί με τὴ μητέρα του στὸ χτήμα τους στὴ Θράκη...

Ἐνα πρωὶ πῆγαινε καθάλλα με τὸν ἐπιστάτη... Περνοῦσαν μιὰ δένδροστοιχία με ἀψηλές λεύκες πού στραφτάλιζαν στὸ φῶς με τ' ἀσημένια φύλλα τους. Ἐνα ρυάκι κυλοῦσε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά τοῦ δρόμου... Ξάφνου τ' ἄλογο σηκώθηκε ὁλόρθο ἀπὸ τὰ πινὰ τοῦ πόδια... Ἦταν τόσο ἀναπάντεχο μέσα στὴν πρωινὴ γαλήνη τὸ ξάφνισμά του, πού παρὰ λίγο νὰ κυλίσει κάτω μ' ὅλο πού καμάρωνε γιὰ καθάλαρξη.

Ἐκεῖ... πλάι στὸ νερὸ ἕνας ἄνθρωπος κουρελιάριζε, ἀξούριστος, με μακριὰ μαλλιά ἀνάκατα, ἦταν ξαπλωμένος με κλειστὰ μάτια... Ὁ ἐπιστάτης πλησίασε...

— Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμα; τοῦ εἶπε...
Κι ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν κουνήθηκε καθόλου, σήκωσε τὸ μαστίγι νὰ τὸν χτυπήσει. Ὁ Μιχαήλ πῆρε τὸ μέρος του...
— Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χτυπάς ἔτσι ἕναν ἄνθρωπο...

— Ἀς με συμπαθήσει ἡ ἀφεντιά σου, ἀποκρίθηκε ὁ ἐπιστάτης, εἶναι ἡ τρίτη φορά πού τὸν συναντῶ ἐδῶ πέρα καὶ τὰ μούτρα του δὲ μοῦ ἀρέσουν καθόλου... Λέει πῶς εἶναι προσκυνητὴς καὶ πῶς εἶναι ταμένος νὰ πάη περπατώντας στὰ Σέρβια, μὰ τριγυρίζει τώρα δεκαπέντε μέρες στὰ περὶχωρα καὶ δὲ λέει νὰ τὸ κουνήσει...

Στὸ μεταξύ ὁ ἄνθρωπος ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ σηκώθηκε...

— Μὲ συμπαθεῖτε, με συμπαθεῖτε, εἶπε... Μὲ πῆρε ὁ ὕπνος καὶ ἀστόχησα πῶς ὁ τόπος δὲν εἶναι δικός μου...
— Ψέματα λές! Δὲν κοιμώσουν! οὐρλιάζε ὁ ἐπιστάτης... Σὲ εἶδα ἐγὼ πού κοίταζες κάτω ἀπὸ τὰ τσινουρά σου...

Αὐτὸς δὲν ἀπάντησε παρὰ πῆδησε στὸ ρυακί με πολλὴ σβέλτάδα καὶ μάρκυνε τραβώντας τὰ πόδια μέσα ἀπ' τὰ χωράφια...

Γιατί ἀνέθηκε ὅλο τοῦτο τὸ περιστατικὸ στὴ θύμησή του; Ὡ βέβαια, ἡ φωνή... Ἡ φωνὴ κείνου τοῦ ξένου καὶ τοῦτο πού ἔσπεκε ἐδῶ ἦταν ἡ ἴδια... ἴδια κι ἀπαράλλαχτη... ἔμοιαζε τόσο πολὺ σὲ τρόπο πού ν' ἀπορήσεις...
Ἐπειτα καὶ τώρα ὅπως καὶ τότε ἀναρωτήθηκε: «Μήπως μᾶς κοροϊδεύει;»
Γιατί ἔδειχνε ταπεινὸς μπροστά του κι ὡς τόσο εἶχε ἕνα τόνο πικρὸ, ἀναγελαστικὸ καὶ στὰ λόγια καὶ στὸν τρόπο του...

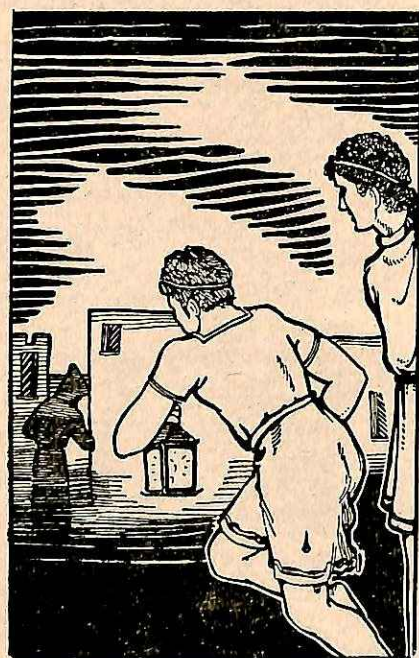
— Μήπως εἶσαι ὁ ἀνηψιὸς τῆς κυρᾶ Σταύραινας; ρώτησε ὁ Δημήτρης.
— Ὁ ἴδιος, ἀρχοντόπουλό μου, ἀπάντησε ὁ ξένος λίγο ξαφνιασμένος...
Κι ἐπειδὴ βρισκόμουν, καθὼς βλέπετε, ἴσα ἴσα ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόρτα της, συμπαθεῖτε με νὰ σὰς καληνυχτίσω...
— Μοῦ φαίνεται πῶς τὸν ἔχω ξαναδῇ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, εἶπε ὁ Μιχαήλ καὶ διηγήθηκε τὸ περιστατικὸ με τὸν προσκυνητὴ.

— Κι ὡς τόσο αὐτὸς ἐκεῖ κάτω ἦταν ἡ φαίνοντανε τοῦλάχιστον μεγαλύτερος... Θάτανε πάνω ἀπὸ τὰ τριανταπέντε... Μὰ ἡ φωνή! Θὰ μπορούσα νὰ βάλω τὸ κεφάλι μου στοίχημα... Μυστήριό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΗ'.

Τὸ δεῖπνο.

Τ' ἀρχοντικὸ τοῦ Πρωτοσπαθάρη, μὰ καὶ ὁ δρόμος δόλοκληρος ἦταν σὲ μεγάλη κίνηση. Κι ἂν λογαριάσει κανεὶς ἀλήθεια πῶς μόνο οἱ προσκαλεσμένοι ἀρχόντοι ἔφταναν τοὺς εἰκοσι καὶ πῶς ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε τὴν ἀκολουθία του κι ἀκόμα πῶς με τὸ νὰ θέλῃ νὰ φαντάξῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ περισσότερο στὸ Φωκᾶ πῆρε μαγκλασθίτες μαζί του παραπάνω ἀπ' ὅ,τι συνήθιζε... Ἐξ ἄλλου τὸν Ἐπαρχο καὶ τὸν Δομέστικο τοὺς συντρόφευε γιμνική φρουρά... Οἱ σάλες λοιπὸν γέμισαν ἀρχόντους καὶ οἱ αὐλὲς δούλους καὶ οἱ σταῦλοι ἄλογα κι ἀνάμεσα στ' ἀνακάτωμα τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τοῦ κύρ Γρηγοράδου δὲν ἤξεραν τί νὰ πρωτοκοιτάξουν... κι ἂς τᾶχε κανονίσει τὸ ἴδιο τ' ἀφεντικὸ με τὸ

Χωρὶς ν' ἀπαντήσει ὁ Μιχαήλ χύθηκε κατὰ κεί.

νὶ καὶ με τὸ σῖγμα, πού λέει ὁ λόγος, ἔτσι πού ὁ καθένας νὰ βρίσκεται στὸ πόστο του.

Ὁ μόνος πού στάθηκε χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ ἦταν ὁ ἴδιος... Μπρὸς τὴν πόρτα τοῦ μεγάλου τρικλίνου ὑποδεχότανε τοὺς ἀρχοντικούς καὶ εὕρισκε πάντα τὰ λόγια πού χρειάζονται γιὰ νὰ τοὺς καλωσορίσῃ σύγκαира τὸ μάτι του ἔπαιρνε κάτι πού ἔπρεπε νὰ γίνη καὶ δὲν ἔγινε, καὶ πότε ἔστελνε τὸ γυιό του, πότε τὸν ἀνηψιό του με παραγγελία. Κι ἦταν μεγάλο ἀλήθεια τὸ καμᾶρι του καθὼς ἔσπεκε ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἄγουρους πού τὸν περνοῦσαν στὸ μπῶι, σφιχτοδεμένοι ὅλο ὕψος καὶ ὁμορφία σὰν βασιλόπουλα με τὰ χρυσοκέντητα βλατιά τους.

Ἀκριβῶς τὴν ὀρισμένη ὥρα κατὰφτασε ὁ Ἐπαρχος κι ὁ Δομέστικος με τὴν ἀκολουθία τους. Ἀκούστηκαν ἀπὸ μακριὰ πρῶτα τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων στὸν πετροστρωμένο δρόμο κ' ὕστερα φάνηκαν φῶτα πολλὰ. Οἱ χασομέρηδες πού ἦταν μαζεμένοι ἀπὸ νωρὶς χαϊρέτησαν με φωνὲς καὶ ζήτω, καὶ νὰ σου ἔρχεται τρεχάτος, λαχανιασμένος με φωνὲς ὁ γέρο ἐπιστάτης νὰ φέρῃ τὸ μαντάτο ἐπίσημα στὸ νοικοκύρη πῶς ἔφτασαν τὰ ὕψηλὰ πρόσωπα γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ τὰ υποδεχτῇ, ὅχι πιά στὸ ἔμπα τὸν τρικλῖνο, ὅπως ἔκανε γιὰ τοὺς ἄλλους, μὰ στὴν ἐξώπορτα... Ὁ Δημήτρης καὶ ὁ Μιχαήλ τὸν ἀκολούθησαν. Ἡ καρδιά τους χτυποῦσε δυνατὰ... Ἐφτασε ἡ κρίσιμη στιγμή... Τί ἐντύπωση θὰ ἔκαναν στὸν Δομέστικο; Θὰ τοὺς πρόσεχε καν; Ἡ μήπως σ' ὅλη τούτῃ τῇ φασαρία θὰ προσπερνοῦσε χωρὶς νὰ ρίξῃ μιὰ ματιά ἀπάνω τους; Ἡ θὰ τοὺς κοίταζε με ἀδιαφορία, ἔτσι ὅπως ὅλον τὸν κόσμον, πού ἦταν καὶ τὸ χειρότερο;

— Καλῶς ὠρίσατε στὸ φτωχικὸ μου! εἶπε ὁ Πρωτοσπαθάρης.
— Στὸ παλάτι σου... διώρθωσε ὁ Λέων.

Κι ἀληθινὰ καθὼς ἀντίκρυζε κανεὶς τὴν ὄψη τοῦ ἀρχοντικοῦ με τὰ λακωνικά καὶ τὶς κολῶνες τὶς κινοπλεγμένες καὶ τὰ δίλοθα ἀψηλὰ παράθυρα, ἀλλοῦ νὰ ξεχωρίζουν μέσα στὴν κόκκινη λάμψη τῶν διαδίων κι ἀλλοῦ ν' ἀχνοφαίνωνται στὸ μισόφωτο... Ὑστερὰ τῇ μεγάλῃ αὐλῇ με τὰ μωσαϊκὰ καὶ τὸ μαρμάρينو λιοντάρι πού φάνταζε πελώριο στὴ μέση καὶ πίσω τὰ ἀψηλὰ δέντρα καὶ τὰ μονοπάτια ἀνάμεσα στοὺς χοντροὺς κορμούς... κι ὅλα τοῦτα πότε νὰ φαίνονται καὶ πότε νὰ σβύνουν, ἐρέθιζαν τὴ φαντασία ἔτσι πού νὰ τὰ πλάθῃ τρανώτερα...

Ὁ Λέων Φωκᾶς μ' ὅλο πού ζοῦσε στὸ χρυσοτρίκλινο, σὰν παλατιανὸς ἀρχοντας πού ἦταν, καὶ εἶχε χορτάσει ἀπὸ μεγαλοπρέπεια καὶ πλοῦτος, δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὸ ξαφνιασμό του. Ξάφνου τὰ μάτια του ἔπεσαν στοὺς δυὸ ἄγουρους πού ἔσπεκαν στὸ πλεωρό

τοῦ Πρωτοσπαθάρη. Μισόκλεισε τὰ ματόφυλλα καὶ τοὺς κοίταξε προσεχτικά.

— Γιὰ τὸν ἕνα, εἶπε, δὲ σὲ ρωτῶ... Μ' ὅλο πού δὲ σοῦ μοιάζει πολὺ, ἔχει ὡς τόσο τὸν ἀέρα τῶν Γρηγοράδων... Εἶναι γυιὸς σου χωρὶς ἄλλο... Μὰ τοῦτος δῶ πού με βλέπει καὶ θαρρεῖς πῶς με ζυγιάζει... Δὲς τον, δὲ φαίνεται σὰ νὰ με ζυγιάζῃ; ρώτησε τὸν ἔπαρχο πού γελοῦσε... Ἐ ἄγουρε, πρόσπεσε ὕστερα ἀπὸ λίγο βάζοντας τὸ χέρι στὸν ὄμο τοῦ Μιχαήλ... Ἐνα ἀπὸ τὰ δυὸ, βάζω στοίχημα, ἡ παλατιανὸς ἦταν ὁ πατέρας σου ἡ πραγματεῖτης...

— Τὸ βρήκες, Φωκᾶ, φώναξε ξεσπώντας σὲ χάχανα ὁ ἔπαρχος πού ἤξερε τὸ ἀρχοντολόγι τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ταλεπῶς καὶ πούθε κρατοῦσε τοῦ καθενὸς ἡ σκούφια καὶ πόσο βάραινε τὸ πούγγι του.

— Εἶναι ἀνηψιὸς μου, ἀποκρίθηκε ὁ Πρωτοσπαθάρης σοθάρᾳ... Γυιὸς τῆς ἀδερφῆς μου...

— Καὶ τοῦ Χρυσοδέρη πού διαγοῦμιζε Ἀνατολὴ καὶ Δύση ὅχι με σπαθιά καὶ κοντάρια, μὰ με τὴ ζυγαριά καὶ τὰ ζύγια τοῦ πραγματεῖτη...

Ὁ Μιχαήλ μάζεψε τὰ φρύδια... Αὐτὸ τὸ «διαγοῦμιζε» πού λεγότανε πάντα γιὰ κουρσάρους τοῦ χτύπησαν ἀσχημαστ' αὐτιά καὶ πρὶν ἀκόμα προφάση ὁ Δημήτρης νὰ τὸν κρατήσῃ με τρόπο, ἀπάντησε τονίζοντας μιὰ μιὰ τὶς λέξεις χτυπητὰ καὶ σταράτα.

— Ὁ πατέρας μου ἦταν ὁ πιὸ τίμιος καὶ ὁ πιὸ ἐξυπνος ἄνθρωπος σ' ὅλη τὴν αὐτοκρατορία.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἀκολούθησε στενόχωρη σιωπὴ... Ὁ Λέων Φωκᾶς χάιδεψε τὰ γένεια του συλλογισμένος σήκωσε ὕστερα τὰ μάτια καὶ κοίταξε τὸ νεαρὸ μέσα ἀπὸ τὰ μισόκλειστα τσινουρά του... Ὁ Μιχαήλ ἔνοιωσε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο σὰν κρῦο λεπίδι. Τὰ πράσινα μάτια τοῦ Φωκᾶ ἱριδῶσαν μιὰ στιγμή σὰ σμαράγδι, μὰ δὲν κατέβασε τὰ βλεφάρη... Τεντωμένος, με ψηλά τὸ κεφάλι ἦταν ἔτοιμος θαρρεῖς νὰ δεχτῇ ἄφοβα τ' ἀστροπελέκι πού θὰ ἔσπευσε ἀπὸ τ' ἄψα λόγια του.

— Ὁ ἄγουρος εἶναι γενναῖος, εἶπε ὁ Λέων...

Πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο ὕστερα τὸν Πρωτοσπαθάρη καὶ προχώρησε βιαστικά μέσα ἀπὸ τοὺς σειρὲς μαγκλασθίτες πού ὕψωναν τὰ διαδία γιὰ νὰ φωτίσουν τὸ δρόμο... Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν.

Δίπλα στὸ τρίκλινο, σὲ μιὰ σάλλα πού βρισκότανε στὸ πῶς μέρος τοῦ ἀρχοντικοῦ, τὴν ἴδια ὥρα, καθόταν μόνος ὁ Γρηγόρης. Εἶχε πάρει πιά τὴν ἀπόφασή του καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ σπάσῃ τὴ μολυβένια βοῦλλα πού κρατοῦσε κλεισμένη τὴν περγαμνὴν τοῦ πατέρα Εὐτόχιου.

Τὴ νύχτα ἐκεῖνη πού σκέφτηκε πάρα πολὺ, ἡ μιὰ λέξη ἡ μοναδικὴ πού κατάφερε νὰ ψιθυρίσῃ ὁ Ἀθανάσιος στὸν προστατευμένο του κ' ἀκόμα μερικὰ περιστατικὰ πού ἀκολούθησαν στάθηκαν ἀφορμὴ νὰ ξεδιαλύνῃ μέσα του πού ἦταν τὸ χρέος του στὴ δύσκολη αὐτὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς του.

Μὰ ἂς τὰ ἱστορήσω με τὴν ἀράδα. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολὴν. Ἐπῆγε κάποιος σπορεὺς διὰ νὰ σπείρῃ τὸν σπόρον του. Καὶ ἐνῶ ἔσπερνε αὐτόν, ἄλλος μὲν ἔπεσε εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐπατήθηκε καὶ τὰ διάφορα πτηνὰ τὸν κατέφαγαν καὶ ἄλλος ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας καὶ ἀφοῦ ἐφύτρωσε ἐξηράθηκε διότι δὲν εἶχε ἀρκετὸν χῶμα. Καὶ ἄλλος σπόρος ἔπεσε ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφύεται αὐτὸν ἀκανθαὶ ἀπέπνιξαν αὐτόν. Καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγᾶσθον, καὶ φυνὲν ἐποίησε καρπὸν ἐκαστοῦ τῶν αὐτῶν. Ταῦτα λέγων ἐφώνη ὁ ἔχων ὅσα ἀκούει ἀκούετω.

Ἐπρωτὶ δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες τίς εἴη ἡ παραβολὴ αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι οὐκ ἐστι γινώσκειν τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. Ἐστὶ δὲ αὕτη ἡ παραβολὴ ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, εἴτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. Οἱ δὲ ἐπὶ τὰς πέτρας οἱ δὲ ἔστιν ἀκούσας, μετὰ χάρας δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ριζὰν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσιν καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκανθὰς πεσόν, οὗτοι εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὅπου μεριμνᾷ καὶ πλοῦτον καὶ ἡδονὰν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνιγνύονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοι εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσιν καὶ καρπὸν τὸν λόγον κατέχουσιν καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ. Ταῦτα λέγων ἐφώνη: Ὁ ἔχων ὅσα ἀκούει ἀκούετω.

τοῦ Θεοῦ καὶ κατόπιν ἔρχεται σ' αὐτοὺς ὁ διάβολος καὶ τοὺς ἀφαιρεῖ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ μὴ πιστεύσουν εἰς αὐτόν καὶ σωθῶν.

Ἐκεῖνος δὲ πού ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας ἐφαρμόζεται διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οἱ ὅποιοι με χάρας δέχονται τὴν θείαν διδασκαλίαν ἀλλὰ δὲν εἶναι κατάλληλοι διὰ νὰ καρποφορήσῃ αὕτη. Γιὰ λίγον καιρὸ πιστεύουν, ἀλλὰ μετὰ τὴν πρώτην δοκιμασίαν ἔρχοντο τὸν θείον λόγον. Ὁ σπόρος δὲ πού ἔπεσεν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ἀγκάθια ἐφαρμόζεται γιὰ κείνους τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι ἀκούουν τὴν θείαν διδασκαλίαν, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τῶν φροντιστῶν καὶ τοῦ πλοῦτος καὶ τῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς γεμίζουν ἀπὸ ἀμαρτανίας καὶ δὲν κάμνουν καρποὺς ἀγαθοῦς. Ὁ σπόρος δὲ πού ἔπεσε εἰς τὴν γόνιμον γῆν εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι με καθαράν καὶ ἀγνήν καρδίαν ἀκούουν τὴν θείαν διδασκαλίαν καὶ με τὴν ὑπομονὴν τῶν κάμνουν αὐτὴν αὐτὴν τὴν σημασίαν: Ὁ ὅστις αὐτὴν νὰ καρποφορήσῃ. Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ εἰς τοὺς μαθητὰς του κατέληξε: Ἐκεῖνος πού ἔχει αὐτιά διὰ νὰ ἀκούῃ ἂς ἀκούῃ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Μὲ τὴν αὐριανὴν παραβολὴν τοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς διδάσκει ὅτι τὸ ἔργον του εἰς τὸν κόσμον εἶναι ὅμοιον με τὸ ἔργον τοῦ γεωργοῦ καὶ ἡ θεία διδασκαλία ὁμοιάζει με σπόρον. Περισσότερον τελεία παραβολὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνη. Ὁ Χριστὸς ἦλθε εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ διδάξῃ εἰς ὅλους ἀδιακρίτως τοὺς ἀνθρώπους τὴν θείαν διδασκαλίαν. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως καθὼς μᾶς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἐπλάσθη ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐλευθέρως. Ἐπομένως ἦταν καὶ ἐλευθέρως νὰ δεχθῇ τὴν θείαν διδασκαλίαν ἢ νὰ τὴν ἀποκρούσῃ. Ἡ θεία διδασκαλία ὅθεν καρποφορεῖ ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκει ἀνθρώπους με τὴν διάθεσιν νὰ τὴν ἀκούσουν καὶ νὰ ἐκτελέσουν τὰς παραγγελίας της, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ σπόρος διὰ νὰ καρποφορήσῃ χρειάζεται ἐδαφὸς κατάλληλον.

Ὅπως ὁ μικρὸς σπόρος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ βλαστήσῃ καὶ νὰ καρποφορήσῃ καὶ πολλὰς φορές νὰ γίνη με-

γάλον δένδρον, εἶται καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἔχει ἀνάλογον δύναμιν. Ἐν τούτοις εἶναι γεννῶν ὅτι δὲν καρποφορεῖ πάντοτε εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὅπως ὁ σπόρος τοῦ σιταριοῦ ἄλλοτε φέρει πολλοὺς καρποὺς, ἄλλοτε λίγους καὶ ἄλλοτε τίποτε, ἀναλόγως τῆς γῆς ἐπάνω στὴν ὁποία θὰ πέσῃ, ἔτσι ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ με τὴν θείαν διδασκαλίαν. Ἀναλόγως τῆς καταστάσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου καρποφορεῖ καὶ ὁ θεῖος λόγος.

Ἀπὸ ἡμᾶς ἐξαρτᾶται ἀπολύτως ἂν ἀκούσωμεν τὴν θείαν διδασκαλίαν νὰ τὴν κάμωμεν νὰ καρποφορήσῃ. Δι' αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς εἰμεθα καὶ ἀπολύτως υπεύθυνοι ἀπάναντι τοῦ Θεοῦ. Ἀς μὴ μιμηθῶμεν τὸν σπόρον πού ἔπεσε στὸ δρόμο ἢ ἐπάνω στὰ ἀγκάθια, ἂς γίνωμεν ἡ καλὴ γῆ τῆς παραβολῆς.

Ἀς ἀνοίξωμεν τὰ ὦτα μας εἰς τὸν θείον λόγον. Ἀς δεχώμεθα με προθυμίαν τὰ παραγγέλματα τῆς ἀγίας θρησκείας καὶ ἂς τὰ ἐκτελούμε μ' ὅλην μας τὴν καρδίαν.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Το παιχνίδι είναι το εξαίρετο άκονι που τροχίζει την νοημοσύνη και την αντίληψη του παιδιού. Με το παιχνίδι ξυπνούν όλες οι ικανότητες και οι ενέργειές του, εκδηλώνονται οι έσωτερικές κλίσεις του και αναπτύσσονται οι σωματικές και διανοητικές δυνάμεις του.

Το παιχνίδι είναι η ζωή του παιδιού. Ο τολμηρός, ο γενναίος ή ο δειλός σ' αυτό θα φανούν. Ο έξυπνος σ' αυτό θα διακριθεί και ο κουτός ή ανόητος θα ντροπιαστεί...

Στο παιχνίδι θα εκδηλωθεί η ευγενική άμιλλα, θα φανερώνουν όλα τα παιδιά που παίρνουν μέρος τις ικανότητές τους και θ' αγωνιστούν όλα για την ωραία νίκη...

Και ξέρομε όλοι πολύ καλά την σύγκριτη ευχαρίστησι που θα πλημμυρίσει το είναι μας και την υπερηφάνεια που θα φουσκώσει τα στήθια μας, όταν βγούμε νικητές!

Τα σημερινά παιχνίδια μας όμοια με των αρχαίων!

Οι αρχαίοι πρόγονοί μας είχαν δώσει εξαίρετική σημασία στο παιχνίδι και το ανήγαγαν σε αληθινή επιστήμη. Το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους το περνούσαν σε αθλητικούς αγώνες και παιχνίδια, στα οποία έπαιρναν μέρος μικροί και μεγάλοι, πωχοί και πλούσιοι, διάσημοι καλλιτέχνες, ποιητές και άσημοι δούλοι...

Ναί! Τόση αγάπη είχαν στα παιχνίδια οι αρχαίοι, ώστε άφιναν σ' αυτά — και μόνο σ' αυτά — τους δούλους των να έρχονται σ' επαφή μαζί των και να συμπαίζουν!

Τα ωραιότερα παιχνίδια των αρχαίων ήταν τ' αθλητικά. Γιατί κάθε είδος παιχνιδιού το συνδυάζαν με μία γυμναστική άσκηση. Υπήρχαν όμως και τα σχολικά παιχνίδια των, τα οποία κατά μία περίπτωση συμπίπτει μοιάζουν καταπληκτικά μ' αυτά που παίζουν σήμερα όλα τα Έλληνόπουλα.

Έτσι, η περίφημη σκατέρδα ή διελκυστίδα των είναι το σημερινό τραβήχτό. Ο αντίδρομος και το πέταυρον των αρχαίων αντιστοιχούν με τα σημερινά δικά μας, άμπάριζα και τραμπάλα! Επίσης η κρυπτίδα, ή φιλίνδα και η σχοινοφιλίνδα των δεν ήταν παρά τα δικά μας κρυφτό, κυνηγητό και λουρί! Ο δέ κουτσός, οι πλακίτσες, οι μπηχτές και τα κουταλάκια που παίζουν σήμερα σ' όλα τα μέρη του κόσμου τα παιδιά ήταν τα αγαπημένα παιχνίδια των αρχαίων ασκωλίσματος, εφεδρισμός, κυνδαλίσμος και έποστρακισμός!

Οι Βυζαντινοί γνώριζαν το ποδόσφαιρο!

Αλλά και οι Βυζαντινοί είχαν το δικά των παιχνίδια.

δια, από τα οποία πολλά έχουμε κληρονομήσει. Έτσι ο αυτοκράτωρ Τσιμισκής είναι ο πρώτος που εισήγαγε το περίφημο παιχνίδι «καβάλλες» που παίζεται απ' όλα τα Έλληνόπουλα σήμερα. Ο Τσιμισκής ηδούσε «ως πτηγόν» επάνω από μία ατέλειωτη σειρά από τα πιό ύψηλόςωμα άλογα της αυλής του με μία μοναδική ευστροφία...

Επίσης το σημερινόν ποδόσφαιρον και τένις δεν ήταν παρά το γνωστότατον παιχνίδι «σφαρισμός» που έπαιζαν όλα τα παιδιά των Βυζαντινών βασιλείων και αρχόντων!

Οι Βυζαντινοί επίσης, εκτός του ποδοσφαίρου και τένις, γνώριζαν και το αγγλικόν παιχνίδι «χόκεϋ» που έκαλούσαν τότε «τζικάνισμα». Το «τζικάνισμα» ήταν ένα ειδικό κυρτό ραβδί, κοίλο στο κάτω μέρος του, με το οποίο χτυπούσαν μία μικρή δερμάτινη σφαίρα και προσπαθούσαν να την ρίξουν στο «τέρμα» της αντίθετου ομάδος. Πιο προοδευτικοί μάλιστα και εύκνητοι από τους σημερινούς παίκτες του «χόκεϋ», το έπαιζαν έφιπποι!

Η «Κατσαμάκα» παιχνίδι των άρματωτών του Εικοσιένα

Παιχνίδια ωραιότατα μας έκληρονόμησαν και οι ατρόμητοι άρματωλοί της Έλληνικής Έπανάστασης. Τα ήρωικά αυτά παλληκάρια περνούσαν τον λίγο καιρό που τους έμενε όταν δεν πολεμούσαν μέσα στα κλέφτικα λημέρια τους, παίζοντα τα πιό τολμηρά κι' επικίνδυνα συχνά παιχνίδια.

Έτσι η πασίγνωστη σ' όλα τα παιδιά σήμερα «Κατσαμάκα» ήταν το αγαπημένο κλέφτικο παιχνίδι των ήρώων του Εικοσιένα. Με μόνη την διαφορά ότι τότε το ωνόμαζαν «Λευτεριά», αντί δε να ρίχνουν — όπως γίνεται σήμερα — ένα ραβδί πάνω στην «κατσαμάκα» — τον ζύλινο τρίποδα του παιχνιδιού — για να την γκρεμίσουν, οι άρματωλοί προσπαθούσαν να το πετύχουν αυτό πυροβολώντας!

Μοναδικός στο παιχνίδι αυτό ήταν ο ατρόμητος πρωτοκλέφτης Νικοτσάρας, ο οποίος είχε μία καταπληκτική σκοπευτική δεινότητα.

Μά και στο «κυνηγητό» και στην «άμολοιιά», τα δυο τόσο διαδεδομένα σήμερα αυτά παιχνίδια, οι άρματωλοί επιδίδονταν με μανία.

Καθώς δε είχαν το προτέρημα «τριών μερών περπατησιά να την κάμουν σε μία μέρα», όπως λέει και το

δημοτικό τραγούδι, η όρμητικότητα του παιχνιδιού των ήταν απερίγραπτη. Και έπαιζαν και τα δυο αυτά παιχνίδια όχι σε πεδιάδες με όμαλό έδαφος, αλλά πάνω σε κατσάβραχα και ράχες βουνών απόκρημνες και όλισθηρές, εκεί όπου είχαν στημένα τα λημέρια τους.

Το... θανατηφόρο παιχνίδι της πιστόλας!

Ένα άλλο τέλος παιχνίδι, που το ευνήθιζαν πολύ τα παλληκάρια του Εικοσιένα, εξαιρετικά επικίνδυνο και πολλές φορές και θανατηφόρο, ήταν το περίφημο «Γύρω-γύρω ή πιστόλα».

Το παιχνίδι αυτό παίζονταν ως εξής: Οι κλέφτες και τα παλληκάρια των καθόντουσαν γύρω-γύρω, έτσι που να σχηματίζουν έναν κύκλο. Τότε ο νεότερος της παρέας έπαιρνε μία γεμάτη πιστόλα και την έστριφογύριζε επάνω στο άνωμαλο έδαφος, όπως στριφογυρίζουμε σήμερα την ρουλέττα!

Η πιστόλα ήταν φυσικόν κάπου να χτυπήσει επάνω στο έδαφος ή σε μία πέτρα και να έκτυροσκοροτήση!

Στο επικίνδυνότατο αυτό παιχνίδι συχνά έτραυματιζόνταν ή και έσκοτώνονταν παλληκάρια! Αλλά τουτό δεν είχε καμιά σημασία για τους λεοντόκαρδους εκείνους ήρωες, οι οποίοι με το παιχνίδι αυτό της ζωής και του θανάτου έπαιζαν για να δώσουν την ψυχή των στη θέα του θανάτου, να συνηθίσουν στην άταραχο αντιμετώπισι του κινδύνου και γενικά να σκληραγωγήσουν την καρδιά τους στην ψυχραιμία.

Υπάρχουν άπειρα παιχνίδια άγνωστα!

Σήμερα τα παιχνίδια που παίζουν τα Έλληνόπουλα στο σχολείο είναι άπειρα. Και είναι όλα παιχνίδια μελετημένα από παιδαγωγούς, για να προσφέρουν αυτοί που τα παίζουν, εκτός από την σωματική εξάσκηση των και μία διανοητική προπαίδευσι.

Ο Αρχηγός, που έδωσε τόσο εξαιρετική σημασία στην διαπαιδαγώγησι της ελληνικής νεολαίας, μαζί με τον αθλητισμό και την γυμναστική που καθιέρωσε σ' όλες τις τάξεις του ελληνικού σχολείου, έδωσε ξεχωριστή θέσι και στα παιχνίδια.

Έτσι, τα Έλληνόπουλα όλα σήμερα βρίσκουν μία μοναδική ψυχαγωγία κι' ένα πολύτιμο ξεκούρασμα στα παιχνίδια που τους μαθαίνουν στο σχολείο.

Αλλά δεν είναι μόνο τα σχολικά παιχνίδια! Υπάρχει ένας άμετρητος αριθμός άλλων παιχνιδιών, έξω από τον ευχάριστον και μορφωτικόν, που παίζονται σ' όλα

Μολοντί οι αρχαίοι Έλληνες ήταν ειδωλολάτραι, ως τόσο, παραδέχονταν πως ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από κάποιο ανώτερο όν, όπως ακόμα κι' ότι το σύμπαν είναι δημιούργημα του Θεού.

Περισσότερη όμως εντύπωση κάνει το γεγονός πως η αντίληψι τους σχετικά με τη δημιουργία του ανθρώπου, συμπίπτει πολύ με τη Χριστιανική διδασκαλία και τη διδασκαλία της Παλαιάς Διαθήκης.

Την αντίληψι πως ο άνθρωπος είναι δημιούργημα κάποιου Ανωτέρου Όντος, τη βρίσκουμε σχεδόν σ' όλες τις αρχαίες θρησκείες. Είναι όμως καταπληκτικό, το πόσο σε μερικές από τις θρησκείες αυτές, η αντίληψις σχετικά με την δημιουργία του ανθρώπου πλησιάζει τη Χριστιανική διδασκαλία.

Η «Παλαιά Διαθήκη» διδάσκει πως ο άνθρωπος, ο πρωτόπλαστος, πλάσθηκε από τον Θεό, την έκτη ημέρα της δημιουργίας, από γην και νερό. Τον πρωτόπλαστο ο Θεός έπλασε κατ' όμοιωσίν του, και ένεφύσησε εις αυτόν την ψυχήν. Η λέξις «Αδάμ», στην Έβραϊκή, είναι το άρσενικόν του «Ανταμά» και σημαίνει, όπως αναφέρουν πολλοί μεταξύ των οποίων και ο Κρέιτσερ, «γνή».

Οι Βαβυλώνιοι επίσης έπίστευαν, κατά παράδοσιν, που διεσώθη εις ημάς από ένα βιβλίο του Βαβυλωνίου Ιερέως Μπέροζου, πως ο θεός Μπέλ έκοψε μόνος του την κεφαλήν του, το δέ αίμα που ανέβλυσε από την πληγήν το περισυνέλεξαν οι άλλοι θεοί, το ανέμιξαν με χόμα της γης και με τον πηλό που σχημάτισαν έπλασαν τον άνθρωπο. Αλλά και η αίγυπτιακή μυθολογία αναφέρει, πως ο Χνουμού, ο πατέρας των θεών, έπλασε ο ίδιος τους ανθρώπους με πηλό, που

τά μέρη της Ελλάδος από τα παιδιά.

Και κάθε τόπος έχει τα δικά του παιχνίδια που συνήθως δεν τα γνωρίζουν οι νέοι άλλων μερών! Υπάρχουν παιχνίδια π. χ. που παίζονται μόνο στην Άττική ή στη Θεσσαλία και τα άγνωστον τα νησιά και τα όρεινά χωριά. Υπάρχει ένα παιχνίδι που παίζεται μόνο στην Ίκαρία κι' άλλο μόνο στην Κρήτη και που δεν έτυχε να τα μάθουν ποτέ τα παιδιά της Χίου ή των Έπτανήσων...

Από τα «τοπικά» αυτά παιχνίδια μερικά, τα ωραιότερα, έδημοσίευσε σε προηγούμενο τεύχος της ή «Νεολαία».

Μιχ. Χαννούσης

Πανοπέα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΝ

έκαμε χρησιμοποιώντας γη και νερό.

Στην ελληνική μυθολογία υπάρχει η παράδοσις πως οι άνθρωποι έπλάσθησαν από τους θεούς. Την παράδοσιν αυτήν αναφέρει «έν τῷ Τιμαίῳ» ο Πλάτων.

Ο Πανυσανίας ασπάζεται την αντίληψιν πως οι άνθρωποι έπλάσθησαν από τον ήμίθεον Προμηθέα, από χόμα και νερό, αὐθαίρετα, ή πράξις του δε αυτή προεκάλεσεν έναντίον του και έναντίον των ανθρώπων την όργην του Δία. Κατά την παράδοσιν, που ασπάζεται ο Πλάτων, ο Προμηθεύς, γιός του Τιτάνος Ίαπετού και της Ώκεανίδος Κλυμένης, ή κατά τον Αίσχύλον, υιός της Θέμιδος, που ήταν θεοποίησις της γης, άπλως έδίδοε στους ανθρώπους τις διάφορες τέχνες (γεωργίαν, ναυσιπλοίαν, γραφήν κλπ.), πράγματα που ο Έπιμηθεύς, ο αδελφός του, είχε λησμονήσει να δώση στους ανθρώπους, όταν προίκιζε τα διάφορα ζώα της δημιουργίας με διάφορα δώρα. Ο ίδιος ο Προμηθεύς έκλεψεν από το εργαστήριον του Η-

φαίστου και της Αθηνάς, που βρισκόταν στη Λήμνο, την σοφίαν και την έδωκε στους ανθρώπους.

Κατά τον Πανυσανίαν, ο Προμηθεύς έπλασε τους ανθρώπους από γη και νερό, κοντά σε μία χαράδρα στη πόλι Πανοπέα.

Η Πανοπέα βρισκόταν στη Φωκίδα και απέειχεν είκοσι στάδια από την Χαίρωνείαν, την πόλιν των μυρωδικών, παρά την οποίαν οι Αθηναίοι νικήθηκαν από τον Φίλιππο της Μακεδονίας κι' αργότερα οι Ρωμαίοι μ' επί κεφαλής τον Σύλλα κατετρόπω-

σαν τους Μήδους. Στην εποχή του Πανυσανίου ή Πανοπέα ήταν σ' άθλια κατάσταση. Αρχαία δεν είχαν, ούτε γυμνάσιον, ούτε αγοράν, που ήταν απαραίτητα σε μία πόλι που έσέβετο τον εαυτόν της.

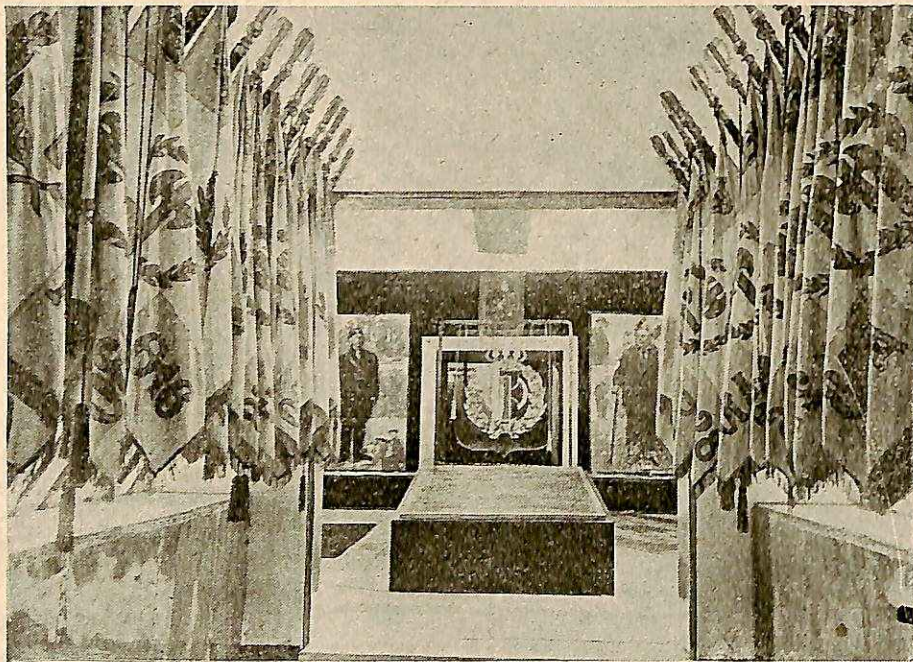
Οι κάτοικοι της κατοικούσαν σε καλύβες και χαράδρες. Η πόλις έστερείτο ύδραγωγείου και ύδρευέτο από το νερό που συνέλεγον τον χειμώνα από τις στέγες των σπιτιών τους που ήταν κούλες. Ός τόσο ή Πανοπέα ήταν μέλος του Συλλόγου των Φωκικών πόλεων. Οι Πανοπείς κατήγοντο από τους Φλεγύας που είχαν καταφύγει εκεί από την Όρχομενίδα, την δε πόλιν ίδρυσε πρώτος ο πατήρ του Έπειου, Πάνοπος. Ο Όμηρος την ονομάζει Καλλίχορον. Την ονομασίαν αυτήν ο Πανυσανίας την αποδίδει εις τας Θυιάδας γυναικας. Θυιάδες απέκαλουτο όσες από τα διάφορα μέρη της Άττικής μετέβαινον κατ' έτος εις τον Παρνασσόν και μετά των γυναικών των «Δελφών» έτέλουν τα Διονύσια μυστήρια. Αί Θυιάδες, κατά την μετάβασίν τους, έχορευον καθ' όδόν. Έπειδή δε πιθανώς έστάθμευον και εις την Πανοπέαν, ο Όμηρος την ωνόμασε Καλλίχορον.

Παρά την πόλιν Πανοπέα υπήρχε μία χαράδρα κάτω από τον λόφον του Πανόπου. Στην χαράδρα αυτή υπήρχαν λίθοι έδω κι' εκεί, σε αρκετό μέγεθος και που το χρώμα τους έμοιαζε με πηλό, καμωμένον από ψαμμάδες χόμα. Οι λίθοι αυτοί, όπως ισχυρίζεται ο Πανυσανίας, είχαν ανθρώπινη μυρωδιά, γιατί, όπως λέγουν, ήταν τα υπολείμματα του πηλού, από τον όποιον ο Προμηθεύς έπλασε τους ανθρώπους. Στο δρόμο που ώδηγοΰσε στην Πανοπέα υπήρχε οίκημα από πλίνθους ώμούς, έντός του όποιου εύρίσκετο άγαλμα από πεντελικόν μάρμαρον. Το άγαλμα κατ' άλλους παρίστανε τον πατέρα της Ίατρικής Άσκληπιόν, κατ' άλλους τον ίδιον τον Προμηθέα.

Όπως αναφέρει ο Όμηρος, παρ' την Πανοπέαν υπήρχε το μνήμα του Τιτυού, που είχε μήκος έννέα πέλεθρα. Ο Πανυσανίας δίδει την εξήγησιν, ότι δεν ήταν τόσο μέγα το άνάστημα του Τιτυού, όπως ένομίζετο, άλλ' ο χώρος που είχε άφιερωθή στον τάφο του ήταν έννέα πέλεθρα!

Ι. Β. — ς

Από την Διεθνή Έκθεση ΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Μία εσωτερική άποψις του Περιπτέρου μας στην Δ. Έκθεσι της Θεσσαλονίκης.

Δύο ξεχωριστά κοσμήματα φιγουράρουν εφέτος στη Διεθνή Έκθεσι Θεσσαλονίκης. Καί τὰ δύο προσδίδουν ιδιαίτερη αἴγλη στὴν ὅλη ἐμφάνισι καὶ κίνησι τῆς Έκθέσεως. Πρόκειται γιὰ τὰ δύο περίπτερα, ποὺ ὁ κόσμος σταματᾷ μπροστὰ τους, στὴν ἀρχὴ μὲ ἐκπληξί κατόπιν μὲ ἐνθουσιασμό....

Θὰ μαντεύσαστε ἀσφαλὸς ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ στολίδια ἀπὸ τὸ προηγούμενόν μου σημεῖωμα: Τὸ Κρατικὸ καὶ τὸ Περιπτερό τῆς Νεολαίας.

Καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο ἀμυλλῶνται σὲ γούστο καὶ καλλιτεχνικὸ φαρμάρισμα!

Τὸ Κρατικὸ Περιπτερό εἶναι ἡ ἱστορία τῶν τριῶν ἐτῶν τῆς μεγάλης ἐθνικῆς προσπάθειας τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ. Μὲ ἀριθμοὺς καὶ εἰκόνες — ἐπιχειρήματα ἀδιάσειστα — φανερώναται σὲ ἀδρές χαρακτηριστικὲς γραμμὲς ὅλο τὸ τιτάνειο ἔργο τῆς 4ης Αὐγούστου σὲ κάθε ἐκδήλωσι τῆς δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς ζωῆς.

Γιὰ τὸν ἐπισκέπτη τῆς Διεθνούς Έκθέσεως τὸ Κρατικὸ Περιπτερό ἀποτελεῖ τὴν κολυμβήθρα τῆς Ἑθνικῆς ἀναβατίσεως. Βάπτισμα ψυχικῆς καθάρσεως ἀπὸ τὸ κομματικὸ δηλητήριο τοῦ παρελθόντος, ποὺ ἐπιτρέπει στὸν Ἕλληνα πολίτη νὰ ἀνανήψῃ, νὰ δῇ, νὰ πιστεῦσῃ, καὶ ν' ἀκολουθήσῃ — στὴν πρώτη σειρά — ἀνεβαίνοντας κι' αὐτός, πίσω ἀπὸ τὸν μοχλοῦντα Κυβερνήτη, τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τῆς Ἑθνικῆς Ἀναγεννήσεως.

Καὶ πρῶτα πρῶτα, μπροστὰ στὴν εἰσοδὸ, σὺν μεγάλῳ σκοπῷ μπροστὰ στὴν Ἑθνικὴ σκοπιὰ τῆς Πατρίδος, ὁ Ἑθνικὸς Κυβερνήτης, σὲ μιὰ ἐπιβλητικὴ ὑπερφυσικὴ φωτογραφικὴ μεγέθυσι — νομίζει κανεὶς πὼς εἶναι σύμβολο — προστάτης τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἀσφαλείας του.

Πραγματικὰ ἄριστος συμβολισμὸς σὺν ὁλότελῳ συμβολικῷ Κρατικῷ Περιπτέρῳ τῆς Διεθνούς Έκθέσεως...

Καὶ εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ ἔξαρσις τῆς ἐργασίας τοῦ Ὑφυπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ, τὸ ὁποῖον σὺν στενῷ σχετικῷ χώρῳ τοῦ Περιπτέρου τοῦ περιέλαθε μὲ τόση χάρι καὶ ἀνεσι ἓνα τεράστιο ἔργο: «Τὰ τρία χρόνια τῆς 4ης Αὐγούστου».

Τὸ Περιπτερό τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας εἶναι μικρότερο τοῦ Κρατικοῦ καὶ γιὰ τοῦτο κομψότερο καὶ συμπαθέστερο. Εἶναι σὺν ὅλῳ τοῦ μιὰ καλλιτεχνικὴ δημιουργία, ποὺ ὀφείλεται σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα καὶ τὰ καλλίτερα στελέχη τῆς Ε. Ο. Ν., τοῦ κ. Γιάννη Κασάλη. Σὲ εἰκόνες, ποὺ στολίζουν τὸ Περιπτερό ὁλόκληρο, ὁραματίζεται κανεὶς τὴν ἀλκιμὴ νεολαία τοῦ Ἑθνους, τὴν ψυχὴ τῆς ὁποίας σφυρηλατεῖ ὁ Μεγάλος Ἀρχηγὸς τῆς... Τὰ τεύχη τῆς «Νεολαίας» φιγουράρουν κι' αὐτὰ ἀπλωμένα μὲ γούστο στὴν ὠριμένη θέσι τους καὶ στὴ μέση σὰ σὲ δύο βωμοὺς ἓνας χάρις τῆς Ἑλλάδος ποὺ εἶναι καρφισωμένος μὲ χίλιες δυὸ καρφίτσες τριῶν ἢ τεσσάρων εἰδῶν. Ἡ καρφίτσα μὲ τὸ χρυσὸ σῆμα δείχνει τὸν τόπο ποὺ ἐδρεῖται Περιφερειακὴ Διοίκησις. Οἱ ἄλλες καρφίτσες, κάθε εἶδος μὲ τὴ σημασία του, δείχνουν τὰ μέρη ποὺ ἐδρεῖται Ὑποδιοικήσεις καὶ ἄλλοι κατώτεροι Σχηματισμοί... Κι' ὁ χάρτης — κατὰστικτος — δείχνει πὼς τὸ ἔθνημα τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας εἶναι πανελλήνιον καὶ τὸ ξεσκήματά της γενικό!... Κι' ἀναγαλλιάζει ἡ ψυχὴ τοῦ ἐπισκέπτου στὴν ἰδέα ὅτι τὸ Κράτος τῆς Ἑθνικῆς Ἀναγεννήσεως ἐτοιμάζει γιὰ τὴν αὐριανὴ Ἑλλάδα μιὰ γε-

Μία ἄλλη ἐξωτερικὴ ἀποψις τοῦ Περιπτέρου μας.

νεὰ ἀνώτερη κι' ἀπὸ τὴ δική μας καλλιτεχνία...

Στὸ ἄλλο μέρος τοῦ βωμοῦ ὑπάρχει μιὰ πλάκα μὲ στατιστικὰ δεδομένα:

Τ' ἀντιγράφουμε ἐδῶ. Ἀξίζουν τὸν κόπο.

Ὀργανικὴ δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν. :

Μέλη Φαλαγγίται	265.582
» Φαλαγγίτσοι	31.833
» Σκαπανεῖς	239.377
» Σκαπανίσοι	58.832

Σύνολον 595.624

Στολαί: Στολαὶ κατασκευασθεῖσι 292.633.

Ἐγκαταστάσεις: Οἰκήματα 250, Γυμναστήρια 42, Στρατόπεδα 10, Λέσχαι 30.

Υλίκον: Ἀνεμόπτερα 16, ὀχήματα 20. Ὑλικὸν ἐκπαιδεύσεως 7.500.000, ὕλικον ἀθλήσεως 5.000.000, Γεωργικὰ ἐργαλεῖα 1.200.000, Ὑγιεινονομικὸν ὕλικον 1.000.000 δραχμῶν.

Ἐκπαίδευσις

Εἰς τὴν Ἀεροπορίαν ἐκπαιδεύονται 170, εἰς τὴν Παθητικὴν Ἀεράμουν 1000, εἰς τὴν ὁδήγησιν μηχανῶν 200, εἰς τὰ μέσα συνδέσμου διαβιβάσεως 6050, εἰς τὴν τοπογραφίαν 250, ὡς νοσοκόμοι 2.500.

Διαλέξεις Ἑθνικοῦ περιεχομένου: 3.000, Πολιτικῆς Διαφωτίσεως 1.500, Γεωργικοῦ περιεχομένου 630.

Λειτουργοῦν 79 κέντρα ἐκπαιδεύσεως στελεχῶν καὶ 2.400 οὐλαμῶν.

Ψυχαγωγία

Ἐγένοντο 10.000 ἐκδρομαί, 250 μορφωτικαὶ ἐπισκέψεις, 15 καλλιτεχνικαὶ εἰσοδεί. Ὑπάρχουν 3.890 χορδῶδι.

Ἀθλητισμός

Ἀθλούμενα μέλη 10.000. Ἐγένοντο ἀγῶνες στίβου. 50 φούτ - μπόλ, 10 ποδηλατικοί, 20 κολυμβητικοί.

Κοινωφελῆ ἔργα

Οἱ Φαλαγγίται ἀπέδωσαν δι' ἐθελοντικῆς ἐργασίας ἔργα ἀξίας δραχ. 25.000.000. Ἐφύτευσαν 150.000 δένδρα.

2.500 Φαλαγγίται ἐπεδόθησαν εἰς τὴν καταπολέμησιν ἀσθενειῶν τῶν φυτῶν. Οἱ Φαλαγγίται ἐξετέλεσαν 58 πράξεις ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας...

Καὶ ὁ κατάλογος τῶν στατιστικῶν δεδομένων τελειώνει μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν φράσι:

«Ὅλοι οἱ Φαλαγγίται ζητοῦν νὰ μεγαλοουργήσουν γιὰ τὴν Ἑλλάδα»...

Περίφημος εἶναι ὁ διάδρομος ποὺ ὁδηγεῖ σ' ἓνα πρότυπο στρατοπέδου καὶ κατασκηνώσεως. Κρυφὰ φῶτα φωτίζουν τὶς σημαίες, ποὺ σὲ πυκνὴ σειρά, ἀποτελοῦν ἓνα εἶδος θριαμβευτικῆς ἀψίδος...

Καὶ τέλος τὸ πρότυπον στρατοπέδου. Κατασκηνώσεις μ' ὅλα ὅσα χρειάζονται γιὰ ἓνα στρατόπεδο...

Γενικὰ ὁ ἐπισκέπτης τοῦ Περιπτέρου σχηματίζει τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις γιὰ τὴν τόσο φιλότιμη καὶ εὐσυνείδητη ἐργασία ποὺ ἀφιέρωσε στὴν Έκθεσι ἡ Ἑθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας.

Ἀγγ. Μεταξᾶς

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Εἶναι χαρὰ δι' ὅσους ἔχουν ὡς καθήκον νὰ διατυπώνουν τὴν γνώμην των διὰ τὰ βιβλία ποὺ βλέπουν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἡ κυκλοφορία ἐνὸς ἀρίστου συγγράμματος.

Καὶ εἶναι ἀληθὲς, ἀρτίον τὸ βιβλίον τοῦ κ. Π. Παναγιωτάκου Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. (33—1939 μ. Χ.)

Ἐκ πρώτης ὁψεως τὸ ὁγκῶδες τοῦτο βιβλίον εἶναι μόνον δι' εἰδικούς, ὅταν μάλιστα προσέξῃ κανεὶς ὅτι ὁ τίτλος συνοδεύεται ἀπὸ τὰς λέξεις «συστηματικὴ συμβολὴ εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον».

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει νὰ εἶναι τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Παναγιωτάκου κατὰ πρῶτον λόγον μιὰ μελέτη ἱστορικὴ ἐνδιαφέρουσα καὶ ἑλληνικὰ, ἀδιαφόρως, ἐπαγγελματοῦ καὶ εἰδικῶς. Ἡ ἐκκλησία ἀπετέλεσε πάντοτε τὸ βάθρον ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐστηρίχθη ἡ πολιτεία καὶ δὲν ἔατο δυνατόν νὰ νοηθῇ Ἑλληνικὸν Κράτος χωρὶς στενὴν σύνδεσιν μὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Τοῦτο ὅμως δὲν ἀποτελεῖ καὶ τὸν βασικὸν λόγον τοῦ ἐνδιαφέροντος κάθε Ἑλλήνου εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὴν Ἐκκλησίαν; Ὅπως διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μιὰ ἄλλη ὑπόθεσις, ἔτσι καὶ διὰ κάθε Ἕλληνα ἡ ὑπόθεσις τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὑπόθεσις προσωπικὴ καὶ ἐνότητος ἡ προσήλωσις ποὺ ἐκδύλων εἰς δι' ἀφορᾷ αὐτὴν, τὴν ἱστορίαν της καὶ τὴν πρόδοον καὶ ἀκμὴν της. Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Παναγιωτάκου δὲν εἶναι, βεβαίως δι' ὅλον τὸν κόσμον, δὲν εἶναι ἓνα σύγγραμμα τὸ ὁποῖον θὰ ἡμπορέσῃ νὰ διαβάσῃ μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν ὁ πλημμελὲς μορφωμένος καὶ ὁ σχετικῶς μορφωμένος. Δι' ὅσους ὅμως ἔχουν φθάσει εἰς ἓνα βαθμὸν καταρτισμοῦ, ἐκτός φυσικά, τῶν ἐπαγγελματικῶς κατηρτισμένων, ὅπως οἱ δικηγόροι, οἱ θεολόγοι κλπ., τὸ νεοανὲς τοῦτο σύγγραμμα, ἀποτελεῖ ἀξιόλογον πηγὴν εἴτε εὐρυτέρων μελετῶν, εἴτε ἀπλῶς διαφωτισμοῦ. Διότι πρὲς νὰ σημειώσῃ καὶ τοῦτο: ὅτι εἰς τὴν ἑλληνικὴν τοῦλάχιστον γλῶσσαν, ἐκτός ἐλαχίστων διατριβῶν, δὲν ὑπάρχουν συγγράμματα τὰ ὁποῖα νὰ διαπραγματεύωνται ἱκανῶς καὶ εἰς τὴν εὐρήτητά τοῦ ὁποῦ κρίσιν βιβλίου, τὸ θέμα. Εἶναι τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ θέματος σύγγραμμα, ἡ πρώτη συστηματικὴ μελέτη, τὴν ὅποian καθιστᾷ περισσότερο ἐνδιαφέρουσαν — καὶ αὐτὸ ἡθελε νὰ τὸνίσω — τὸ ρέον ὕψος, ἡ στρατὴ φράσις, ἡ διηγηματικὴ θὰ ἡμπορούσα νὰ πῶ ἐξιστόρησις. Διότι ὅπως γνωρίζομεν ὅλοι τίποτε ἄλλο δὲν ἀδίκει ἓνα βιβλίον καὶ τὸ καλλίτερον ἀκόμη, ἀπὸ τὴν προσποιητὴν καὶ ἐπιδεικτικὴν σύνθεσιν τῆς φράσεως, τὴν δοκησιολογίαν καὶ τὴν προβολὴν γνώσεων. Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Παναγιωτάκου εἶναι πλήρες. Χωρὶς νὰ τὸ διατυπώνῃ.

Αὐτὰ ὡς πρὸς τοὺς μὴ εἰδικούς. Δι' ἐκείνους ποὺ εἴτε λόγῳ ἐπαγγέλματος, εἴτε λόγῳ εἰδικευμένων μελετῶν θὰ διαδιδάσκουν ἰδίαν ἐνδιαφέρον ἡ Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία ἀνὰ τοὺς αἰῶνας μὲ τὴν πληρὴν βιβλιογραφίαν της καὶ τὸν ἀρτίον ὑπομνηματισμὸν της ἀνοίγει νέα πεδία πρὸς εὐρύτερας μελέτας.

Δὲν εἶναι, βεβαίως, τὸ ἐρηθικὸν τοῦτο περιοδικὸν ὁ καλλίτερος χώρος διὰ μιαν εὐρύτεραν ἀνάλυσιν. Ἐθεώρησα ἐν τοσούτῳ καθήκον ν' ἀφιέρωσιν τὰς δὲ διὰ δι' ἓνα σύγγραμμα ποὺ δὲν τιμᾷ μόνον τὸν συγγραφέα, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην.

Ο ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΩΝ «ΘΡΑΚΙΚΩΝ»

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω μὲ ἀληθινὸ ἐνθουσιασμό γράφων διὰ τὸν νέον τόμον τῶν «Θρακικῶν» ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ δωδέκατος ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἤρξαμε νὰ ἐκδίδεται τὸ περιοδικὸν τοῦτο σύγγραμμα. Ἡ ὁραία πρωτοβουλία τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννίνων, ὁ ὁποῖος πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ἐξέδωκε τὸν πρῶτον τόμον τῶν «Ἑπειρωτικῶν Χρονικῶν» ἠκολούθησε ἀπὸ τὴν εὐγενὴ μίμησιν ὅλων τῶν κατὰ τόπους Ἑλλήνων διανοουμένων καὶ ἔχομεν ἤδη κατὰ τὸ πρῶτον τῶν «Ἑπειρωτικῶν Χρονικῶν» τὸ «Ἀρχαία Πόντου», τὸν «Θρακικὸν γλωσσικὸν θησαυρὸν», τὰ «Θεσσαλικά Χρονικά», τὰ «Μικρασιατικὰ Χρονικά» καὶ πλείστα ἄλλα παρόμοια περιοδικὰ δημοσιεύματα, τὰ ὁποῖα ἀσχοιοῦνται ὅχι μόνον μὲ τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν λαογραφίαν.

Χρειάζεται, ἀρά γε, νὰ τὸνίσω ποῖον κεφάλαιον ἀποτελεῖ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν ἡ συμβολὴ αὐτῆς τῶν διαφόρων τοπικῶν ἀρχείων εἰς τὴν πρόδοον τῆς μελέτης τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας;

Ἡ γλῶσσα μας, αἱ κατὰ τόπους παραδόσεις, ἀγνώστα ἔγγραφα, αὐτὰ τὰ δημοτικὰ μας τραγούδια ἀποτελοῦν στοιχεῖα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡμπορεῖ νὰ βασισθῇ ἡ ἀποσαφήνισις πλείστον σκοτεινῶν σημείων, ἡ καὶ ἀγνώστην σελίδων τῆς ἱστορίας. Ἀρκεῖ νὰ γινεῖται ἡ ἐξακριβωσις καὶ ἡ μελέτη ἀπὸ ἀνθρώπους ἔχοντας πείραν καὶ γνώσεις καὶ τὴν διάθεσιν νὰ διασώσουν τὸν Ἑλληνικὸν θησαυρὸν, ποὺ ἀντιπροσωπεύει ἡ Ἑλληνικὴ λαογραφία.

Ὁ δωδέκατος αὐτὸς τόμος τῶν «Θρακικῶν» πιστοποιεῖ διὰ μιαν ἀκόμη φοράν ὅτι εἰς τὰς σελίδας του ὁ ἱστορικὸς καὶ ὁ μελετητὴς τοῦ μελλόντος πλέον ἡ ἀπᾶς θὰ προστρέξῃ.

Ἡ ἐκδόσις τῶν «Θρακικῶν» ἀπέδρασε κυρίως, εἰς τὴν περισυλλογὴν καὶ διάσωσιν παντὸς ἀπορριπτοῦ εἰς τὴν ἱστορίαν, γεωγραφίαν, γλωσσολογίαν καὶ λαογραφίαν τῆς Θράκης. ὅλοι δὲ οἱ μέχρι σήμερον ἐκδοθέντες τόμοι ἀπέδειξαν ὅτι ἡ προσπάθεια αὕτη ἐπέτυχε.

Μεταξὺ τῶν ὅλων μελετῶν τὸν δημοσιευμένων εἰς τὸν δωδέκατον τόμον, ἀξίζει νὰ ἀναφέρωμεν τὴν μελέτην τοῦ κ. Θ. Μακρίδη ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἐκδότου, τῆς Κας Ἀθηνᾶς Γαϊτάνου Γιαννιῶ «Ἐπὶ τῆς Ἐπαρχίας Δέρκων» τοῦ κ. Κ. Μυρτ. Ἀποστολὴν «Ἐπὶ τοῦ κώδικος τοῦ Νικηφόρου τῆς Μητροπόλεως Φιλίππουπόλεως», τοῦ κ. Ν. Βέη διὰ τὸν «Ἀγῶνιστὴν Αἰνιτὴν Μαργαρίτην Θ. Κούτταβον». Ἀκόμη τὴν μεταφράσιν τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Θυατειρῶν: «Τὸ ταξίδι τοῦ John Conel ἀπὸ Κων/πόλεως εἰς Ἀδριανούπολιν κλπ. Ἀπὸ τὰ λαογραφικὰ σημειώμενα τὸ ἀρθρον τοῦ κ. Κ. Χουρμουζιάδου διὰ τὸ γλωσσικὸν ἱδίωμα Τσακλίου (τῆς ἐπαρχίας Μετρών) μὲ σύντομον γραμματικὴν κτλ., τὴν πλουσίαν βιβλιογραφίαν τῶν κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη ἐκδοθέντων καὶ ἀφορῶντων τὴν Θράκην βιβλίων κτλ.

ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ

Ὁ γνωστὸς μελετητὴς τῶν Μακεδονικῶν ζητημάτων τῆς ἐποχῆς τῆς δράσεως τῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων ἐν Μακεδονίᾳ κ. Ἡλίας Γ. Μπακοπούλου, ἐξέδωκε καὶ ἐκυκλοφόρησε τόμον ἐξ 152 σελίδων ὑπὸ τὸν τίτλον «Παύλος Μελάς». Ὁ ἐκ τῶν δὲ τῶν ἱστορικῶν τῶν Μακεδονικῶν γεγονότων τῆς περιόδου 1900 ἕως 1910 συγγράμματος μὲ νοσηρικὴν γλαφυρότητα καὶ συναρπαστικὸν ὕψος δίδει ἀνάγλυφον τὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως τοῦ ἐνδόξου τέκνου τῆς Ἑπείρου ποὺ ἐλάμπρυνε μὲ τὰς ἡρωϊκάς πράξεις του καὶ τὴν θυσίαν του πρὸς τὴν Πατρίδα, τὰς ἀραιότερας σελίδας τῆς νεωτέρας ἱστορίας της.

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Ἡλίας Γ. Μπακοπούλου, ἀπορροᾷ βαθύτατης γνώσεως καὶ τῶν λεπτομερειῶν ἀκόμη τῆς πρὸ τοῦ 1912 Μακεδονικῆς περιόδου, ἀποτελεῖ σθεναρὰν συμβολὴν εἰς τὴν ἐρευναν καὶ τὴν συγγραφήν τῆς Μακεδονικῆς ἱστορίας τῆς τελευταίας τριακοετίας. μ. Δ.

ΟΙ ΣΕΝΙΟΙΕΣ

έχουν οι κόποι όσο μεγάλοι κι' αν είναι μπροστά στην επιτυχία ενός τέτοιου έργου;

Έδω, αγαπητό κορίτσι, πρόκειται για της πατρίδος μας το μέλλον, για της Ελλάδος τη ζωή και τον πολιτισμό.

Τα παιδιά των Ελλήνων και τὰ κορίτσια των Ελλήνων (βλέπετε ο' Αρχηγός δεν σ'ας ξεχνά πουθενά) έπρεπε να πάρουν την ανάλογη τροφή για το πνεύμα και την ψυχή τους.

Έπρεπε ο ψυχικός τους κόσμος να εξυγιανθί από όλα εκείνα τὰ εξαμβλώματα τὰ χωρίς ήθικη και καθαρότητα, που πριν γέμιζαν την Ελλάδα και βρίσκονταν στα χέρια κάθε παιδιού και κοριτσιού.

Κι' αυτό γιατί δεν τὸ πήρε κανείς στὰ σοβαρά να τοὺς προσφέρει εκείνο, που ζητούσε η ψυχή και τὸ πνεύμα τους.

Η «Νεολαία» πέρασε πιά τώρα τὸ κατώφλι της νεανικής ψυχῆς κι' έγινε κτήμα της νεότητος αγαπητό. Όλο και μεγαλώνει σὲ ἀνάστημα και σ' ὁμορφιά. Μὰ και ὅλο προσπαθεῖ για πιά ἀπάνω σκαλοπάτια για τὸ χατήρι σας.

Βλέπετε πὼς καμμιὰ πλευρά της ὑπαρξῆς σας δεν ἀφήνει ἀνέγγιχτη. Όχι μόνο τὸ πνεύμα σας ἀλλὰ ἑσᾶς τις ίδιες συνολικά προσπαθεῖ νὰ θρέψῃ και νὰ μεγαλώσῃ. Τὸ ἐνδιαφέρο της θὰ τὸ παρατηρήτε και σεις σὲ κάθε γραμμή της, σὲ κάθε σελίδα της. Σᾶς θέλει τέτοιες γυναίκες, που θὰ μπορέσουν εἰς τὸ μέλλον νὰ τιμωροῦν ἀριστοτεχνικά τὴ ζωή. Σᾶς θέλει κόρες ἑλληνικές, γυναῖκες ἑλληνικές και μητέρες ἑλληνικές. Θέλει τὴ χάρι σας τὴν ἀνθισμένη μὰ και τὴ σοβαρότητά σας τὴ μετρημένη. Θέλει νὰ σᾶς δώσῃ ἀφορμὴ νὰ σκέπτεσθε πάνω σὲ ὅλα τὰ ζητήματα, που ἀπασχολοῦν σήμερα τὸν ἑλληνικὸν κόσμον, χωρίς ὅμως νὰ σᾶς κάνῃ σουφραζέττες και χειραφετημένες. Θέλει νὰ σᾶς ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα της ἀληθινῆς Ἑλληνίδος γυναίκας, της ἀθάνατης μέσᾳ ἀπὸ τοὺς αἰῶνες. Κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο νὰ σᾶς φιάξῃ καμὰρι της γενιᾶς σας και της χώρας μας της ἑξακουσμένης. Αὐτοὶ εἶναι οἱ μεγάλοι σκοποὶ της «Νεολαίας» σου και γι' αὐτοὺς θ' ἀγωνισθῇ και τὸν χρόνο που ἀρχίζει.

Σ. Καρ.

Η «ΝΕΟΛΑΙΑ» ΣΑΣ

«..... νὰ παράσχωμεν εἰς τὰ παιδιά τῶν Ἑλλήνων και στὰ κορίτσια τῶν Ἑλλήνων τὴν πνευματικὴν τροφήν, ἡ ὁποία ἀνταποκρίνεται πρὸς τοὺς σκοποὺς και τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Πάει ἕνας χρόνος, που γεννήθηκε και βαπτίστηκε τὸ αγαπητὸ σου περιοδικό, ἡ «Νεολαία». Μιά φοῦστα ἀνθρώπων στρώθηκε στὴ δουλειά μ' ὅλη τὴ ζέση της καρδιάς, ὅπως σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς της Ὁργανώσεώς σου. Ἐργάστηκε, ἀγωνίστηκε, ξεμύχτησε. Μὰ ἡ ἐπιτυχία της προσπάθειας ἔκανε νὰ ξεχασθοῦν ὅλα αὐτά. Γιατὶ τί σημασία

ΓΝΗΣΙΟ ΚΑΙ ΨΕΥΤΙΚΟ

Ἀλήθεια ἐκπλήσεται κανείς ὅταν ρίξῃ μιὰ ματιά στὴν τουαλέτα ἡ και στὴν τσάντα ἀκόμα τοῦ μοντέρνου κοριτσιού. Μὲ μιὰ λαϊκὴ φράσι θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ χαρακτηρίσωμε. «Μοιάζουν τοῦ Ἑβραίου τὸ πανέρι!». Ὅ, τι φαντασθῆς εἶναι ἐκεῖ μέσα, χρειάζομενο και μὴ. «Φωτιά τῶν ματιῶν!» ἔφερε τὴν ἐπιγραφή σὲ ξένη γλῶσσα ἕνα φυλάκιο πάνω σὲ μιὰ τουαλέτα κυρίας, που κατὰ τύχην εἶδα.

Και σκέπτεται κανείς σήμερα. Ἀ-ξίζει τὸν κόπο νὰ θυσιάσῃ τὸ κορίτσι κι' ἡ γυναῖκα τόσες και τόσες ὥρες τὴ μέρα για τὴ... βιομηχανικὴ αὐτὴ ὁμορφιά; Δεν θέλομε νὰ ποῦμε ὅτι πρέπει νὰ παραμελῇ τὸν ἑαυτὸ της, ὅμως νὰ μὴ πέφτῃ και στὸ ἀντίθετο. Ἡ ὑπερβολικὴ φιλαρέσκεια ὁδηγεῖ στὸ ψεύτικο.

Τὸ σημερινὸ μας Κράτος, που δεν παραμελεῖ οὔτε και τὶς λεπτομερεῖες γραμμῆς τοῦ μεγάλου ταμπλό της

δημιουργίας του, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους φόρους ἔθεσε και για τὰ καλλυντικά. Ἀκουσα μιὰ μητέρα νὰ λέγῃ στὸ κορίτσι της: «Μὰ τὸ τρῶς τὸ κραγιόνι και σοὺ τελειώνει τόσο γρήγορα!». Ἀληθινὰ εἶναι ἀνοστο για ἕνα κορίτσι ὅπου σταθῇ και ὅπου βρεθῇ νὰ βγάξῃ καθρέφτες και κραγιόνια και ν' ἀρχίσῃ τὴν ζωγραφικὴν σὰν νὰ ἐπρόκειτο για τὴν πιὸ σπουδαία ἀσχολία. Φαλαγγίτισες! ἀποφεύγετε αὐτὴ τὴν ἀνοστη και χωρίς γοδστο χειρονομία. Καὶ πρὸ πάντων τώρα μὲ τὴ φορολογία τῶν «κραγιόν» και τῶν «ρουζ» οἰκονομεῖτε. Γιατὶ νὰ μὴ μένετε ἀληθινῆς γυναίκες; Γιατὶ νὰ γίνεσθε κοῦκλες; Τὸ γνήσιο τραβὰ πιὸ δυνατὰ ἀπὸ τὸ ψεύτικο. Τὸ βάθος συγκινεῖ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια.

Μάθετε ὅτι για ὅλες αὐτὲς τὶς μάσκες μὲ τὰ πομπῶδη ὀνόματα «λαντερικ» και «βάρτ», «καρλὲτ» και «σέρκ» πληρώνομε χρήμα στὸ ἐξωτερικό. Καὶ τώρα τὸ χρήμα μᾶς χρειάζεται για ἄλλους σκοποὺς... Καὶ πρέπει παντοῦ νὰ εἰσθε Ἑλληνίδες.

τῶν κοριτσιῶν μας

Η Α. Μ. Η ΠΑΤΑΤΑ

Πατάτα και σιτάρι. Ἐνα ὠφέλιμο ζευγάρι. Ἀς μιλήσουμε σήμερα για τὴ μεγάλη αὐτὴ κυρία στὸ βασιλεῖο της κουζίνας. Μποροῦμε ἀληθινὰ νὰ τὴν ἀνακηρύξουμε βασίλισσα ἐκεῖ μέσα.

Ἐντατικὴ προσπάθεια καταβάλλεται τώρα και σὲ μᾶς για τὴν αὐξήσει της καλλιέργειας της. Τὴν εἶχαμε παραμελήσει και κοροϊδεύαμε ἄλλους λαοὺς δνομάζοντάς τους «πατατάδες». Κι' ὅμως πόσο εἶναι σπουδαία για τὴ λαϊκὴ διατροφή! Σὲ κάθε τραπέζι πλούσιου ἢ φτωχοῦ δεν πρέπει νὰ λείπῃ. Ἡ ἐφευρετικότητά της νοικοκυρὰς μπορεῖ νὰ τὴν παρουσιάσῃ στὸ τραπέ-

ζι σὲ πολλὲς δρεκτικὲς μορφές. Κροκέτες, πουρέ, τηγανίτες, μαντανάτες, μὲ χοιρινὸ πάχος, πλακί, στὸ φούρνο, γεμιστὲς μὲ κιμῶ κλπ. Κι' ἡ κουζίνα χρειάζεται φαντασία, κορίτσια, ὅπως ἡ ποίησι.

Λοιπὸν προσοχὴ στὴν πατάτα. Ἀς ποῦμε ἀκόμα μερικά για τὸ καλύτερό της μαγεῖρεμα. Οἱ Γερμανίδες τὸ ἀνέβασαν σὲ ἐπιστήμη. Λένε, ὅτι αὐτὲς ἔχουν τὸ τρικ για τὴν πατάτα γενικά.

Ἡ πατάτα πρέπει νὰ πλυθῇ πρὶν παστρευθῇ. Ξέρετε τὴν λαϊκὴ παροιμία πὼς μιὰ πεθερὰ ἔδιωξε δέκα νύφες ὑποψήφιες γιατὶ πάστρευναν σπάταλα τὴν πατάτα. Ἀπὸ κεί καταλάβαινε ὅτι δεν ἦταν οἰκονόμοι.

Μὴν τις ἀφίνετε παστρεμένες στὸ νερό, χάνουν τις θρεπτικὲς τους οὐσίες. Μὴν τις παστρεύετε ὅμως και χωρίς νερό γιατὶ μαυρίζουν. Βάζετε τις στὴ φωτιά ὅταν τις χρειάζεσθε. Ἐνα ἄλλο ἀκόμα πρέπει νὰ προσέγετε. Μ' ἕνα κυττάρὸ μαχαίρι καθαρίζετε τες καλὰ ἀπὸ τὰ μάτια.

ΟΙ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΓΑΛΑΖΟΑΙΜΑΤΟΙ

Ἡ φίλη μου ἡ Ἑλλη συμπαθητικὴ Ἑλληνοπούλα μὲ τὰ ὠραία ἑλληνικοῦ τύπου χαρακτηριστικά εἶναι ἀρκετὰ μορφωμένο κορίτσι.

Ὁ πατέρας της εἶχε ἔλθῃ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον δια νὰ ἐμπορευθῇ ἔδω.

Χάρης στὴν οἰκονομικὴ του κατάστασι ἡ Ἑλλῆ ἐφοίτησε σὲ ξένα σχολεῖα, και γι' αὐτὸ εἶναι γλωσσόμαθης.

Χθὲς μᾶς εἶχε καλέσῃ τὶς Ἑλληνίδες φίλες της στὸ σπίτι της.

Σᾶς βεβαίω ὅτι μοῦ πόνεσε τὸ κεφάλι μου. Ἐξαισθηθῆκα μὲ τοὺς διαλόγους τῶν πότε Ἑλληνικά, πότε Γαλλικά, τώρα Ἀγγλικά και ὕστερα Γερμανικά. Σωστὴ βαθουλανία. Ἡ Ἑλλῆ πρωτοστατοῦσε στὴν ἐπίδειξι αὐτὴ γλωσσομαθείας. Ἐπειδὴ κανένας ξένος δεν ἦτο μεταξύ μας, ὥστε ἡ καλὴ ἀνατροφή νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν συνεννόησιν, στεναχωρήθηκα, γιατί μοῦ ἔβλεπν παράξενο και ἀδίκαιολόγητο νὰ μὴ συζητοῦμε στὴν γλῶσσάν μας.

Δὲν βάσταξα ὅμως, και ἀφοῦ παρέκάλεσα τὶς φίλες μου νὰ μὲ ἀκούσουν, τοὺς τὰ εἶπα ἑστέτερα.

Ἡ ἀνθρωπινὴ πρόοδος ἐξελίσσεται σήμερον πρὸς τὸ τέλειον.

Τὰ μέσα της συγκοινωνίας ἔγιναν τόσο ἀφθονα και ἀστραπιαία ὥστε σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα ἡμπορεῖς νὰ μετακινήθῃς ἀπὸ τὸν ἕνα τόπο στὸν ἄλλο.

Οἱ ἄνθρωποι κατ' ἀνάγκην ἔγιναν περισσότερο κοινωνικοί. Οἱ σχέσεις τῶν μὲ τοὺς γύρω λαοὺς, ἀνεπτύχθησαν περισσότερο, και ἀπέδειξαν τὴν χρησιμότητα της ἐκμαθήσεως ξένων γλῶσσῶν, ὅχι μόνον δια τὴν μεταξύ τῶν λαῶν ἀνάπτυξιν τῶν πνευματικῶν και ἐπιστημονικῶν σχέσεων, ἀλλὰ δια τὴν διευκόλυνσιν και τὴν ταχείαν διεκπεραίωσιν τοῦ ἐμπορίου.

Ὅπως δι' ὅλους τοὺς λαοὺς της γῆς, ἔτσι και δια τοὺς Ἑλληνας αἱ ξένα γλῶσσα εἶναι δια τὴν βιοπάλην

ἀπαραίτητοι, πρὸ πάντων δὲ δια τοὺς ἀποδημοῦντας και ξενητεμένους.

Ἀλλὰ δυστυχῶς μερικοὶ ἀπὸ ἀνόητον ξενομανίαν ἐπειδὴ ἐμάθαμε μιὰ ξένν γλῶσσα παραγκωνίζομε τὴν ἰδικήν μας, σὰν νὰ μὴ τὴν καταδεχόμεθα.

Κι' ἔτσι σὲ μιὰ ἑλληνικωτάτη συγκέντρωσι, ἀκούς νὰ παπαγαλίζουν ξένες φράσεις.

Φανταζόμεθα μὲ μ' αὐτὸ που κανεὶς θὰ μᾶς πὸν μορφωμένους. Ἀπεναντίας, ὅποιος θὰ μᾶς ἀκούσῃ θὰ μᾶς χλευάσει. Ντροπιάζομε τὸν ἑαυτὸν μας, δείχνουμε στοὺς ἄλλους τὸν ἀσθενικὸ χαρακτήρα μας, και τὸν νομισμοῦ που μᾶς κατέχει.

Ὁ ἀνώτερος ἀνθρώπος εἶνε ἐκεῖνος που δεν ἐπιδεικνύει τὴν ἀξίαν του. Τὴν καταλαβαίνουν οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἀπλότητα τῶν τρόπων του, και τῶν πράξεών του. Καὶ τὸ κάτω κάτω τὸ νὰ ἡμπορῇ κανεὶς νὰ μιλή ξένας γλῶσσας δεν σημαίνει ὅτι εἶναι καὶ πράγματι μορφωμένος. Οἱ ξένες γλῶσσες εἶναι τὸ μέσον νὰ ἀποθηκεύσῃ κανεὶς λέξεις και νὰ συνεννοήται μὲ ἄλλον ἄνθρωπον ἐν ἀνάγκῃ. Οὔτε ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι κανεὶς ξέντονος για νὰ μάθῃ μιὰ ξένν γλῶσσα. Ἀποδείξῃς ὅτι κι' ἕνα ἀγρίον ἐάν τὸν βάλῃς νὰ ζήσῃ π.χ

στὴν Ἀγγλία, στὸ τέλος θὰ κατορθώσῃ νὰ μάθῃ Ἀγγλικά.

Ἡ ἀνόητος αὐτὴ ἐπίδειξις ἀποδίδεται μάλλον σὲ ἀμάθεια. Διότι ἀγνοεῖται φαίνεται ὅτι ἔχομε τὴν ὠραιότερη γλῶσσα τοῦ κόσμου, τὴν γλῶσσαν που γεννήθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ και που σ' αὐτὴν ἐγράφησαν τὰ ἀριστουργήματα της ἀνθρωπίνης σκέψεως.

Ἀπὸ τὴν γλῶσσαν μας οἱ ξένοι ἐπιστήμονες καταφεύγουν και δανείζονται λέξεις για τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἐπιστημονικῶν ὄρων.

Ἐχομε τὴν πλέον μελωδικήν και ἐνδοξον γλῶσσαν και ὅμως τὴν περιφρονούμεν.

Οἱ ξένοι μᾶς οἰκτεῖρουν. Κάποτε κάποιος Ἀγγλος που ἀκούσε δύο Ἑλληνες νὰ μιλοῦν Ἀγγλικά, μοῦ εἶπε: «Εἶναι Ἑλληνες, πραγματικοὶ Ἑλληνες; Ἀμφιβάλλω διότι θὰ ὁμιλοῦσαν τὴν γλῶσσαν τῶν».

Καὶ ἐάν εἶναι Ἑλληνες εἶναι ντροπὴ τους νὰ περιφρονοῦν τὴν γλῶσσαν τῶν, διότι ἐάν ὁ μέγας ποιητὴς της «Κόρης τῶν Ἀθηνῶν» λόδοος Βύρων ἦλθε στὴν Ἑλλάδα, κι' ἐθυσίασε τὴν ζωὴν του στὸ Μεσολόγγι, ἦταν γιατὶ εἶχε σπουδάσῃ τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, χάρις σ' αὐτὴν γνῶρισε τὸ μεγαλεῖο και τὸ πνεῦμα τὸ Ἑλληνικό, και ἐν-επνεύσθη, χάρις σ' αὐτὴν κατάλαβε πόσο ἀδικο ἦταν νὰ ἐξαφανισθῇ ἕνας λαὸς μὲ τόσο ὑπέροχον παρελθόν.

Δὲν τοῦ ἀπήντησα. Ἀλλὰ, σᾶς ἐπανελάβα τὰ λόγια τοῦ Ἀγγλου, για νὰ καταλάβετε πόσο ποταπὸ, πόσο ἑλεεινὸ εἶναι αὐτὸ που κάνουν μερικοὶ ν' ἀδικοῦν τὸν ἑαυτὸν τους ἔτσι.

Οἱ φίλες μου, μὲ ἀκούσαν μὲ προσοχὴ και μοῦ ὑπεσχέθησαν πὼς δεν θὰ ἐπαναλάβουν αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια, γιατὶ κατάλαβαν τὸ λάθος τους, κι' ἐνοιῶσαν πόσο λυπηρὸ εἶναι για μιὰ Ἑλληνοπούλα ν' ἀποφεύγῃ τὴν γλῶσσαν της.

Ἀμαλία Νικολαΐδου

Ε. Ο. Ν. Καίρου

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

(Έντυπώσεις από το "Άγιον Όρος")

"Εστειλε ο Θεός τὸν ἀρχάγγελο — λέει ὁ ἀγιορειτικὸς μῦθος — νὰ φέρῃ τὴν ψυχὴ μιᾶς γρηᾶς. Ἐκεῖνος ὅμως εἶδε πὼς ἡ γρηὰ εἶχε νὰ θρέψῃ παιδί· κι' ἐπροτίμησε νὰ πάρῃ μιὰν ἄλλη

Μιά ἀπὸ τὰς σκῆτας τοῦ Ἀγ. Ὁρους.

ψυχὴ. «Σκέφθηκα, εἶπε στὸ Θεό, πὼς θὰ ζοῦσαν τὰ παιδιὰ». Τότε ὁ μεγαλοδύναμος τὸν ἔστειλε κι' ἔφερε ἕνα ὄστρακο ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας. Ἄνοιξε τὸ ὄστρακο καὶ βρῆκε μέσα ἕνα ζωντανὸ σκουλήκι: «Ἐκεῖνος, τοῦ εἶπε, πού φροντίζει νὰ ζῇ αὐτὸ τὸ σκουλήκι, θὰ φροντίζε καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς γρηούλας...».

Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀγιορειτικὰ παραμῦθια πού χαρακτηρίζουν τὴν ψυχολογία τοῦ μοναχικοῦ βίου. Ἔτσι ζοῦν στὸν Ἄθω. Τελεία ἀφροντισιὰ γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα τῆς ἐπιγείου ζωῆς καὶ προσήλωσις ὁλοκληρωτικὴ στὸ θεῖον. Ἐμπιστοσύνη στὸ Θεὸ γιὰ τὸ σήμερον καὶ γιὰ τὸ αὔριο. Πίστις ἄκρα στὰ λόγια τοῦ Ναζωραίου: «Μὴ φροντίζετε διὰ τὸ τί θὰ φάγετε. Ἰδέτε τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ὁποῖα οὐδὲ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν καὶ ὅμως Κύριος ὁ Θεὸς τρέφει αὐτά. Μὴ φροντίζετε διὰ τὸ πὼς θὰ ἐνδυθῆτε. Ἰδέτε τοὺς κρίνους: Οὐτὲ ὁ Σολομὼν ἐν ὅλῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ δὲν εἶχε τὴν ἀγλὴν τῶν κρίνων».

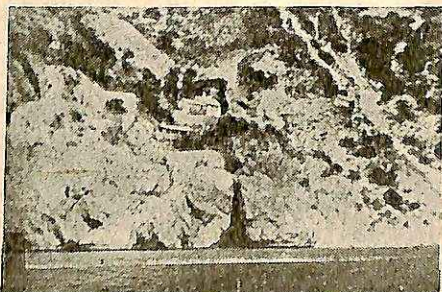
Μονάχα μὲ τελεία ἀποπνευμάτωσι, μονάχα μὲ βαθειὰ χριστιανικὴ πίστι, μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ζήσει τὴ νηστεία, τὴ στέρση, τὴν κακουχίαν, πού ζοῦν οἱ ἀσκηταὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους. Ὑπάρχουν στὸν Ἄθω ἐπὶ εἶδη μοναχικοῦ βίου. Τὴν πιὸ αὐστηρὴ μορφή του τὴν εἶδαμε τὶς προάλλες, ταξι-

δεύοντας στοὺς ἀπότομους γκρεμοὺς καὶ τὰ φαλακρά φαράγγια τοῦ Ὁρους, σ' ἕνα ὑψόμετρο χίλια καὶ πλέον μέτρα, κάτω ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Ἄθω. Ζοῦν ἐκεῖ, ὅχι ἕνας καὶ δυὸ σοφοὶ ἀσκηταί, μὲ μόρφωσι, μὲ οἰκογενειακὸ ὄνομα ἑξακουστό, ἄνθρωποι πού θὰ μπορούσαν, ἂν ᾔθελαν, νὰ κατέχουν μεγάλα ἀξιώματα ἢ ἄλλοι πού τὰ κατεῖχαν καὶ τὰ παράτησαν γιὰ νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν ψυχὴ τους. Διδάκτορες ξένων Πανεπιστημίων, ἐπιχειρηματίαι, ἀριστοκράται, ἐγκατέλειψαν ἕνα πρῶτ' ἀπὸ τὰ πλούσια τραπέζια καὶ τὰ μαλακὰ στρώματα τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὸν Ἄθω, μὲ μόνο ἐφόδιο τὸ ράσο καὶ τὸ κομποσκοῖνι. Ἔτσι ζοῦν μέσα σὲ σπηλιές, μὲ ξερὸ ψωμί καὶ νερό, διαβάζον σοφὰ χριστιανικὰ βιβλία καὶ προσεύχονται. Ἰδίως ἐκεῖνοι οἱ ἀσκηταὶ τῶν Καρουλιῶν, ἐνὸς γκρεμοῦ τοῦ βρίσκεται ὄρθιος πᾶνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, δὲν βλέπουν ἄλλο ἀπὸ γῆ καὶ οὐρανὸ. Καθὼς περνᾷ τὸ φαροκάϊκο, πηγαίνοντας ἀπὸ τὴ Δάφνη στὴ μονὴ Μεγίστης Λαύρας, τὴ μεγαλειότερη τοῦ Ἀγίου Ὁρους, βλέπετε ψηλὰ στὸν ἀπόκρημνο βράχο τὰ μαῦρα στόμα τῶν σπηλαίων καὶ ἄλλοι τὰ λευκάζοντα καλυθάρια τῶν ἀσκητῶν.

Ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ. Οἱ ἐρημίτες σκαρφάωσαν σὰν αἴλουροι κι' ἔφτασαν εἴτε μὲ σχοινί, εἴτε μὲ ἀναρρίχηση ἀπὸ τὶς αἰχμές τῶν βράχων. Ἐπειτα δὲν ἔφυγαν ἀπ' ἐκεῖ ποτέ. Ἐχουν κρεμάσει μόνο κάτω στὴ θάλασσα, καθένας ἀπὸ τὴ σπηλιά του ἕνα σχοινὶ μ' ἕνα καλάθι καὶ κάθε δεκαπέντε μέρες πηγαίνει ἡ βάρκα τοῦ μοναστηριοῦ καὶ τοὺς βάζει ψωμί γιὰ δυὸ βδομάδες, λίγη ζάχαρη, μερικά ὄσπρια ἢ χόρτα καὶ βιβλία ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη τῆς μονῆς. Ἐκεῖνοι ἀκοῦνε τὴ φωνή, τραβοῦν τὸ σχοινὶ καὶ στέλνουν στοὺς καλογέρους τὴν εὐλογία τους. Νερό ἐκεῖνος ὁ τόπος δὲν ἔχει. Γι' αὐτὸ ἔχουν σκάψει λάκκους μέσα στὸ βράχο πού τοὺς σκεπάζουν μ' ἕνα σανίδι. Ἐκεῖ μαζεύουν νερό ἀπὸ τὸν χειμῶνα καὶ πίνουν τὸ καλοκαίρι, μὰ κι' αὐτὸ λίγο ἀπὸ φόβο μὴ σωθῇ καὶ τοὺς λείψῃ προτοῦ ξαναθρέξῃ. Ἀπὸ κεῖ ἀγναντεύουν τὸ γλαυκὸ θαῦμα τοῦ Αἰγαίου καὶ ἔχουν μόνη συντροφιά τὴ βοή τῆς θάλασσας, πού λείπει κάτω τοὺς ἀποτόμους γκρεμοὺς. Τὸν χειμῶνα, καθὼς μᾶς

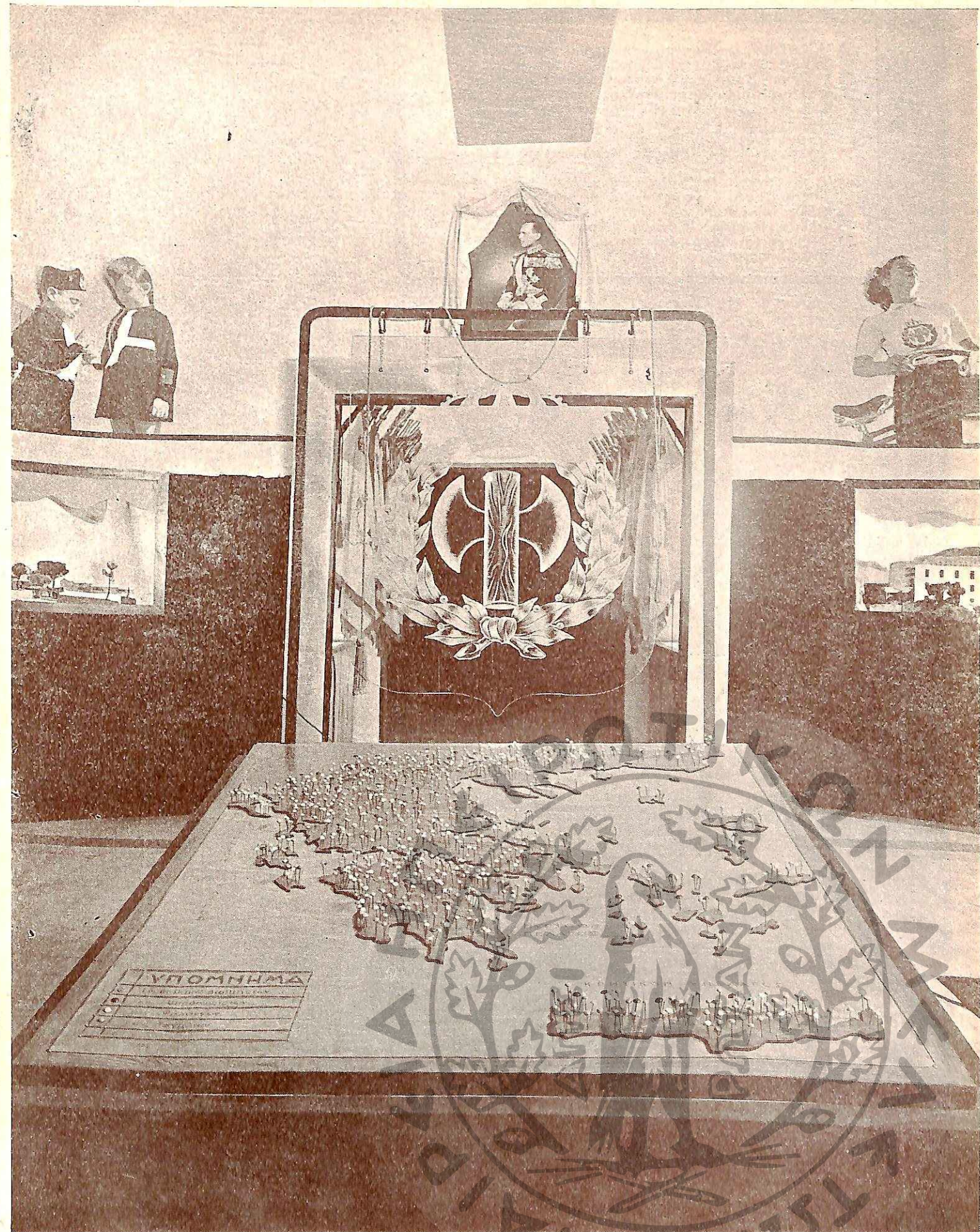
ἔλεγαν οἱ καλόγεροι, οἱ σπηλιὲς κρατᾶνε ζέστη κι' ἔτσι δὲν ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ κρύο οἱ ἀγαθοὶ ἐρημίτες. Ἀλλὰ σ' ἐκεῖνο τὸ ὕψος, πού στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα ἔχει πολὺ χιόνι, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ζεσταθοῦν, ἔτσι καθὼς ζοῦνε σκεπασμένοι μὲ μιὰ σασπισμένη βελόντζα. Μεταξὺ τους, πάλι, δύσκολα νὰ σμίξουν. Πότε-πότε, μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, ὁ ἕνας ἀσκητὴς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ σχοινοῦ κατορθώνει νὰ φθάσῃ στὴ σπηλιὰ τοῦ ἄλλου γιὰ ν' ἀνταλλάξουν λίγη ὥρα τὴ σοφία τους καὶ τὶς εὐχές τους. Ἄν ἄρρωστήσουν;

Ὅμως, μὴ φανῇ παράξενο, οἱ ἐρημίτες τοῦ Ἄθω καθὼς κι' ὅλοι οἱ καλόγεροι δὲν ἄρρωσταίνουν ποτέ κι' ἀπὸ τίποτε. Μ' αὐτὴ τὴ στερημένη ζωὴ πού κάνουν σπανιώτατα πεθαίνουν κάτω ἀπὸ τὰ ὀγδόντα χρόνια. Πολλοὶ ἔφθασαν τὰ ἐνενήντα καὶ τὰ ἑκατὸ. Οἱ ἴδιοι ἀποδίδουν τὴν ὑγεία τους στὴ θεία χάρι. Καί, βέβαια, μονάχα μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νάχη κανεὶς στὴν ψυχὴ του τόση ζωογόνο γαλήνη! Ἐκεῖ, σ' ἐκεῖνα τὰ σπήλαια, ἀγίασαν βαθειὰ στοὺς αἰῶνες, στὴ βυζαντινὴ καὶ τὴ μεταβυζαντινὴ ἐποχὴ, οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀγίους πού ἀναφέρει τὸ χριστιανικὸ ἡμερολόγιο τῶν ὀρθοδόξων. Ὁ ἅγιος Πέτρος, ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, ὁ ἅγιος Χαρίτων ὁ ὁμολογητής, ὁ ἅγιος Νεῖλος ὁ μυροβλήτης καὶ ἄλλοι. Ἐδῶ φανερώθηκε στὸν ἅγιο Ἀθανάσιο ἡ Παναγία καὶ τοῦ δώκεν ἕνα χρυσὸ νόμισμα, ἐκεῖ χτύπησεν ὁ ἅγιος Πέτρος μὲ τὸ σιδερένιο σταυρὸ τὸ σατανᾶ... Πραγματικὰ ἱερὸς τόπος, ὅπου τὸ θαῦμα τοῦ τοπίου, ἡ ἀπόλυτὴ ἡσυχία, οἱ θρύλοι, τὰ σκηνώματα τῶν ὁσίων καὶ οἱ γαλήνιες μορφές τῶν καλογέρων μὲ τὴ διάχυτὴ πραότητα καὶ καλωσύνη, σοῦ δημιουργοῦ τὴν αἴσθησι πὼς βρίσκεσαι σὲ μιὰν ἀπέραντὴ ἐκκλησίαν, σὲ μιὰ

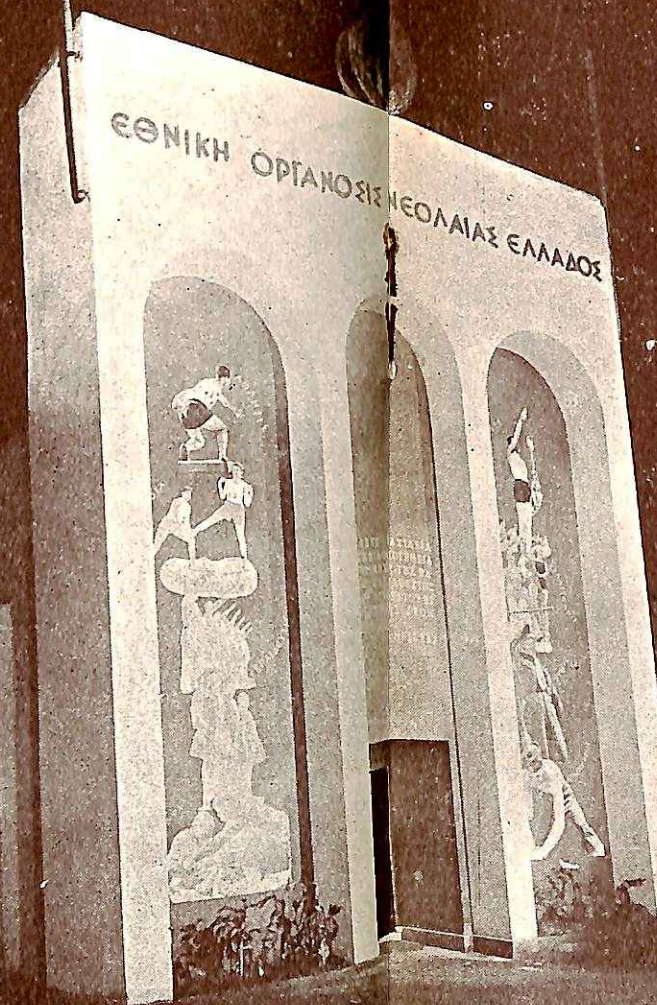
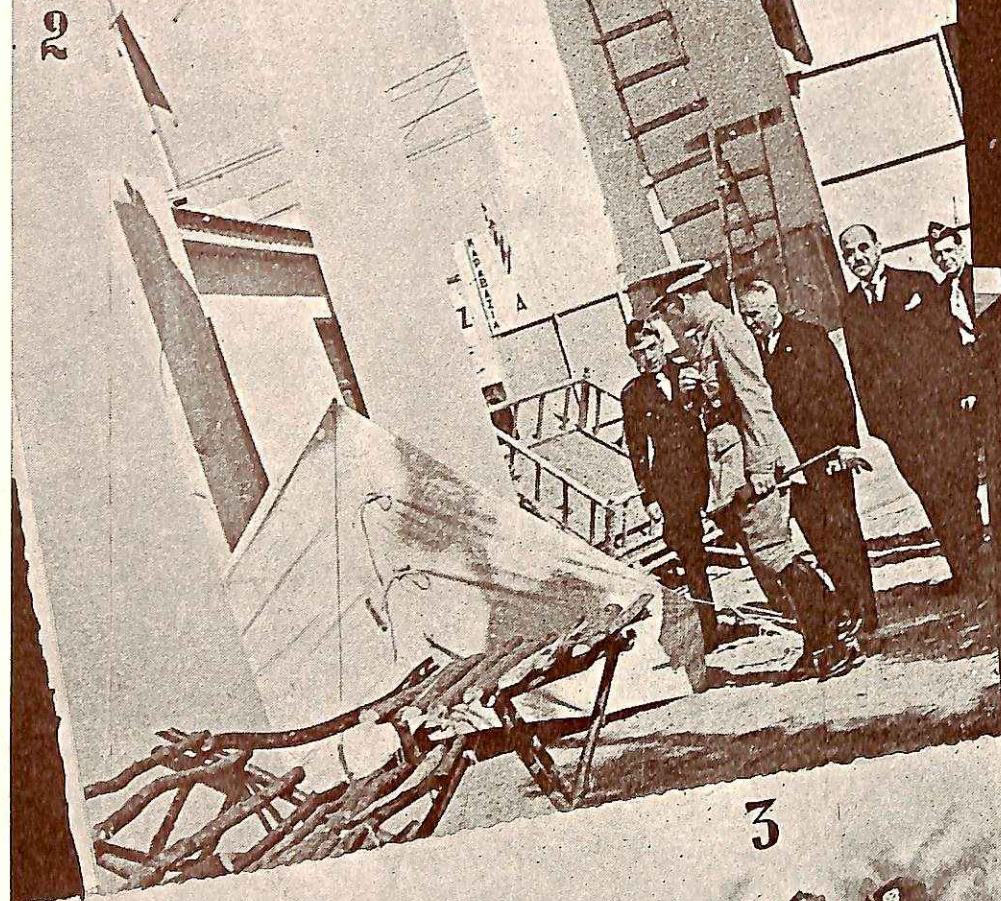
γωνιά τοῦ παραδείσου. Αὐτὸ θάξερε καὶ ἡ ἀγιορειτικὴ παράδοσις πού ὠνόμασε τὸν Ἄθω «περιβόλι τῆς Παναγίας».

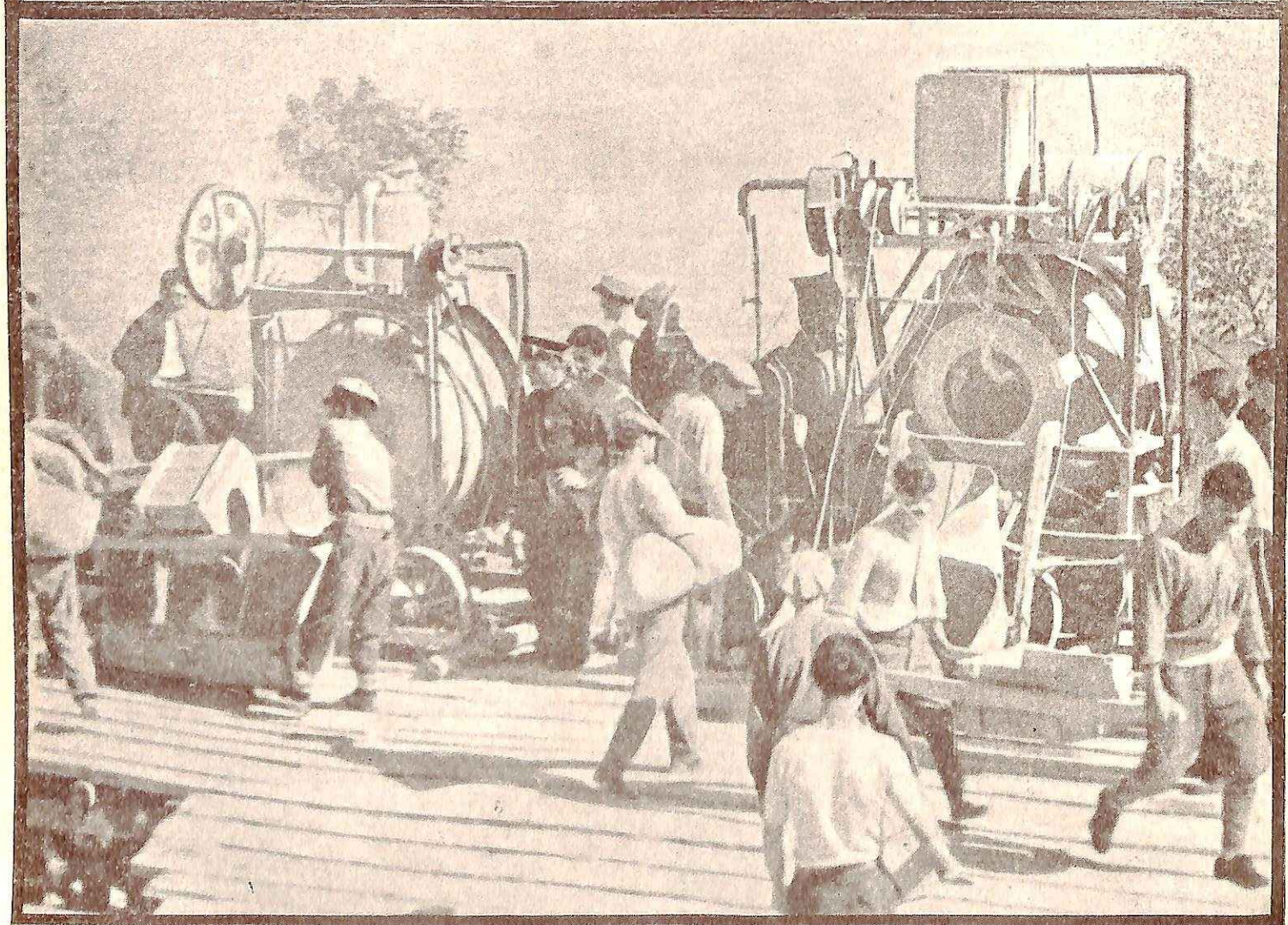
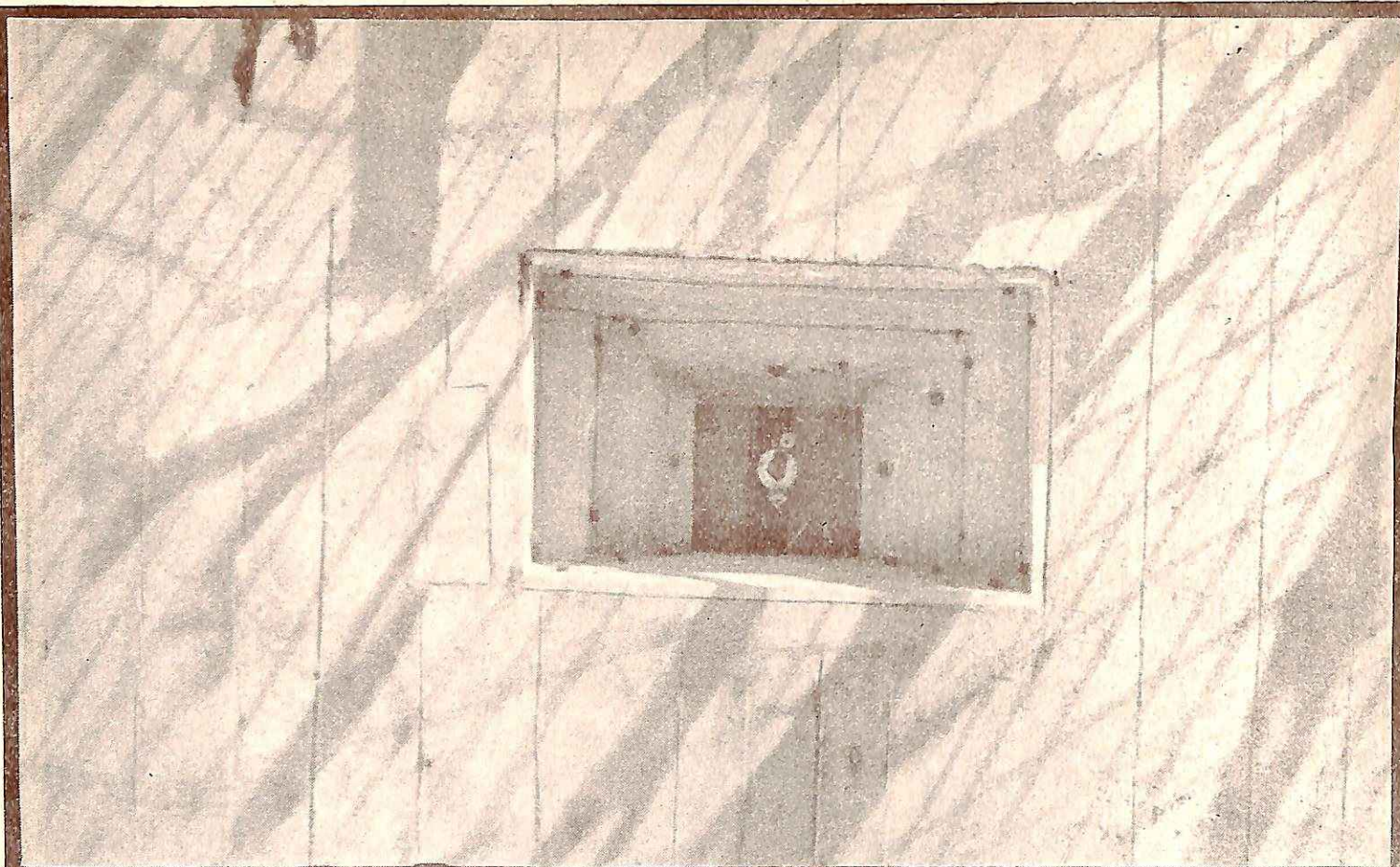
Ἰω. Καζαντζάκης

Μία ὥραία ἄποψις τοῦ περιπτέρου τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν Ἐκθεσὶν Θεσσαλονίκης μετὰ τοῦ παραστατικοῦ χάρτου τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος κέντρων τῆς Ὀργανώσεως.

- 1) Ἐξωτερικὴ ἄποψις τοῦ περιπτέρου τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν Ἑκθέσιν Θεσσαλονίκης.
- 2) Ἀπὸ τὴν Βασιλικὴν ἐπίσκεψιν τοῦ περιπτέρου.
- 3) Φαλαγγίτισσαι Θεσσαλονίκης μεταβαίνουσαι πρὸς ἑναρξιν τῶν καλλιιεργειῶν τοῦ τομέως τῶν.
- 4) Φαλαγγίτισσαι Θεσσαλονίκης εἰς τὸ ἔργον τῆς καλλιιεργητικῆς ἐξορμήσεως.
- 5) Φαλαγγίται τῆς Ἰσθμίας Κορινθίας εἰς τὸ ἔργον τῆς σποράς.
- 6) Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλ. Κανελλόπουλος μετὰ τοῦ ὁργανωτοῦ τοῦ περιπτέρου κ. Ἰ. Καψάλη, τοῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ κ. Ἰ. Νικολοπούλου καὶ ἄλλων ἐπιτελῶν εἰς τὸ περίπτερον.
- 7) Φαλαγγίται Λόχου Εἰδικότητων Χαλκίδος εἰς γυμνάσια σθέσεως πυρκαϊᾶς.

Από τα οχυρωματικά έργα της Ελληνικής γραμμής Μιζινώ «Ι. Μεταξάς».
Ανω: Στόμιον πολυβολείου. Κάτω: Κατασκευή εξωτερικών έργων.

Ο Καπετάν Φαρμάκης

Τό 1905 ήταν για την Αθήνα ένας χρόνος παραγμένος, γεμάτος συγκινήσι κι' ένθουσιασμό και πατριωτικά ρίγη...

Τους τελευταίους μήνες της περασμένης χρονιάς είχε γίνει γνωστός ο ασύγκριτος θάνατος του Παύλου Μελά κι' οι καμπάνες, που θρηνολούσαν ολημερίς στην πρωτεύουσα — συγκινητικό μνημόσυνο στην ήρωική ψυχή και τη θυσία του αθάνατου ήρωα — είχαν μιλήσει βαθειά στην ψυχή της αθηναϊκής νεολαίας... Πέρασ' ο χειμώνας εκείνος με μιά φαινομενική σιγή και νάρκη κι' όταν ξεπρόβαλαν οι πρώτες ανοιξιάτικες ημέρες του 1905, το ιερό παράδειγμα του πρωτομάρτυρα της Μακεδονικής Ιδέας άρχινησε να τραβάει ακατανίκητα τους νέους προς τα ματωμένα βουνά και τις πεδιάδες της δουλωμένης, τότε, Μακεδονίας. Εκείνη ακριβώς την εποχή ένας νεαρός φοιτητής του Πανεπιστημίου Αθηνών — ένας ωραίος νέος με στριμμένο παχύτατο μουστάκι — συνηθισμένο τότε στους φοιτητάς — αποχαιρέτησε, για πάντα, τ' «άμφιθέατρο» των παραδόσεων και τράβηξε γεμάτος ένθουσιασμό προς τα εκεί, που τον καλούσε η άπεγνωσμένη φωνή της Πατρίδος. Ήταν ο Ήλιος Φαρμάκης — Κούντουρας, απ' τη Βλάτση του νομού Κοζάνης...

Οι φλόγες της δύσεως του ανοιξιάτικου ήλιου πυρπολούσαν εκείνο το δειλινό τ' αδωσμένα βουνά, που έκτεινεται στα νότια της Φλώρινας. Το μικρό χωριό Πρεκοπάννα — χτισμένο στην πλαγιά ενός απ' αυτά τα βουνά — παρουσίαζε τ' απόγευμα εκείνο όφι άσυνήθιστη. Πολυάριθμ' αποσπάσματα τουρκικού στρατού συγκεντρωνόντουσαν στην «κεντρική» πλατεία του χωριού, ενώ κάπως παράμερα οι αποσπασματάρχες κι' οι άλλοι βαθμούχοι συζητούσαν μ' έκδηλη στά πρόσωπά τους τη σφραγίδα της άνησυχίας...

Από την προηγούμενη μέρα είχε γίνει γνωστό, ότι στα κοντινά βουνά είχαν συμπλακή μιά συμμορία κομιτατζήδων μ' ένα σώμα Έλλήνων ανταρτών, που όπως βεβαίως πολλοί αυτόπτες χωρικοί πρώτη φορά παρουσιαζόταν στα μακεδονικά βουνά. Τό πράγμα, εϋθύς εξ αρχής, φαινόταν ένδιαφέρον. Μά καταντούσε κι' επικίνδυνο για τις τουρκικές αρχές όταν κυκλοφόρησε ή φήμη ότι σ' αυτή την συμπλοκή, που μπορούσε ωραία να τα χαρακτηριστεί ως «μάχη», οι Έλληνες αντάρτες μ' επί κεφαλής τον άτρόμητο άρχηγό τους είχαν δειξει έναν άφάνταστο ήρωισμό κι' αποδεκάτισαν και διέλυσαν, κυριολεκτικά, τη συμμορία των κομιτατζήδων... Τό

καινούργιο, λοιπόν, σώμα φαινόταν ένας αντίπαλος πολύ δύσκολος και καθόλου εύκαταφρόνητος. Γι' αυτό κι' οι Τούρκοι, αποφασισμένοι να λάβουν σύντομα μέτρα, συγκεντρωνόντουσαν πολυάριθμοι τό βράδυ εκείνο στην Πρεκοπάννα, για να περικυκλώσουν τους αντάρτες και να τους χτυπήσουν τελειωτικά....

Μόλις άρχισε να νυχτώνη, τ' αποσπάσματα ξεκίνησαν. Ένα-ένα βγαίνουν απ' το χωριό κι' ακολουθώντας προσχεδιασμένο πρόγραμμα τραβούσαν τό καθένα τό δρόμο του. Σε λίγο ή Πρεκοπάννα ειχ' έντελως έρημωθή κι' οι χωριάτες τραβόντουσαν σιγά-σιγά στα σπιτάκια τους, για να κάνουν πίν πλαγιάσουν ένα τελευταίο σταυρό και μιά τελευταία δέηση για τη νίκη των ελληνικών όπλων, που ή σημαντική αριθμητική ύπεροχή των αντιπάλων την καθιστούσε τόσο απίθανη....

Λίγη ώρα πιο άργά τό καρπούλι του ελληνικού σώματος, που λημέριαζε σε μιάν άπρόσιτη βουνοκορφή, — πάνω από την Πρεκοπάννα —, παρουσιαζόταν τρεχάτο στον άρχηγό του, για να του άναγγείλη πως φάνηκαν αποσπάσματα Τούρκων κι' ένεργοϋσαν κυκλωτική κίνησι!

Ο άρχηγός του σώματος, που δεν ήταν άλλος απ' τον καπετάν Φαρμάκη — Κούντουρα, τον φοιτητή που συναντήσαμε στις πρώτες γραμμές της ιστορίας μας, σηκώθηκε τότε βιαστικά και μάζεψε τριγύρω τους αντάρτες. Τους μίλησε με λίγα λόγια πατριωτικά και τους έδωσε δύο, τρεις — τις τελευταίες — οδηγίες για τη μάχη που θ' άρχιζε.

Σε λίγη ώρα βροντούσαν τα πρώτα ντουφέκια. Οι Τούρκοι πιάσαν θέσεις κι' ή συμπλοκή γενικεύτηκε. Οι αντάρτες πολεμούσαν γενναία. Ο άρχηγός τους — χτεσινός φοιτητής! — χειριζόταν τό γκρά του με όση έπιτυχία χειριζόταν μέχρι χθές τό «Αστικό Δίκαιο». Μαχόταν σαν λιοντάρι. Μά κι' οι Τούρκοι δεν ύστερούσαν. Η μάχη βάσταζε κάπου δύο ώρες κι' όμως οι αντίπαλοι κρατούσαν ακλόνητα τις θέσεις των. Μόνο που τό «πύρ» των ανταρτών ήταν φονικότερο κι' είχε βγάλει αρκετούς έχθρους «έκτός μάχης». Μέναν όμως πολυάριθμοι. Τότε ο καπετάν Κούντουρας είδε πως τό φυσέκιο λιγόστευαν κι' αν ή συμπλοκή κρατούσε ακόμα λίγο μ' αυτές τις συνθήκες, θάρχόταν αναπόφευκτα ή στιγμή που τό σώμα θα πιανόταν κατ' ανάγκη αιχμάλωτο με τον πιο άδοξο τρόπο. Τότε ο ήρωϊκός καπετάνιος πήρε μιά παράτολμη απόφασι. Έσυρε τό μαχαίρι του και ρίχτηκε άκάθεκτος στους έχθρους, που τον πυροβολούσαν λυσσασμένα. Σε δύο στιγμές βρισκόταν στα ταμπούρια τους. Κι' ό πεισματώδης άγών συνεχίστηκε με

μιάν άπεγνωσμένη πάλη, σχεδόν με τά χέρια.

Τό σκοτάδι, που πύκνωνε, εϋνοούσε λιγώτερο τά τουφέκια των έχθρων, που δεν έβλεπαν καθόλου στόχο, και περισσότερο τό γιαταγάνι του καπετάν Κούντουρα, που ήταν άποτελεσματικότερο στην πάλη σώμα με σώμα.

Οι άλλοι αντάρτες τον μιμήθηκαν. Η φονική συμπλοκή κράτησε λίγες στιγμές κι' όταν οι αντάρτες, έπωφελούμενοι απ' τό βαθύτατο σκοτάδι, πούπεσε στο μεταξύ, χώθηκαν στο κοντινό δάσος, δεν είχαν να θρηνησουν παρά ένα χαμένο σύντροφο, ενώ οι έχθροι μέινανε ανάμεσα σε δεκάδες πτωμάτων που τά σκέπαζε τό σκοτάδι της νύχτας...

Η μάχη εκείνη με τον αυτοκρατορικό στρατό είχε δύο σπουδαία αποτελέσματα για τον καπετάν Φαρμάκη — Κούντουρα. Τό ένα ήταν μιά σφαίρα τουρκική που τρύπησε τον πόλεμικό σκούφο του, περνώντας ένα μανάχα έκαστο τό μέτρο πάνω απ' τό κεφάλι του. Ήταν λοιπόν μιά περιέργη ιδιοτροπία της τύχης τό ότι εξακολουθούσε να ζή. Και τ' άλλο ήταν μιά φήμη αξιολόγητη που κυκλοφόρησε στα γύρωθε χωριά... Ο κάθε χωριάτης πιά, χωρίς να τον γνωρίζη, τον έπλαθε με τη φαντασία του, σαν ένα γιγάντιο ήρωα, τολμηρό και ριψοκίνδυνο μέχρι τρέλλας! Κι' ίσως δεν είχε άδικο...

Λίγες μέρες πιο άργά ο καπετάν Φαρμάκης τράβηξε δυτικότερα, προς τά Κορέστια όρη, — τά περίφημα βουνά που σε μιά τους χαράδρα σκοτώθηκε ήρωϊκά πολεμώντας ό Παύλος Μελάς...

Εκεί ο γενναίος καπετάνιος άγωνίστηκε με τό σώμα του άγώνες σκληρούς κι' έδωσε σειρά από μάχες — νικηφόρες πάντα — και με τον τουρκικό στρατό, αλλά κυρίως με τις συμμορίες των κομιτατζήδων, στις όποιες γίνηκε άληθινός εφιάλτης.

Τ' όνομά του βασιλεύει πιά κυριαρχικά σ' όλους τους λόγγους και τά δάση και τά βουνά της περιοχής εκείνης.

Τότε κι' ο καπετάν Κούντουρας άποφάσισε να τραβήξη βορειότερα, διψώντας άχόρταγα νέους άγώνες και νέες μάχες. Τολμηρός καθώς ήταν πήρε την απόφασι να τραβήξη για τό Μορίχοβο, — μιάν όρεινή και δασώδη περιοχή στα σημερινά μας σύνορα, — που ήταν τότε τό κέντρο των πιο αίμοδόρων κομιτατζήδων.

Αλλά γι' αυτό του τό τόλμημα θά μιλήσουμε μιά άλλη φορά.

Ήλιος Ι. Μπακόπουλος

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΙΟΥΛΙΟΝ ΒΕΡΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δυό φορές την ημέρα, το πρωί και το βράδυ, τους έριχναν λίγη τροφή. Και στις έρωτήσεις που έκανε στους φύλακες ο Τζών Μπλόκ, απαντούσαν οί ναύτες με χυδαίες βρισιές. Το ίδιο έκαναν κι όταν τους ρωτούσαν ο Φραγκίσκος κι ο Τζέιμς για τις γυναίκες.

Ύστερα από το έπεισόδιο αυτό ο Φλάγκ είχε αλλάξει πορεία. Ο Ροβέρτος Μπόρουπτ δεν θα έκανε βέβαια το λάθος να τον διευθύνει προς τα συχναζόμενα μέρη, όπου οι συνάνοχοι του κι αυτοί θα κινδύνευαν να καταδικασθούν. Ωρισμένα θα είχε πάρει κατεύθυνση προς τ' ανατολικά, ώστε να είναι απομακρυσμένα τόσο από τις άκτες της Αφρικής όσο κι από τις άκτες της Αυστραλίας. Ο Χάρρυ Γκούλδ κι ο ναύκληρος καταλάβαιναν πως το πλοίο γυρμένο πάντα στο άριστερό έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα. Έτσι, όταν ο Φλάγκ θάφθανε πιά σε κανένα ασύνναστο κι απομακρυσμένο μέρος του Ειρηνικού, κατάλληλο για πειρατεία, τί θα γινόταν οί φυλακισμένοι κ' οί φυλακισμένες;

Μια εβδομάδα είχε περάσει από την ημέρα που ο Χάρρυ Γκούλδ κι οί σύντροφοί του φυλακίστηκαν στο άμπαν του «Φλάγκ», χωρίς να λάβουν καμιά είδηση για τις γυναίκες. Κι άξαφνα την ίδια μέρα, 27 του Σεπτεμβρίου, τους φάνηκε πως το πλοίο είχε λιγοστέψει την ταχύτητά του, μπορεί να είχε βρή νηνεμία, μπορεί να ήθελε να σταματήσει. Και στις όκτώ το βράδυ, μερικά ναύτες ώπλισμένοι κατέβηκαν κάτω στο άμπαν και πρόσταξαν τους φυλακισμένους να τους ακολουθήσουν.

Όταν ανέβηκαν πάνω στο κατάστρωμα, βρεθήκανε μπροστά σ' όλο το πλήρωμα και στον Μπόρουπτ, που τους περίμενε μπροστά στη βάσι του μεγάλου κατάρτιου. Σε μια στιγμή πλησιάζοντας στην κουπαστή ο ναύκληρος διέκρινε την κορφή ενός κατάρτιου που κουνιόταν κοντά στο πλευρό του «Φλάγκ». Ήταν φανερό πως η μεγάλη βάρκα είχε ριχθή στη θάλασσα. Έσκόπευε λοιπόν ο Ροβέρτος Μπόρουπτ να τους κατεβάσει σ' εκείνη τη βάρκα, και να τους εγκαταλείψει στο έλεος του Ωκεανού; Κι οί γυναίκες θα μέναν μέσα στο πλοίο, ανάμεσα σε τόσους κινδύνους, μονάχες κι άβοήθητες; Ω ήταν φοβερό! Σε λίγη ώρα, παρ' όλες τις απεινωμένες διαμαρτυρίες, τους πέταξαν από την κουπαστή μέσα στη βάρκα που περίμενε κάτω, μαζί με τον πλοίαρχο Γκούλδ και τον ναύκληρο Μπλόκ. Άλλα τί έκπληξι, τί χαρά! Μέσα στη βάρκα βρήκανε και τις γυναίκες, που το άκου τις είχαν φωνάξει στο πλοίο, όταν τους απέλευθερώσαν απ' το άμπαν που τους είχαν κατεβάσει. Και περιμέναμε με αγωνία, χωρίς να ξέρουν αν θα τους κατέβασαν κι αυτούς στην ίδια βάρκα, για να τους παραδώσουν όλους μαζί στα κύ-

ματα του Ειρηνικού, στην πιο άγνωστη και στην πιο άβυσσική τύχη...

Αγκαλιάσθηκαν, φιλήθηκαν με κλάματα... θόταν τουλάχιστο μαζί... τί άλλη χάρι μπορούσαν να ζητήσουν εκείνη την ώρα; Κι όμως πόσοι κινδύνοι δεν τους απειλούσαν, μέσα σε μια βάρκα, ανάμεσα στα κύματα του Ωκεανού, χωρίς να έχουν παρά τέσσερις σάκκους γαλέττα και κρέας παστό, τρία βαρέλια νερό, και μερικά μαγειρικά σκεύη, και μερικά ρούχα και σκεπάσματα. Ήταν όμως ένωμένοι και μονάχα ο θάνατος θα μπορούσε να τους χωρίσει. Δεν είχαν όμως καιρό να σκεφθούν για περισσότερα. Ο άνεμος όσο πήγαινε και δυνάμωνε και σ' λίγες στιγμές ο «Φλάγκ» θάφευγε κ' η βάρκα θάμενε μονάχη στη μέση του Ωκεανού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Όκτώ μέρες είχαν περάσει από το «Φλάγκ» τους απάρατσε στη βάρκα. Από τα τρόφιμά τους, που τα είχαν μεταχειριστή με την μεγαλύτερη οικονομία, δεν τους έμεναν παρά για είκοσι τέσσερες ώρες. Άξαφνα η κραυγή τους έδωσε κάποιο θάρρος. «Ορθίος του Φραγκίσκου! Στεριά! Στεριά!» πάνω στο κάσσοιο είχε διακρίνει ανάμεσα από κάποια σχισμάδα που άφηνε η ομίχλη κάποιες γραμμές. Άμέσως αναρριχήθηκε στο κατάρτι, καθάλιψε την κεραία, και παρητήρησε... με προσοχή.

— Τι βλέπεις; τον ρωτάει ο Φρίτς, βλέπεις στεριά;

— Ναί... εκεί... στην άκρη του μεγάλου σύννεφου... Είδα καλά ένα ύψωμα... Έγινε όρατό για λίγα λεπτά

της ώρας... Όταν η βάρκα μας φθάσε εκεί...

Κ' η έλπίδα ξαναγύρισε σ' όλων των ότηθη. Σε τέτοιες δοκιμασίες, αρκεί το παραμικρό για να κάνει τον άνθρωπο νάναρθρηση. Είναι ο ναυαγός που άπαντά μια σανίδα να πλέει κοντά του στην έρημη θάλασσα. Επιτέλους θάβγαιναν από κείνη τη βάρκα, και το πόδι τους θα πατούσε έδαφος στερεό. Θα τρύπωναν εκεί σε καμιά σπηλιά, προφυλαγμένοι απ' την κακοκαιρία. Θα εύρισκαν ίσως εύφορη γη, πρασινάδα, ρίζες, φρούτα, καρπούς, που είναι τόσο άφθονοι στις τροπικές χώρες. Και θα μπορούσαν τέλος να περιμένουν εκεί, χωρίς να φοβούνται πείνα και δίψα, έως ότου περάσει κανένα πλοίο να τους πάρει.

Αυτά συλλογίζονταν τώρα, αυτά έβλεπαν μπροστά τους, με το πρίσμα της έλπίδας που είχε ξαναγυρίσει στα στήθη τους...

Η βάρκα, που την έσπρωχνε νότιος άνεμος, είχε προχωρήσει προς τα βόρεια, και καθόλου άπιθανο η γη εκείνη που είχαν δει, νάνηκε στην Αυστραλιανή ήπειρο, και άν είχαν τύχη, ίσως νάβραζαν στην Τασμανία, στη Βικτωρία, ή στη μεσημβρινή Αυστραλία. Έτσι θάφθαναν στο Χόμπαντ-Τάουν, στο Μέλμπουρν, ή στην Άδελαΐδα και θά σωζόντουσαν.

Αν όμως η βάρκα τους θάρραζε στο δυτικό μέρος, στον όρμο του Γεωργίου, ή στο άκρωτήρι Λαϊβίν, όπου άσφαλώς θάπαντούσαν άγριους ανθρώπους;

— Να ίδουμε, είπε τότε ο Φρίτς, θά μάς προσφέρει αυτή η γη ό,τι μάς χρειάζεται;... Δεν της ζητώ βέβαια τάχα της Νέας Έλβετίας, αλλά τουλάχιστο να έχουμε να τρώμε, και, το κυριότερο, να μην πέσουμε στα χέρια άγριων ανθρώπων...

Εν τώ μεταξύ ο άνεμος είχε κοπάσει. Χωρίς πυξίδα προσπαθούσαν να διευθύνουν τη βάρκα κατά το βορριά. Στο τιμόνι καθόταν ο ναύκληρος Τζών Μπλόκ, ενώ ο Φρίτς, ο Φραγκίσκος κι ο Τζέιμς κωπηλατούσαν με όλη τους τη δύναμη. Η θέσι της γής εκείνης προσδιορίσθηκε από το Φραγκίσκο κατά προσέγγιση. Θάπείχε μόλις τέσσερες ή πέντε λεύγες. Ωστόσο η άκτι που είχαν δει, ό,τι κι άν ήτανε παρουσίαιζε ένα σπουδαίο πλεονέκτημα. Είτε στη μεσημβρινή Αυστραλία άνήκε, είτε στην Τασμανία, είτε σε κανένα άρχιπέλαγος του Ειρηνικού, η θέσι της θά ήταν σημειωμένη στους ναυτικούς χάρτες.

Η κωπηλασία όσώτοσο ήταν περιωρισμένη. Η βάρκα τους είχε βαρύ φορτίο και θά χρειαζόνταν ολάκαρη μέρα για να φθάσει σ' εκείνη την άποστασι. Ως το μεσημέρι, μόλις και μετά βίας είχαν κάμει μια λεύγα. Άλλά κατά τις δυό το άπόγευμα ο Τζών Μπλόκ φώναζε:

— Σηκώνεται άγέρας!... Ο φλόκος θά μάς κάνει καλύτερη δουλειά απ' τα κουπιά.

Άλλ' ο άγέρας άργησε να δυνάμωσει. Κι όλοι είχαν καρφωμένα τα μά-

τια προς σ' εκείνο το μέρος. Ύστερ' από είκοσι λεπτά της ώρας τα πανιά φουσκώσαν. Τότε πιά άφησαν τα κουπιά. Κ' η βάρκα τους έτρεχε γοργά με το μεγάλο πανί και με το φλόκο. Ωστόσο το παρατέτασμα της ομίχλης δεν άνοιγε όσο κι άν έδειχνε πως δυνάμωνε ο άγέρας με το ήλιο-θασιλεμμα.

Ο ναύκληρος κι ο Φρίτς άρχισαν να φοβούνται μήπως είχαν ξεπεράσει τη στεριά. Κι άρχισαν ν' άμφιβάλλουν. Μή τάχα γελάστηκε ο Φραγκίσκος;

— Όχι, ήταν μια άκτι ψηλή, που δεν ήταν δυνατόν να την συγχύσω με το σύννεφο.

— Τόση ώρα που τρέχουμε δε θά τη φθάναμε; Δεν μπορούσε να ήταν πιο μακριά από πέντε έως έξη λεύγες.

— Μή κι άλλαξαμε δρόμο, επανέλαβε ο ναύκληρος, γι' αυτό, καλύτερα να περιμένουμε κι όλη τη νύχτα έδω.

Ήταν ίσως το καλύτερο που είχαν να κάνουν. Έπρεπε να μετριάσουν λίγο τον δρόμο της βάρκας, όσο δεν ήξεραν καλά πού βρισκόντανε, και να μην κινδυνεύουν, τη νύχτα, κοντά ίσως σ' ένα άκρογιάλι, όπου οί βράχοι και τα ρεύματα θά έκαναν τη θέσι τους πιο επικίνδυνη. Κι άφησαν μονάχα το φλόκο, όσο έφθανε για να προχωρή μόλις η βάρκα.

Τέλος στις έξη ο ήλιος φάνηκε μια στιγμή πριν εξαφανισθή στο πέλαγος. Έτσι μπήρεσαν να προσανατολισθούν.

— Εκεί είναι ο βορριάς! είπε ο Φρίτς, δείχνοντας κάποιο σημείο. Και σχεδόν άμέσως μια κραυγή του άποκρίθηκε, μια κραυγή που όλοι μαζί την έδωσαν!

— Γή! Γή! Οί άτμοί διασκορπίσθηκαν και τ' άκρογιάλι φανήσαν σε λιγώτερη από μισή λεύγα άπόστασι. Ο ναύκληρος έδωσε πλώρη κατά την ξηρά. Και σε μισή ώρα η βάρκα άραζε σε μιάν άμμουδιά πίσω από ένα βραχώδες άκρωτήρι που την προστάτευε από το κύμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Και τώρα που με το καλό πατήσαν στην ξηρά και δεν είχαν πιά το φόβο από τα κύματα, έρχόταν σε όλους το έρώτημα: σε ποιά γη να πατήσαν; Τί τους άνέμενε σ' αυτή την άγνωστη άκτι;

Δεν ήταν όμως καιρός να χάνονται σε υποθέσεις. Η νύχτα πολύ σκοτεινή, δεν τους άφηνε να διακρίνουν σχεδόν τίποτε. Άποφάσιον λοιπόν να μείνουν στη βάρκα. Ο Φρίτς κι ο ναύκληρος θά φύλαγαν σκοποί ως το πρωί. Οί άλλοι άποκαμωμένοι καθώς ήταν δεν άργησαν να κοιμηθούν.

— Δεν άκουσες τίποτα, ναύκληρε;... το λέει ο Φρίτς, ύστερ' από κάμποση ώρα σιωπής.

— Όχι... είναι ο κρότος, άπαντάει ο ναύκληρος, ο κρότος που κάνει το κύμα κτυπώντας σ' άκρογιάλι. Ως τώρα τίποτα το ύπιοπο δε βλέπω. Άς κάνη σκοτάδι, πίσω, έχω μάτια καλά.

— Μην τα κλείσεις ούτε μια στιγμή Μπλόκ, κι άς είμαστε πάντα έτοιμοι για κάθε ένδεχόμενο.

(Άκολουθεί)

(Η συνέχεια του άναγνώσματος «Χωρίς Οικογένεια» άναβάλλεται διά το έπόμενον τεύχος).

ΠΟΙΗΣΙΣ ΣΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΦΑΛΑΓΓΕΣ,,

Ξεφυλλίζω τη σειρά του περιοδικού μας και σταματώ σ' ότι ενδιαφέρει το σημείωμά μου. Στο «Βήμα των Νέων».

«Βήμα» αληθινό και σεμνό απ' όπου φαλαγγίτες και φαλαγγίτισσες, δίχως μεγαλοστομίες και πυροτεχνήματα λέξεων προβαίνουν σε μια συγκινητική άπολογία με στίχους και λογις-λογής πεζά.

Πρόκειται περί καθαρώς έθνικής άπολογίας που τη στιγμή αυτή δεν ενδιαφέρει τόσο σαν άρτια μορφή τέχνης, αλλά σαν ένα λυρικό ξεκίνημα με στόχο τη βαθμιαία δημιουργία μιάς καινούργιας έθνικής ποιήσεως που θάχη τη σφραγίδα της Φυλής και θά εκφράζει τα άναδιωμένα ιδανικά της έθνικής ολότητας.

Οί νέοι μας ύστερ' από την 4η Αυγούστου, ξεάνειωσαν άκμαία την ψυχική τους δύναμη, κατέβηκαν στους στίβους των ώραιων σωματιών και με πνευματικόν άγώνων και δώσανε πραγματικό νόημα, σκοπό και ρυθμό στην έσω-τετική τους ζωή.

Η μεταστροφή τούτης της Έλληνικής Νεότητος που συγκροτεί σήμερα το συνθετικότερο έθνικό μας παράγοντα, ήταν φυσικό να εκδηλωθή και στον τομέα άκόμα της πνευματικής δημιουργίας, δημιουργίας άσύστηρα προσανατολισμένης στα σύγχρονα Έλληνικά ιδεώδη.

Έτσι πολλοί φαλαγγίτες και φαλαγγίτισσες, πλάι στην καθημερινή πρακτική άρσιν τους, τοποθετούν ταυτόχρονα την πνευματικήν ενάτηνι προς την Τέχνη για να μεταβληθούν σε διπλούς μαχητές του κοινωνικού στίβου. Είναι ένα είδος καλλιτεχνικής προπαρασκευής, την όποιαν ο Άρχηγός δε θέλησε να έντοπισή ποτέ, με αντίθετα την πίστωση και την διακήρυξη πάντα ευρύτερη και καθολικότερη, τέτοια, που να εκτείνεται κι ως το μικρότερο Έλληνικό χωριό.

Οί νέοι και οί νέες των έθνικών φαλάγγων άφωμοίωσαν με το είναι τους τα σπέρματα ενός ηρωικού παρελθόντος, και έκαμαν κτήμα τους την αλώνια και άκατάλυτη Έλληνικήν Ιδέα, που την τραγουδάν έτσι, σαν τον Ήρακλή Μάλωση:

«Άνθος του Γένους που ευωδιάζεις
που είς' έλπίδα και που μοιάζεις
φωτός άστεριότητι πηγή,
φέρε ψηλά τα βλέμμάτα σου
κι' άς άκουστούν τα βήματά σου
βαρεία στη δοξαμένη γη».

Θεών κι' ήρώων έχεις αίμα
κι' είς' ή ψυχή κι' είσαι το πνεύμα
κόσμου Άθάνατου μακρυνού
και σε γεννήσαν οί αιώνες
νέους να κτίσης Παρθενώνας
με την άνδρεία και το νού».

Άλλος φαλαγγίτης ο Γιώργος Χαροκόπος, γράφει:

«Η Νέα Έλλάδα άρχινισε να ζή
άνεστρο ένα πνεύμα μάς φωτίζει
και πάμ άνδρειάμενοι όλοι μαζί
στην αύγινη έλεγεία που άρχίζει».

Άλλά με πόση τρυφερή γοητεία τραγουδάει μια άνώνημη φαλαγγίτισσα την Έλληνική της καταγωγή:

«...μέσα βαθεία μου γιγαντώνει
γι' αυτή ένας πόθος μου κρυφός
που λουλούδιζει και μεστώνει
κάτ' απ' το έσπερο της φώς».

Λισθάνεται κανείς σ' όλους τούτους τους στίχους να κυριαρχή η έπιγνώσις της Έλληνικής άρετής, η έξυμωσις της έθνικής μας πνευματικότητας κι' η άποθένωσι όλων εκείνων των στοιχείων που διέταρασαν πρώτα την κοινωνική μας ίσορροπία. Τα Έλληνικά νεύματα κατάλαβαν πιά πως η Ιδέα της Πατρίδας είναι από φιλάτο στους θνητούς, όπως είπε ο Εσπρίτινς και για τούτο τραβάν από την πίστι στο σκοπό, από την πεποίθησι στη βίωσι και την τελείωσι του έργου

Άπολλώνια κορμιά, ήρώων φύτρα
χαρήτε της Έλλάδας το γιορτάσι
κάποιος μεγάλος πληρώσε τα λύτρα
κι' οί δρόμοι μας άνοίχτηκαν στην πλάσι!

τραγουδάει ο συναγωνιστής Γιώργος Καραϊσκάκης, ενώ άλλος Μεταγυοστιανός νέος ποιητής, τραγουδώντας την εθνητική δημιουργική θάλαση της Έλληνικής οικογενειακής έστιας, γράφει:

Σπίτι σεμνό, Έλληνικό μου σπίτι
άληθινά δλόθερμη φωλιά,
έσύ που η Πηνελόπη κι' η Άρήτη
έτίμησαν στα χρόνια τά παλιά!
Ω! είθε της Πατρίδας μας αλώνια
να μένης το καμάρι το γλυκό
να κλείνης πάντα πίστι και όμόνοια
και την τιμή ό σπύι Έλληνικό».

Άλλά που να παραθέσει κανείς όλα τούτα τα άρτια σπέρματα της νέας μας έθνικής ποιήσεως; Φαλαγγίτες και Φαλαγγίτισσες τραδούν σήμερα θριαμβευτικά στο πλουσιόδωρο άνθισμα της έθνικής έκφράσεως και έρημνέουν, έστω και στα πρώτα τους ποιητικά βήματα, την ψυχική συνισταμένη της Μεταγυοστιανής γενιάς.

Σ' αυτό, που πολύ άσπτα παρατήρησε κάποτε η Μαρία Άργυροπούλου, πώς: έκτός από έλάχιστα έργα η πνευματική μας παραγωγή δεν είναι παρά άπηχίσεις άψυχης της εύρωστης σκέψεως, έπιμονη προσκόλλησι σε νεκρούς τύπους, οί νέοι μας έρχονται να αντίτάξουν την Έλληνική μούσα τους για να καταδείξουν πως: έπαυσε πιά να χαρακτηρίζη όλες τις έκφάνσεις της πνευματικής μας ζωής η έλλειψη προσωπικής διακρίσεως και λελογισμένης προσμωγή.

Ο καλλιτέχνης είναι ένας κοινωνικός λειτουργός, που όπας κάθε συνάντησός του, έχει καθήκοντα και όποχρεώσεις προς το περιβάλλον του.

Τα πρώτα λοιπόν σπέρματα της νέας έθνικής μας ποιήσεως δε μπόρει παρά να κυριαρχούνται από το σκοπό, άφου ο τελευταίος είναι στενά συνυφασμένος με τη φύσι της τέχνης.

Ο λαός μας και οι νέοι μας έπαισαν φυσικά και οί νέοι μας έόσσανε πιά σκοπούς που είναι άνάγκη σήμερα να όπηρετήσουν με όλες τις ικανότητες, για να μεταβληθούν σε ζωντανούς, άνάγλυφους και άδέκατους μάρτυρες της Έλληνικής δυναμικότητας.

Είμαστε οί Νέοι, τά βλαστάρια
που για τον ήλιο ξεκινούν,
Οί άνθοι, που γέμουν τά κλωνάρια
καρποί μια μέρα θα γευούν».

Κ. ΠΛΟΥΤΟΣ

Ρίξαν τις ρίζες τους στο αλώνιο Έλληνικό πνεύμα με την έπιγνώσι ότι ο παγκόσμιος πολιτισμός είναι στο μεγαλύτερο μέρος του Έλληνικό προϊόν.

Θέλουν να δημιουργήσουν κάτι δικό τους που νάχη τη σφραγίδα της εποχής τους και του «πείστωσός» τους.

Κάτι το άπόλυτο Έλληνικό.

Η Έλλάδα είναι η χώρα της αλώνιας δημιουργικής άμωρίας.

Χάρη στην Έλληνικήν έμπνευσι ο Ντ' Αλβούτσιο κατόρθωσε να πλάσει ένα ηρωικό τύπο, που είναι η συμπύκνωσι του άκατάλυτου και άφθαρτου κοσμογονικού πνεύματος.

«Ένα ηρωικό τύπο που παρουσιάζεται καταλυτής και δημιουργός, ήμείους σαν τον Προμηθέα και τον Ήρακλή, άδήςος και πρόδρομος, αλλά και πειθαρχημένος σε κάθε Νόμο που επιβάλλει θυσίες για το σύνολο».

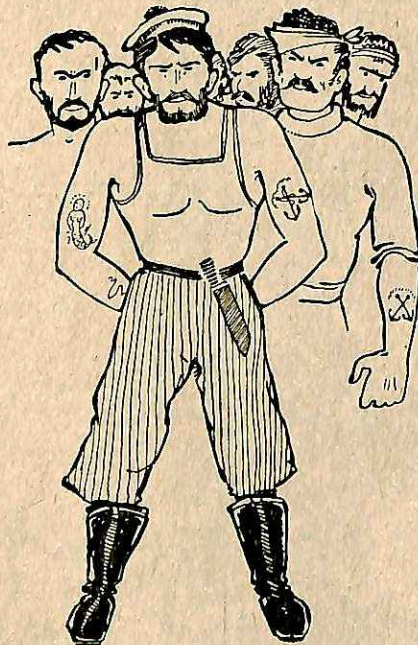
—Οφείλω στον ήλιο της Έλλάδας, λέει ο Ντ' Αλβούτσιο, την όριμότητα του πνεύματός μου, την πληρότητα της ζωής μου, την κατάρτισι της χαράς μου, την άνανέωσι μου!

Στο άέναο πέραςμα των αιώνων έβωσαν άλλοι άργα κι' άλλοι γρήγορα πολλοί ένοιοι ποιηταί και μονάχα το άκατάλυτο Έλληνικό πνεύμα κρατήθηκε νικηφόρο μέσ' τη ζωή.

Ίσως η ιστορική τούτη διαπίστωσι, είναι το στοιχείο εκείνο που άποθέτει τεράστιες εθδύες στους ώμους της Έλληνικής νεότητος και ίδιαίτερα στους άγωνιστές των έθνικών φαλάγγων.

Κ' είναι εύτόχημα πως οί Φαλαγγίτες άγωνιστές νοιάθουν τη βαρύτητα της εθδής τους και πολεμούν απ' όλες τις κοινωνικές θέσεις για ν' άναδείχθουν άξιοι συνεχιστές του νικηφόρου αυτού Έλληνικού πνεύματος που ή καρτερή πνοή του Άρχηγού έκανε, να βλαστήσει και πάλι καθαρό, φωτεινό, γόνιμο και να ήχήσει σαν ένα θριαμβευτικό χαιρετ' όλων των κόσμω.

ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ Σ-ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΔΑΚΗΣ

Το πλήρωμα είχε στασιάσει...

Η φωτιά και η ιστορία της.

Πρώτος ο Νεύτων το 1700 εξήγησε τι είναι η φωτιά.

Η φωτιά έθεωρήθη ανέκαθεν πολύτιμο αγαθόν και γιαυτό σε πολλούς λαούς έθεοποιήθη και έακολουθεί να λατρεύεται.

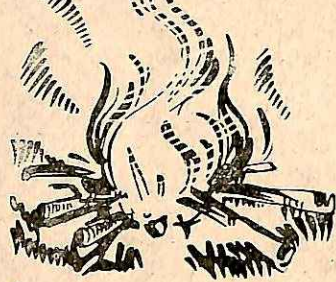
Η εφευρέσις της απήλασε τον άνθρωπο από πολλά δυσάρεστα. Από το κρύο του χειμάνος, από τις επιθέσεις των θηρίων με τη φωτιά κατάφερε να κατασκευάσει τα πρώτα πηλίνα αγγεία και να «εργασθή» τα μέταλλα.

Πολύ αργότερα την χρησιμοποίησε για... τηλεγραφο (όπως οι Βυζαντινοί) και για... δικαστή, μέσον δηλαδή και κριτήριο απονομής της δικαιοσύνης (Ιερά εξέταση, Ισπανία).

Ποιός όμως ανέκαυψε τον τρόπο του άναψιν τη φωτιά; Σχετικώς είναι ο θρύλος του Προμηθέως:

Ο Προμηθεύς ήταν ένας από τους Τιτάνες, ο οποίος θέλοντας να ευεργετήσει τους ανθρώπους έκλεψε από τούς Θεούς την φωτιά και την έδωσε στους θνητούς.

Για την πράξη του αυτή οΠρομηθεύς τιμωρήθηκε πολύ σκληρά, δέθηκε δηλαδή στον Κούκασο και οι γυπες κατέβαιναν και του έτρωγαν τα σπλάχνα. Ο αν-

θρώπος όμως έμαθε επί τέλους ν' άναψη φωτιά.

Σήμερα πλέον η επιστήμη παραδέχεται ότι ο άνθρωπος έδιδε την έντοπιση της φωτιάς παρακολουθώντας προσεκτικά την φύσι και διδασκόμενος σιγά-σιγά από αυτήν τα μυστικά της.

Ο πρώτος άνθρωπος είχε βέβαια την έντοπιση της φωτιάς άφορ έβλεπε γύρω του τις καραυνούς, τα ήφαίστεια, τις αυτόματες πυρκαγιές των δασών κτλ. φυσικά φαινόμενα. Δεν ήξερε όμως να την αναπαράγῃ.

Και κάποτε άσφαλώς η θά είδε στο δάσος δύο έφρα κλαδιά που τριβόντουσαν και άναψαν ή πελεκώντας πέτρες σκληρές για τα όπλα του και τα εργαλεία του θά άντελήθη τους σπινθήρες ή και θά έβαλε με τούς σπινθήρες αυτούς τυχαίως φωτιά στα έφρα χόρτα πλάι του. Έτσι άνεκάλυψε τη φωτιά...

Από κει και κάτω ή ζωή των ανθρώπων άλλαξε. Η φωτιά του επέτρεψε να διαμείνη τα μέταλλα, να σκάψη τη γη...Δάδες, λάδια, πετρέλαιο, λάμπες, φωταέριο, ηλεκτρισμός! Η φωτιά έδειξε στον άνθρωπο το δρόμο για τον πολιτισμό!

* Η ΖΩΗ ΠΡΙΝ 20.000 ΧΡΟΝΙΑ *

20.000 χρόνια πριν από τον αιώνα του ηλεκτρισμού...

Οι πρωτόγονοι άνθρωποι της έμβρυκής μικρής κοινωνίας είναι έαπλωμένοι, από την αύγη ως το βράδυ, εξαντλημένοι από πείνα, μέσα στο παλαιοντολογικό σπήλαιο. Η νύχτα έχει προχωρήσει βαθειά.

Η παγωνιά είναι τρομερή έξω. Το κρύο έκμηδενίζει τις αισθήσεις, εξουθενώνει τις δυνάμεις. Ένα κοπάδι από ταρανδούς έχει περάσει καλπώντας με τα κέρατα άκουμπημένα στους ώμους, τα γόνата λυγισμένα και τα ρουθούνια κρυσταλισμένα από το ξεπάγιασμα της άναπνοής τους. Τις έκυνηόσαν. Μόνο με την υπερβολική κόπωση από το τρέξιμο ο τραγολούτης πρόγονός μας συνθίξει να αχλαλωτίξη τα έλαφοειδή. Τους πετάει και πέτρες με σφενδόνες.

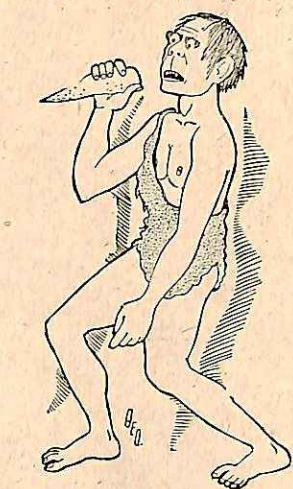
Αλλά ή τάρανδος είναι ένα είδος, που μόλις τελευτήσει έχει κατέβει από το Βορρά και ο άνθρωπος δεν έφέρει άκόμη καλά τα ένστικτά του: είναι το ζώο, που, αντί να κουράζεται αυτό, κουράζει νωρίτερα τον διώκτη του.

Κατά τα χαράματα της προηγούμενης ήμέρας δλη μαζί ή μικρή φυλή είχαν έργασθῃ για το στήσιμο μιας παγίδας. Με μύτερες πέτρες είχαν σκάσει τη σκληρή γη κι' έκαμαν έναν βαθύ λάκκο έξω από το δάσος, που τον σκέπασαν κατόπιν με ξερά χαμόκλαδα. Από κει θά περνούσαν οι τάρανδοι, τα νυκτόδια αυτά τετράποδα, για να κατέβουν στο ποτάμι να πιούν νερό.

Τώρα, μέσα στο σπήλαιο, που το στολίζουν οι αινούδιοι σταλακτίτες, όλοι κοιμούνται, έαπλωμένοι κατάχαμα, στριμωγμένοι ο ένας πλάι στον άλλον, ούτως ώστε να ζεσταίνονται λιγάκι. Μία άποκαρωμένη φωτιά που λαμπυρίζει άσθενικά, σαν καντήλι, άγρυπνεί άνάμεσα στις πέτρες. Βαρειά χνώτα, άνακατεμένα με την άποπνικτική μυρωδιά που άφήνουν τα τομάρια των θηραμάτων, γεμίζουν την άτμόσφαιρα. Έδώ κι' εκεί είναι πεταμένα κόκκαλα ροκανισμένα. Θά έλεγε κανείς πως βρίσκεται σε κανένα σφαγείο, παρά σε ανθρώπινη κατοικία. Όλοι λαγοκοι-

μούνται, με το αυτί διαρκώς τεντωμένο για κανένα έαχνικό σύνθημα, άκούοντας τη νύχτα, τη γεμάτη από μουγγρητά και ούρλιασματα και κούλωμένη από φοβερά φαντάσματα.

Ξαφνικά κάποιος σηκώνεται μέσα στο σκίόφως κι' άφήνει ένα βραχνό επιφώνημα. Είναι ο Μπρά — ο πατριάρχης. Η φυλή άμέσως σηκώνεται στο πόδι. Ψιθυρίζουν, πλησιάζουν ο ένας τον άλλον, όπλίζονται και βγαίνουν από τη σπηλιά άρκουδίζοντας. Ο ούρανός είναι άκόμη πλουσιμμένος

με άστρα. Το ποτάμι κυλά τα φουρτουσιασμένα νερά του, που μαζί τους σέρνουν πυκνά κομμάτια πάγου, άνάμεσα σε δύο ή τρεις βράχους, πίσω από τούς όποιους συχνά οι τραγολούτες κυνηγούν τις άρκούδες. Έπικλήσεις άκούονται και άπαντήσεις άντηχόν από τη μιάν όχη στην άλλη, κι' από παντού ξεπετάγονται άνδρες και γυναίκες, που κρατούν και παιδιά στην άγκαλιά τους. Όλοι είναι τριχωτοί και άτημέλητοι. Οι γυναίκες δεν διαφέρουν πολύ από τούς άνδρες. Μακριά σκληρά μαλλιά, μάτια γουρλωτά,

στενά μέτωπα και δυνατά σάγονια, δόντια σουδερρά και προτομαίνα, μυώδες τεντωμένο σαν παλαιάρι. Κάτω από τα γροανίνα κρανία τους, ή σκέψις δεν είναι παρά μία φευγαλέα σπίθα, που συλλαμνέται πολύ άμυδρά. Η άσκησις του έγκεφάλου γίνεται με το φόβο, τον έρωτα και την πείνα. Η κυρία άπασχόλησις τους είναι το κυνήγι των ζώων που τρώνονται και ή άμυνα έναντι των θηρίων που έπιτίθενται. Η άπασχόλησις άκριβώς αυτή έγινε αίτια να συναθροισθόν ήδη οι άνθρωποι και ν' άποτελέσουν τον πυρήνα της μελλοντικής μεγάλης κοινωνίας.

Είναι όλοι ντυμένοι με τραχειά δέρματα. Τα όπλα τους με τα όποια παλεύουν έναντι των δολοκλήρων της φύσεως είναι οι μικρές μύτερωμένες πέτρες, που τις κρατούν διαρκώς στις φούχτες, για να χτυπούν τη λεία ή τον έχθρό τους. Μεταξύ τους οι οίκογένειες συνεννοούνται με έπιφωνήματα μονοσύλλαβα ή δισύλλαβα το πολύ. Η γλώσσα τους έχει πολύ λίγες λέξεις, που τις συνοδεύουν συνήθως κινήσεις των χεριών και μορφοφαμολ. Όλη ή φυλή, καθώς προχωρεί σιωπηλή πάνω στα σκληρά βράχια και στο χιόνι, δεν κάνει τον παραμικρό θόρυβο.

Μπροστά πηγαίνουν οι νέοι με τα άθλητικά παραστήματα και το ήλιοκαμμένο δέρμα τους. Το βλέμμα τους άκολουθεί τα ίχνη που διακρίνονται στο έδαφος.

Το μέρος όπου στήθηκε ή παγίδα το προηγουμένο πρωί είναι μακριά. Ξαφνικά ίσκιάνει το ρόδινο φόντο της αύγης ένα πελώριο όρνεο. Άπλώνει τις πτερυγγές του και σταματά, ψάχνοντας με το διαπερατικό βλέμμα του να άντικρύση κανένα άποσυντεθειμένο πτώμα άγριου. Βλέπει τον όμιλο και χαμηλώνει. Άλλά ένας από τούς νέους, ο Βρίς, ταχύτερος κι' άπ' τον άνεμο, άπλώνει το μπράτσό του σαν τόξο και τινάζει τη σφενδόνη του. Ο Βρίς έχει σταθερή βολή και είναι από τούς δεξιότερους κυνηγούς. Το όρνεο πέφτει με σπασμένο το ένα φτερο και ο νέος ρίχνεται επάνω του. Κι' άλλοι νέοι σπεύδουν τότε με όρμη. Ο Γκρύντ, που παλεύει σώμα με σώμα με τις άρκούδες... Ο Τόκ, που έφέρει να σπύνη τις πέτρες τεχνικά και να μύτερώνη τα κόκκαλα, μετατρέποντάς τα σε όπλο... Ο Πλού, ο ψαράς...

Κι' άλλοι άκόμη, που τα βαρβαρικά τους δυνάμια θυμίζουν τις φωνές των ζώων που ένιχσαν. Όλοι διαφιλονικούσαν τη λεία. Από μία φοδερή γροθιά, που δέχεται έκ μέρους του Γκρύντ, ο Βρίς σωριάζεται στη γη κι' ο Γκρύντ γίνεται κύριος της λείας.

Άλλά από το μέσον των γερόντων προχωρεί ο Μπρά, ο πατριάρχης, μ' ένα όφρος σοδαρό. Η γενειάδα του είναι σαν ένα κατάλευκο σύννεφο. Αυτός έχει δη πολλά πράγματα περασμένα από καιρό και καθώς οι νέοι τον ένωρσαν από την ήμέρα που ένωρσαν τον κόσμο, πιστεύουν ότι ήπηρε στον κόσμο άνέκαθεν και σέβονται τη μυστηριώδη του δύναμη... Με το ροζιασμένο μπαστόνι του άγγίζει τούς διαμαχόμενους, που άμέσως άποτραβιούνται. Το πτώμα του όρνέου άφήνεται από τον σφετεριστή του κατά γης. Ο Μπρά σκύβει, το παίρνει και το δίνει στον Βρίς. Όλοι έχουν τη διαίσθησις κάποιας άμυδράς δικαιοσύνης και παρακολουθούν άμυλτοι τα δόντια του κυνηγού να μπηγνάνται στη λεία και το στόμα του να την καταδροχίζει...

Απ. Ν. Μαγγ.

* ΤΟ ΕΔΑΦΟΣ ΤΟΥ ΛΑΧΑΝΟΚΗΠΟΥ *

Ενας καλός λαχανόκηπος, μία καλή δενδροφυτεία, άκόμη και ένας άνθωνας πρέπει να έχουν καλό και πλούσιο χῶμα για να άποδώσουν ό,τι περιμένουμε. Γι' αυτό πρέπει το χῶμα του κήπου μας να το ενισχύσουμε με ένα λίπασμα.

Από τα πολύ παλιά χρόνια για λίπασματα ήταν γνωστά το κοπρόχῶμα και το φυτόχῶμα. Δύο λίπασματα που δεν στοιχίζουν σχεδόν τίποτε. Και το μὲν κοπρόχῶμα θά το έχη ο καθείς που θά διατηρή κάποιο ζῷο στο σπίτι του, το δὲ φυτόχῶμα θά μπορούει να το παρασκευάσει και μόνος του.

Άλλά άς δοῦμε συγκεκριμένως πῶς θά γίνουν τα λίπασματα αυτά, που έπαιξίως άντικαθιστούν το ένα το άλλο.

Το κοπρόχῶμα είναι ή άποσυντεθειμένη κόπρος των ζώων — κυρίως του άλόγου — που βρίσκεται στη θερμοστρωμή του σταύλου. Στα άχυρα δηλαδή που έχουμε στρώσει κάτω εις το δάπεδο του σταύλου. Η κόπρος του ζώου, με το χῶμα που είναι κάτω από τα άχυρα, μας κάμουν το περίφημο αυτό λίπασμα, που είναι το καταλληλότερο για την γονιμοποίηση του έδάφους. Έχει δὲ άκόμη την ιδιότητα, λόγω του χρώματός του που είναι άρκετά σκούρο, να συγκεντρώνει και περισσότερας ήλιακας άκτίνας και να παράγει κατ' αυτόν τον τρόπον ήηλότεραν θερμοκρασίαν.

Άλλη ιδιότης του, που το καθιστά τόσο περίφημον λίπασμα, είναι ότι αί ούσια που περιέχει είναι πολύ εδωδιάλυτες.

Το κοπρόχῶμα θά το χρησιμοποιήσουμε ειτέ αὐτούσιο, όπότε θά το άπλώσουμε σε πάχος 2 — 3 έκατοστόμετρα εις τον λαχανόκηπον μας, ειτέ άφορ το άναμίξουμε με κοινό χῶμα σε μιάν άναλογία ένα προς δέκα, όπότε βέβαια θά το άπλώσουμε σε παχύτερο στρώμα.

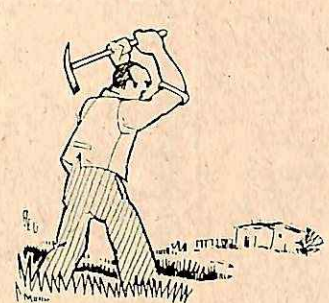
Έκτός όμως από το κοπρόχῶμα έχουμε, όπως είπαμε και παραπάνω, και το φυτόχῶμα, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά άποσυντεθειμένα φύλλα.

Την χρησιμότητά του την ξέρουμε όλοι, διότι και όλοι ξέρουμε πόσον καλό κάμνουν εις την καλλιέργειαν το καστανόχῶμα, το σχινόχῶμα και τα λοιπά παράμοια. Φυτόχῶμα έχουμε δύο ειδών: το φυσικό και το τεχνητό. Και το μὲν φυσικό το βρίσκουμε εις τα δάση, που υπάρχουν καστανιές, σχίνιοι, ρείκια και άλλα δένδρα και θάμνοι. Είναι δηλαδή χῶμα άνακατεμμένο με τα φύλλα και το έῶλον της ρίζας, που έπεσαν από τα δένδρα και έάσπισαν κάτω τις βροχές. Άκόμη ως φυτόχῶμα μπορεί να χρησιμεύσουν και το χῶμα της ιτέας, που είναι

πολύ έλαφρό και εύθρυπτο και προέρχεται από σάπιο έῶλο της ιτέας, καθώς και εκείνο που μπορούμε να έπιτύχουμε από την άποσύνθεσιν διαφόρων χόρτων στα έλώδη έδάφη.

Άλλά αν μας είναι δύσκολο να βρούμε έτοιμο φυτόχῶμα μπορούμε και μόνος μας να παρασκευάσωμεν από αυτό και να πλουτίσωμεν κατόπιν το χῶμα του λαχανόκηπου μας.

Πρός τούτο κάμνουμε σωρούς από φύλλα όχι πολύ πυκνούς για

να μη θερμαίνονται ώσαν να φύλλα. Τους σωρούς αυτούς από καιρού εις καιρόν τούς άνακατεύουμε εις τρόπον ώστε όλα τα φύλλα σιγά-σιγά να έλθουν με την σειράν εις την έπιφάνειαν. Από την βροχήν τότε ο σωρός αυτός θά σάψη. Βέβαια το ίδιο άποτέλεσμα θά έχουμε και αν τον ποτίζωμεν, άλλα το άποτέλεσμα της βροχής είναι άσυγκρίτως άνωτερον. Και γι' αυτό πρέπει να προτιμώμεν οι σωροί να είναι μάλλον άραιοί.

Πριν χρησιμοποιήσουμε το φυτόχῶμα αυτό θά είναι καλό να το

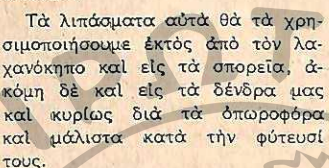
άναμίξουμε με λίγο άσθέστη, ο οποίος ρίχνει την όξύτητα που άναπτύσσεται εις τα φύλλα και που είναι έπιθλασής εις την καλλιέργειαν.

Το φυτόχῶμα αυτό επίσης δπως το κοπρόχῶμα θά το άπλώσωμεν εις τον λαχανόκηπον μας ειτέ αὐτούσιον, ειτέ άφορ το άναμίξωμεν με κοινό χῶμα.

Εις το φυτόχῶμα όπως και εις το κοπρόχῶμα αί ρίζες των φυτών άναπτύσσονται εύκολότερα και ταχύτερα παρά σε οίδηήποτε άλλο χῶμα. Καλλιτερέσει και συγχρόνως γονιμοποιεί το έδαφος.

Παρόμοιο λίπασμα μπορούμε να παρασκευάσωμεν και από την κόπρον των όρνιθων, διάφορα σκουπίδια και χόρτα. Άλλά το κοπρόχῶμα αυτό άργεί να γίνη. Πρέπει δηλαδή να ύπολογίσωμεν από την προηγούμενην μας άνοιξιν δια την έπομένην. Αυτό γίνεται αν ίσοπεδώσουμε τα σκουπίδια αυτά και τα ποτίζουμε τακτικά και ίδίως το καλοκαίρι με την μεγάλη ζέση, ενώ συγχρόνως από καιρού εις καιρόν άνακατεύομεν τον σωρόν αυτόν για να έλθουν εις την έπιφάνειαν και τα μη άποσυντεθειμένα μέρη. Άφορ παραμείνη ο σωρός αυτός έκτεθειμένος όλο το καλοκαίρι και τον χειμώνα, την έπομένην άνοιξιν θά έχουμε ένα πολύ καλό λίπασμα.

Τα λίπασματα αυτά θά τα χρησιμοποιήσουμε έκτός από τον λαχανόκηπο και εις τα όσπορεια, άκόμη δὲ και εις τα δένδρα μας και κυρίως δια τα όπωροφόρα και μάλιστα κατά την φύτευσί τους.

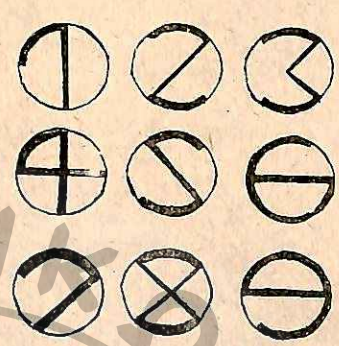

Η ιστορία των αριθμών τούς όποιους χρησιμοποιούμε ήμερις σήμερα είναι παναρχαία. Τα σύμβολα αυτά δηλαδή το 1, 2, 3... κλπ. είναι ινδικής κατασκευής, τα όνομάζουμε δὲ άραβικά, διότι εις την Εύρώπην εισήχθησαν δια των Άράβων της Ισπανίας και άντικατέστησαν τούς Ρωμαίους άριθμούς, που ήταν μέχρι τότε εν χρήσει δηλαδή τούς άριθμούς Ι, ΙΙ, ΙΙΙ... κλπ.

Οι άριθμοί αυτοί από ποίον άκριβώς παρήχθησαν και ποίαν σημασίαν έχουν τα σχήματά των δεν είναι άκριβώς γνωστόν. Το πιθανώτερον είναι ότι προήλθον από τοιμεία και τόξα του κύκλου, ο όποιος δολοκλήρος έσήμαινε το μηδέν. Εις την εικόνα μας διακρίνονται πῶς έγιναν κατά την έκδοχήν αυτήν οι άριθμοί.

Άλλ' έκτός τούτου άξιον μελέτης είναι και το σύστημα της αριθμησεως μας, το δεκαδικόν δηλαδή σύστημα. Τούτο όφείλεται κατά την πιθανώτεραν άπόδειξιν εις το ότι κατά τα πολύ παλαιά χρόνια ή αριθμησις έγίνετο εις τα δάκτυλα των δύο χεριών.

Μόνος εις την τυτικήν Εύρώπην ύποστηρίζουν τινές ότι κατά την αριθμησιν έχρησιμοποιούν και τα δάκτυλα των ποδιών. Έκ τούτου δὲ και σήμερα άκόμη εις την Γαλλικήν εμφανίζεται ως μόνος

το είκοσι (τετράκις είκοσι = ογδοήκοντα — κατρεσβάν).

Όσον άφορῃ το δωδεκαδικόν σύστημα, τούτο άναγεται μάλλον εις τούς Άνατολικούς λαούς και μάλιστα εις τούς Χετταίους. Άφ' ου δὲ τούτο τα ίχνη του και μέχρι σήμερα, που έχουμε την δωδεκάδα (ντουζίνα) άκόμη δὲ και την μέτρησην του χρόνου με τούς δώδεκα μήνας, τις δώδεκα ώρες και τα έξήκοντα (5 X 12) λεπτά και δευτερόλεπτα.

Έν τῷ μεταξύ βέβαια και διάφοροι λαοί και φυλαί είχαν ιδιαιτέρα συστήματα αριθμησεως. Ένδιαφέρον μάλιστα είναι το σύστημα των άρχαίων Έλλήνων, οι όποιοι έχρησιμοποιούν δια την αριθμησιν τα γράμματα, ειτέ κατά την σειράν αυτών δηλαδή α = 1, β = 2, γ = 3 κλπ., ειτέ κατά το άρχικόν γράμμα έκάστου άριθμού.

Κατά το σύστημα τούτο ο άριθμός 1 έσημειοῖτο δια ένα γράμμα, το πέντε δι' ένος Π, το δέκα δι' ένος Δ, το έκατόν δι' ένος Η, (Ηεκατόν), το χίλια δι' ένος Χ και το μύριο δι' ένος Μ. Οι άριθμοί αυτοί ήταν κυρίως εν χρήσει εις τούς Άθηναίους, οι όποιοι μάλιστα καθόρισαν όπως τα δύο γράμματα τιθέμενα έντός ένος Π, σημαίνουν τον έπι πέντε παλλακισιασπίον των.

της πολικής άρκτου, διότι και το κρέας της τρώγεται από τούς Ιθαγενείς και το δέρμα της έχει μεγίστην άξίαν.

ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΑΡΚΤΩΝ

Η άρκτος (κοινώς άρκούδα) είναι από τα ζῷα που εμφανίζουν τις περισσότερες παραλλαγές. Τα κυριώτερα είδη που παρρσιάζει σε διάφορα σημεία της γης αυτό το ζῷον είναι έξ.

1) Η κοινή άρκτος: Ζῇ εις την Εύρώπην και την Ασίαν προς βορράν των 'Μπαλτών. Έχει μήκος 1,10 και ύψος 1,25. Κατά τού άνθρώπου έπιτίθεται μόνον όταν προσέλθῃ από αὐτόν.

2) Η φαία: Η άρκτος αυτή είναι το άγριώτερον από τα σαρκοδόρα ζῷα. Έχει μήκος 2,40 μ., βάρος 450 χλγρ. και ζῇ εις την Βόρειον 'Αμερικήν.

3) Η λευκή ή πολική άρκτος. Ζῇ εις τας πολικές χώρας και τρέφεται κυρίως από φώκες και ψάρια. Έχει μήκος 2,50 μ. και ζυγίζει 800 χλγρ.

4) Η Θιβετιανή, ή όποία φέρει επάνω εις το στήθος της μιάν άσπρη κηλίδα που έχει σχήμα Υ.

5) Η μολαϊκή και

6) Η σιριακή άρκτος.

Ἡ μικρὴ Νεολαία ὁ κῆπος

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΑΡΑΠΗ

Μιά φορά ένα καραβάνι ἐπῆγαινε στὴ Δαμασκό. Στὸ δρόμο ὅμως ληστὲς αἰχμαλώτισαν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ ἕνα Ἀράπη ποὺ τὸν λέγανε Χασάν. Αὐτὸς εἶχε κι' ἕνα ὠραῖο ἄλογο ποὺ τὸ πιάσαν κι' αὐτὸ οἱ ληστὲς.

Ἐνα θρόνυ καθὼς ὁ Χασάν ἦτανε δεμένος κοντὰ σὲ μιὰ σκηνή, ἀκούσε ξαφνικά τὸ ἄλογό του νὰ φωνάζει. Ἦθελε νὰ τὸ πλησιάσῃ μὰ δὲν μπορούσε, γιατί οἱ ληστὲς τοῦ εἶχαν δέσει τὰ πόδια. Κατ' ὀρθωσε ὅμως νὰ τὰ πλησιάσῃ μὲ τὸ νὰ συρθῇ μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ γόνατα.

Ἄμα τὸ πλησίασε, τοῦ εἶπε:

«Ἄ! καλέ μου φίλε! τώρα θὰ χάσῃς καὶ σὺ τὴν ἐλευθερίά σου! Ἐλα ἂν μπορῇς, τρέξε στὸ σπίτι μας

Ἀρπάξε τὸν κύριό του κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ. καὶ πὲς στὴ γυναίκα μου πῶς

Ὁ Πατέρας καὶ ὁ Ἀρχηγός μας.

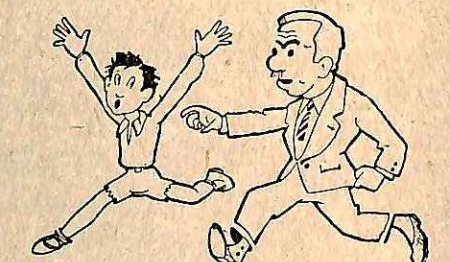
δὲν θὰ μὲ ξαναδῇ ποτὲ καὶ γλύψε μὲ τὴ γλῶσσα σου τὰ χεράκια τῶν παιδιῶν μου νὰ τοὺς φέρῃς ἔτσι τὴν ἀγάπη μου».

Τί ἔκαμε τότε νομίζετε τὸ ἄλογο; Νά! μὲ μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ ἔκοψε τὸ σκονί του. Ἀρπάξε τὸν πληγωμένο κύριό του ἀπὸ τὴν δερμάτινη ζώνη καὶ ἄρ-

ξέβαζε καὶ τέτοιες ἄγριες φωνὲς ποὺ ἀνατρίχιαζε κανεὶς ν' ἀκούῃ τὴν καυμένη τὴν Παυλίνα....

— Φτάνει πιά ἀδελφούλη μου, τοῦ ἔλεγε αὐτὴ, θὰ σκάσω, βγάλε με!

Ὁ Γιαννάκης ὅμως... ἀγρόν ἀγόραζε κι' ἡ καυμένη ἡ Παυλίνα θὰ ἔσκα-

Κατ' ὀρθωσε νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατέρα του.

ζε ἀσφαλῶς ἂν δὲν ἐπέστρεφαν ἀπ' ἔξω οἱ γονεῖς τῆς νὰ τὴν βγάλουν

ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΚΥΡΙΟΥ!

Τί ἦταν αὐτό; Χάλασε ὁ κόσμος μὲ τὶς σελίδες μας! Βροχὴ τὰ γράμματα ἔρχονται ὁλοῦθε. Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσες μᾶς γράφουν τὸν ἐνθουσιασμό τους, τὴ χαρὰ τους, γιατί τώρα πιά ἔχουν κι' αὐτοὶ κάτι, ξεχωριστὰ δικό τους στὸ περιοδικό...

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς μᾶς γράφει:

ἘΓΑΠΗΤῆ «Νεολαία»,

Τώρα πιά δὲν ἔχω κανένα παράπονο. Ὁ κῆπος μας τάχει δλα. Τὰ παιδιὰ στὸ χωριό μας σκάνουν στὰ γέλια μὲ τὸν Γιαννάκη φασαρία! Τί παιδί κι' αὐτός! Ἀνυπομονοῦμε νάρῃ τὸ ἄλλο τεῦχος νὰ μάθουμε τὶς νεώτερες σκανταλιές του. Μὰ καὶ τὰ ἔξυπνα καὶ τὰ κουτά, περίφημα! Τὸ διηγηματάκι μὲ τὰ μῆλα μου τόχει διαβάσει δυὸ φορές ἡ μητέρα καὶ μοῦ τονίζει τί κακό μπορεῖ νὰ κάμῃ ἡ κακὴ συναναστροφή. Μὰ εἶμαι πιὸ πολὺ εὐχαριστημένος γιατί τώρα μποροῦμε ἀπὸ τὶς στήλες μας νὰ μιλάμε μὲ τὸν Ἀρχηγό, τὸν Πατέρα μας.

Θέλω λοιπὸν νὰ Τοῦ πῆτε πόσο τὸν ἀγαποῦμε καὶ πόσο θέλουμε νὰ γίνουμε γρήγορα μεγάλοι, νὰ μποροῦμε νὰ τὸν βοηθήσουμε κι' ἐμεῖς στὸ ἔργο Του.

Σὲ φιλῶ ΜΗΤΣΟΣ»

Θὰ τοῦ τὰ πῶ λοιπὸν καὶ αὐτά, ἀγαπητέ συνάδελφε, καὶ ὅτι ὡς πού νὰ γίνωμε μεγάλοι θὰ εἶμαστε καλὰ καὶ πειθαρχικά παιδιὰ καὶ ποτὲ δὲ θὰ μοιάσουμε τοῦ Γιαννάκη τοῦ Φασαρία, ποὺ γελάμε μαζί του γιατί δὲν πηγαίνει στὸ σωστό δρόμο.

Ὁ Μεγάλος Σκαπανέας

Κόλλη καὶ παθήματα τοῦ Γιαννακὴ Φασαρία

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον.

[Ἡ Παυλίνα στὸ... ντουλάπι. — Ὁπου ὁ Γιαννάκης τρῶει παρὰ μιὰ τεσσαράκοντα καὶ φεύγει ἀπ' τὸ σπίτι του. — Πείνα καὶ πάλι πείνα. — Πῶς... κρεμάστηκε σὲ μιὰ κερασιά].

Ὁ Γιαννάκης λοιπὸν ὅπως εἶπαμε ἔκλεισε μέσα στὸ ντουλάπι τὴν ἀδελφή του....τὴν ἀμπάρωσε καλὰ κι' ἄρχισε νὰ τὴν φοβίζει.

Ὅσο τὴν ἀκούγε νὰ φοβᾶται στὰ σκοτεινὰ καὶ νὰ φωνάζει τόσο καὶ τῆς διηγώτανε ἱστορίες γιὰ... φαντάσματα καὶ βρυκόλακες γιὰ νὰ τὴν φοβίσῃ πιὸ πολὺ ἀκόμη. Πότε-πότε μάλιστα

τῶν σκαπανέων μας

Ἀπὸ τὶς φωτογραφίες ποὺ μᾶς ἔρχονται.

χισε νὰ τρέχῃ τρελλὰ στοὺς κάμπους καὶ στὰ βουνά. Καὶ σὰν ἔφτασε στὸ σπίτι ἀκούμπησε τὸν κύριό του ἀπαλὰ μπροστὰ στὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ ὕστερα ἔπεσε νεκρό! Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στὸν τόπο αὐτὸ ἔκλαψαν τὸ πιστὸ αὐτὸ ζῶο καὶ πολλὰ τραγούδια ἔγιναν γιὰ τὴν ἀφοσίωσί του.

μισολιποθυμημένη ἀπὸ τὸ ντουλάπι.

Ὁ Γιαννάκης εἶχε κρυφθῇ ἐν τῷ μεταξὺ στὸ καρβουνιὰ καὶ ὁ πατέρας του μόλις ἔμαθε ἀπ' τὴν Παυλίνα τὰ καθέκαστα τὸν ἀνεζήτησε καὶ σὲ λίγο τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ αὐτὸ μέσα ἀπ' τὸ καρβουνιὰ μαῦρον σὰνκατσάριδα!

Φουρκισμένος δὲ κατὼς ἦταν τὸν ἄρχισε στὸ ξύλο καὶ τοῦδωσε τῆς χρονιᾶς του, ὡς πού ὁ Γιαννάκης σὲ μιὰ στιγμή κατ' ὀρθωσε

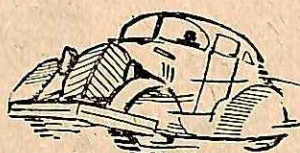
«Μπᾶ! δὲν ξαναγυρίζω ποτὲ ἐγὼ στὸ σπίτι μου, δὲν ἔχω ἀνάγκη. Θὰ ζήσω μόνος μου» σκεφτότανε!

Κι' ἔτσι ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ ἀμέριμος...

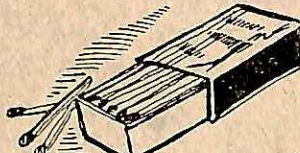
Χρήσιμοι γνώσεις

Πρέπει νὰ ξέρετε:

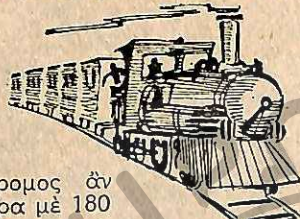
Ὅτι τὸ αὐτοκίνητο ποὺ μᾶς μεταφέρει τόσο γρήγορα ὅπου θέλουμε, ἀνακαλύφθηκε

γιὰ πρώτη φορά τὸ 1769 ἀπὸ τὸν Γάλλο Κυνιὸ καὶ ὅτι στὴν ἀρχὴ ἀντὶ γιὰ βενζίνα ὅπως τώρα, ἔκαινε... ξύλα!

...Ὅτι τὰ σπέρτα ὅταν τὰ ἀνακάλυψαν ἦσαν μεγάλα κάπου 10 πόντους τὸ ἕνα καὶ ἄναθαν (ἐπειδὴ εἶχαν φῶσφορο) ἂν τὰ τρίβανε πάνω στὸν

τοῖχο ἢ στὴν σόλα τοῦ παπουτιοῦ...

...Ὅτι ὁ σιδηρόδρομος ἂν τρέχῃ σήμερὰ μὲ 180 καὶ 200 καὶ 300 μίλια τὴν ὥρα, ἔτρεχε ὅταν πρωτοεφευρέθηκε μόνον ἕξι μίλια τὴν ὥρα!

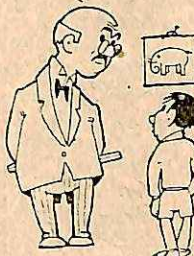
Ἐξυπνα καὶ κουτὰ

Ὁ δάσκαλος ρωτᾷ ἕναν μαθητὴ στὸ μάθημα τῆς φυσικῆς:

— Πές μου Νίκο ἕνα ἔντομο μὲ προβοσκίδα!

Καὶ ὁ Νίκος ἀπαντᾷ:

— Ὁ ἐλέφας κύριε!

— Ποῦ εἶναι Φωφώ μου τὸ σπίτι σας;

— Κοντὰ στὴς θείας Ἑλπινίκης.

— Καὶ τῆς θείας Ἑλπινίκης;

— Κοντὰ στὸ δικό μας...

Στὸ μάθημα τῆς ἀνθρωπολογίας:

— Πῶς λέμε Τάκη μὲ μιὰ λέξι τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μαζί;

— ...Χεροπόδα-ρα, κύριε!

Κάθε ἄλλο παιδί θὰ ἔκλαιγε ἄγρια καὶ θὰ πῆγαινε νὰ κρυφθῇ...

Ὁ Γιαννάκης ὅμως σὰν βρέθηκε ἐλεύθερος ἀνέθηκε σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ πέτρες ποὺ ἦταν ἀντίκρυ στὸ σπίτι του καὶ ἐγέλοσε ὁ ἄθλιος βλέποντας τὸν πατέρα του.

Κάποια κίνησι ὅμως ποὺ εἶδε τοῦ πατέρα του καθὼς ἦταν καὶ τόσο... γεναῖος τὸν ἔκαμε νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια πρὸς τὴν ἐξοχή.

Ἡ ἐξοχὴ τὸν καλμάρησε κάπως ἀλλὰ τὸ ξύλο τὸ θυμώτανε καὶ δὲν τόβαζε κάτω:

«Μπᾶ! δὲν ξαναγυρίζω ποτὲ ἐγὼ στὸ σπίτι μου, δὲν ἔχω ἀνάγκη. Θὰ ζήσω μόνος μου» σκεφτότανε!

Κι' ἔτσι ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ ἀμέριμος...

Σὲ λίγο ὅμως ἄρχισε νὰ πεινᾷ. Νὰ

γυρῇ πάλι στὸ σπίτι; ἔσκεπτότανε.

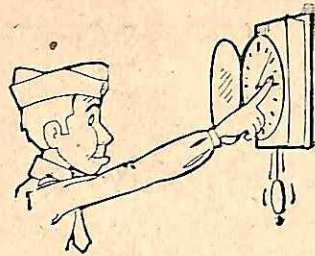
Ἦταν ἀδύνατο! Ἐξυσε τότε τὸ... σοφὸ του κεφάλι μήπως κατεβᾷ καμμιὰ ιδέα κι' ἔπειτα σὰν νὰ βρῆκε κάτι, ἔβγαλε ἄγρια γέλια καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς φράχτη. Εἶχε δὴ μιὰ κερασιά πιὸ κάτω καὶ ἔτρεξε ἀμέσως.

Μόλις πλησίασε χωρὶς δευτέρη σκέψι σκαρφάλωσε στὸ φράχτη καὶ ἀνέθηκε στὴν κερασιά.

Διάλεξε τὸ πιὸ φορτωμένο ἀπὸ κεράσια κλαδί καὶ τὸ καβαλλίκεψε.

...Δὲν εἶχεν ὅμως δοκιμάσει ὁ δυστυχὴς δυὸ-τρία, ὅταν ἀξαφνᾷ... χράπ! κόπηκε τὸ κλαδί καὶ βρέθηκε... κρεμασμένος ἀπὸ ἕνα πιὸ χαμηλὸ κλαδί μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ψηλά..

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΙΝΑ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Οριζοντίως:

1. Πρωτεύουσα κράτους της Εύρωπης, η οποία κατέστη ονομαστή διά την μακράν πολιορκίαν εις την οποίαν άντέστη.
2. Τό υπάρχον - Μόριον

της υποτακτικής και δεικτικών (δημ.) θεωρούμενων ως ελάχιστα ευγενές.

3. Εις τα πλοία περιπατούν κανονικά ενώ εις την ξηράν «παραπατούν» ιδίως όταν παραμένουν πολύ καιρό στη θάλασσα, κατά τρόπον κομικόν. Έν τούτοις δεν είναι μεθυσμένοι.

4. Η μεγαλύτερα στρατιωτική μονάς, η οποία περιλαμβάνει δεκάδας χιλιάδων ανθρώπων. Έν τούτοις το έχει και κάθε άνθρωπος.

5. Προτάσσεται του όρκου (δημοτική) - Τίτλος Αθηναίων φυλάρχων.

6. «...» ή μορφή τοιάδε και η ψυχή.

7. Φροῦτο της εποχής που μοιάζει ένιοτε με κολοκύθι...

8. Κράτος της Εύρωπης, το όποιον έχει εξαιρετικήν έπικαιρότητα με τα τελευταία πολεμικά γεγονότα.

Καθ' έτος:

1. Δεν είναι προσωρινός (χαρακτηρισμός υπαλλήλων κλπ.).

2. Πρόθεσις - άρθρον.

3. Ημερον ζῶον, το όποιον μάς δίδει το κρέας του και το λίπος του - Πρόθεσις.

4. Μερικοί νομίζουν ότι είναι τέτοιος, όποιος λέει πολλά λόγια, χωρίς έν τούτοις να είναι αυτό σωστό - Ε. Λ.

5. Χρονικόν έπίρρημα - Πόλις της Γαλλίας.

6. Πόλις της Ρουμανίας.

7. Ήτο - Νότα Βυζαντινής μουσικής.

8. Έλλειψις αίματος.

ΑΝΤ. ΡΩΜΠΟΣ

Τί είναι;

Κάουνας: Είναι δένδρον, θαλάσσιον μεταφορικόν μέσον, πρωτεύουσα της Λιθουανίας ή Γερμανός στρατηγός;

Βελλερεφόνης: Μυθολογικός ήρωας, ποταμός της Μικράς Ασίας, τύπος πολεμικού πλοίου ή όνομα ήπου γνωστού από την Ιστορίαν;

Όθις: Είδος έρπετου, λίμνη της Φινλανδίας. Λατίνοιο ποιητής, δένδρον, ποταμός ή αρχαία πόλις της Μακεδονίας;

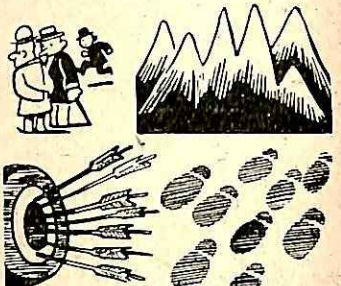
Κομφούκιος: Ποταμός της Νοτίου Αμερικής, Αρχαίος Βασιλεύς των Περσών, Κινέζος φιλόσοφος ή χημικόν προϊόν;

Κεβέκη: Πόλις του Καναδά, Ιερά πόλις του Μωαμεθανισμού, Αγγλίσ συγγραφέυς ή Βασίλισσα των Αιγυπτίων;

Διάνειρα: Διωρυξ της Ολλανδίας, σύζυγος του Ηρακλέους, νήσος της Βαλτικής θαλάσσης ή καρπός δένδρου;

40 δευτερόλεπτα

Κυττάζε προσεκτικά επί 40 δευτερόλεπτα την εικό-

να. "Επειτα, σκεπάστε την με το χέρι σας και άπαντήστε στα κάτωθι έρωτήματα:

1. Πόσοι άνθρωποι υπάρχουν;

2. Πόσες βουνοκορυφές;

3. Πόσα βέλη είναι στο κέντρο του στόχου και πόσα έξω άπ' αυτό;

4. Πόσα πατήματα;

Σημειώστε κάπου τάς άπαντήσεις σας και κάμετε την σύγκρισιν.

Και λίγη

Ο ΛΟΓΑΡΙΣΜΟΣ

3x33=99!

"Ενα παιδί μπήκε στο μπακά- λικο.

— Κύριε Μιχάλη ήρθα για το λογαριασμό που σάς χρωστάμε.

— Ω! Εύχαριστώ παιδί μου, είπε ο μπακάλης.

— Μου είπε ο πατέρας ότι θά σάς πληρώσει...

— Μπαράδο παιδί μου, διέκοψε ο μπακάλης εύχαριστημένος, πάρε μια σοκολάτα.

— Ο μικρός άφου την έφαγε συνέχισε!

— Λοιπόν, ό μπαμπάς μου μου είπε πώς θά σάς πληρώσει την άλλη έβδομάδα...

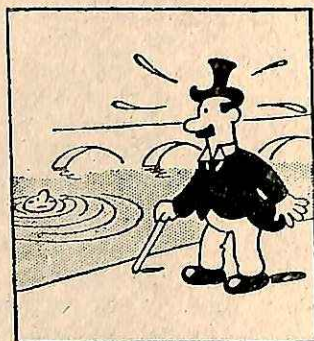
ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

Η κυρία: Γιατί δεν ήρθες άμέσως Μαρία; Σου χτύπησα το κουδούνι.

— Δεν άκουσα κυρία, Φαίνεται ότι περνούσε άπ' έξω ένα αυτοκίνητο.

— Σου χτύπησα πέντε φορές...

— Τότε φαίνεται πώς περνούσαν άπ' έξω πέντε αυτοκίνητα!...

1.— "Ενας άνθρωπος πνίγεται...

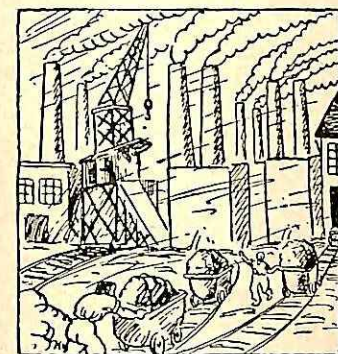
2.— Πρέπει να τον σώσω!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ Η ΏΡΑ

Μαγική εικών

Οί διευθυνται του μεγάλου έργοστασίου είναι κάπου κοντά στους έργατες και τούς παρακολουθούν. Είναι δύο. Τους βλέπετε;

Τετράγωνον

Πρώτη σειρά: Νήσος του Σά- ρωνικού. Δευτέ- ρα σειρά: Τό φέρουμε όλοι μας. Τρίτη σειρά: Εύδωδες άνθος. Τετάρτη σειρά: "Ι- διο. Πέμπτη σειρά: Τροφή ζῶων.

Και καθέτως τά ίδια.

Κ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Γεωγραφική άκροστιχίς

Τά αρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτε- λούν κράτος της Ν. Αμερι- κής.

1) Πρωτεύουσα Βαλκα- νικού κράτους. 2) Ποταμός της Γερμανίας. 3) Εύρω- παϊκή όροσειρά. 4) Μία των Έπτανήσων. 5) Ίερά πόλις. 6) Ανεξάρτητον κρατίδιον έν Εύρώπη 7) Έλληνικόν πέλαγος. 8) Μέγας λιμνή της Γερμανί- ας.

Ν. ΒΑΪΤΣΗΣ

Τρίγωνον

Πρώτη σει- ρά: Χώρα της Αμερι- κής. Δευτέ- ρα σειρά: Ένδοξος πόλις. Τρί- τη σειρά: Μικρά νήσος. Τετάρτη σειρά: Πληξίς. Πέμπτη σειρά: Φωτιστικόν μέσον. Έκτη σειρά: Αρ- θρον (πλ.) Έβδομη σειρά: Σύμφωνον.

Και καθέτως τά ίδια.

Γ. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΣ

Ευθυμία...

Η ΑΙΤΙΑ

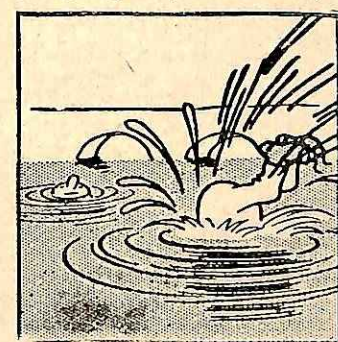
— Σε βλέπω ν' αγαπάς πολύ το μικρό σκυλάκι σου, είπε ο θεϊ- ος του Γιαννάκη.

— Ναι θεε, άπάντησε το παι- δάκι, το αγαπάω γιατί έφαγε τις παντοφλες του μπαμπά με τις ό- ποιες με έδερενε.

ΠΩΣ ΝΙΚΗΣΕ...

— Πώς διάβολο ό Πέτρος κέρ- δισε τόν άγώνα του Μαραθωνίου δρόμου; Έγώ που τόν συνάντησα να τρέχει στο δρόμο τόν είδα πε- θαμένο στην κούρασι.

— Κάθισε κατά σύμπτωσιν να ξεκουραστή σε μία σφηκοφωλιά.

3.— Βουτά με άποφασιστι- κότητα.

ΟΧΙ!

— Χθές για μία λέξι έχασα έ- να ώραίο αυτοκίνητο.

— Πώς αυτό;

— Νά. Είδα στο δρόμο ένα ό- ραίο αυτοκίνητο, μ' άρεσε, ρώτη- σα τόν ιδιοκτήτη άν μου το χάρι- ζε και αυτός άπηντησε «όχι»...

Ο ΞΕΧΑΣΙΑΡΗΣ

Ο καθηγητής (στών μα- θητή): Σου είχα πη να γράφης εκατό φορές τη φράσι: «Είμαι ξε- χασιάρης». Την έγραψες; Ο μαθητής: "Όχι, κύριε καθηγητά. Τό ξεχάσα...

4.— Κρίμα στόν κόπο του...

Ακροστιχίς

Σε κάθε τετραγωνίδιον να τοποθετηθί ένα γράμμα, ώστε να άναγινώσκεται:

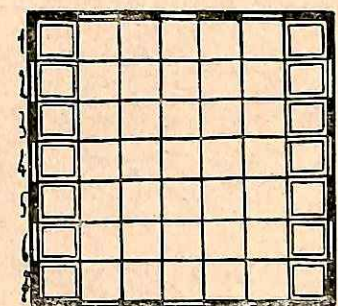
Οριζοντίως:

1) Σπουδαστά της Μέ- σης και Δημοτικής έκπαι- δεύσεως.

2) Έχω καιρόν, χρόνον.

3) Έργαλείον ξυλουργοῦ.

4) Τό έθιμον λέγεται και ...δικαιον (δέν είναι γραμ- μένο).

5. Αρχαίος "Ελλην ιστο- ρικός.

6) Προηγείται της βρον- τής.

7) Νήσος των Κυκλά- δων.

Καθ' έτος: Δεξιά, το ό- νομα ένδόξου άνδρός. Α- ριστερα, το έπίθετον του ι- διου άνδρός.

Όλοι αί ζητούμεναι λέ- ξεις άποτελούνται από έ- πτά γράμματα.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Κρυπτογραφικόν

123456782 = Αρχαίος ρή- τωρ
3567132 = Αρχαίος ποι- ητής
243532 = Έντομον
346 = Μονάς βάρους
76562 = Πόλις της Ν. Ιταλίας
856 = Αρχαία θεά
75676 = Με αυτήν ψα- ρεύουν οι ψα- ράδες
3532 = Βουνό
45878 = Έλληνική με- γαλόνησος.

Κ. Γ. ΚΟΚΟΡΑΚΗΣ

Αίνιγμα

Τό προβατάκι τό μικρό ένώθηκε με γράμμα κι' έτσι στο δάσος μόνο του εϋρέθη έν τῷ άμα.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Ίσορροπία

Νά κι' ένα παιγνιδάκι για το όποιο μπορεί να πη κανείς ότι ίσχύει το «τερο- πνόν μετά του ωφελίμου»:

Οί παίκται συγκεντρώ- νονται και σχηματίζουν έ- να κύκλο. Ένας άπ' αυτούς μπάινει στη μέση του κύ- κλου, κλείνει τά μάτια του και κρατά ίσορροπία επί δεκαπέντε δευτερόλεπτα στηριζόμενος στο δεξιό μόνο πόδι. Έπειτα με τά μάτια πάντοτε κλειστά, αλλάζει και στέκεται επί άλλα δε- καπέντε δευτερόλεπτα στο άριστερό πόδι.

Κατ' αυτόν τόν τρόπο περνούν άπ' τό κέντρο του κύκλου όλοι οι παίκται.

Όσοι δέν επιτύχουν να ί- σορροπήσουν επί τριάντα συνολικώς δευτερόλεπτα (15+15) άποκλείονται. Οί άλλοι αρχίζουν πάλιν, με την διαφοράν ότι ό χρόνος αυξάνεται σε σαράντα δευ- τερόλεπτα (είκοσι σε κάθε πόδι).

Όσοι επιτύχουν και πάλιν, συνεχίζουν (όπως ακριβώς στους άθλητικούς αγῶνας) και τό όριον της ίσορροπίας αυξάνει σε πε- νήντα (25+25), έξήντα (30 +30) δευτερόλεπτα και ού- τω καθεξής, μέχρις ότου άνακηρυχθί ό νικητής, δηλ. ό περισσότερο ίσορροπημέ- νος.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

ΤΟΥ 1ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρολέξον:

Οριζοντίως: 1 Μπετόν, 2 Λάρναξ, 3 Ρεά, 4 Ιστός, 5 Μάρμα, 6 Σάβ- άς, 7 Ιρα, 8 Ισος, 9 νι, 10 ναρ, 11 σά, 12 δος, 13 σάλτον, 14 σόλας, 15 αν, 16 αρα, 17 σά, 18 δς, 19 αν, 20 Ιανείρον. Καθέτως: 1 πράσινος, 2 λά, 3 Δωρι- dos, 4 Μαρία, 5 δλαι, 6 πρίσμα, 7 δος, 8 νι, 9 νι, 10 αν, 11 αν, 12 αν, 13 αν, 14 αν, 15 αν, 16 αν, 17 αν, 18 αν, 19 αν, 20 αν.

Κρυπτογραφι- κόν: "Ηράκλειον. Αί- νιγμα: "Αρτεμιόν. Τρίγωνον: Λεύη, Ι- ρια, βία, δς, Η. Μετα- γραμματισμός: Ισ- λανδία, Ιρλανδία. Α- κροστιχίς: "Ιορδά- νης. Ρητόν: Πάν μέ- τρον άριστον.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΔΕΚΑΤΗ ΒΑΛΚΑΝΙΑΣ

Η δεκάτη αθλητική Βαλκανιάς, η οποία ήρchiσε την προπαραελθοῦσαν Κυριακήν και έσυνεχίσθη καθ' ὅλην σχεδόν την διάρκεια της εβδομάδος, έληξε με αλληνηή θριαμβευτική νίκη της Έλληνικής ομάδος την παρελθοῦσαν Κυριακήν.

Οι Έλληνες αθληταί έκέρδισαν δεκαπέντε πρώτας νίκας επί συνόλου 24 αγωνισμάτων πού περιελάμβανε το πρόγραμμα και αρκετάς δευτέρας και τρίτας νίκας, αί οποίαι έν τῷ συνόλω των συνεκέντρωσαν διά την Έλλάδα 112 βαθμούς, έναντι 60 της Γιουγκοσλαυίας, 34 της Τουρκίας και 34 της Ρουμανίας.

Οὕτω ή Έλληνική ομάδα κατήγαγε πράγματι θριαμβευτικήν νίκην με τάς δεκαπέντε πρώτας νίκας της, έναντι τῶν 9 πρώτων πού εσημείωσαν ὅλαι αἱ ἄλλαι μαζί Βαλκανικάι ομάδες.

Την παρελθοῦσαν Κυριακήν, τελευταίαν ήμέραν τῶν αγώνων, τὸ Παναθηναϊκόν Στάδιον συνεκέντρωσε χιλιάδας φιλάθλων, οἵτινες έσπευσαν ἀπό τῶν πρώτων μεταμεσημβρινῶν ὥρων νά καταλάβουν τάς θέσεις των.

Τήν ἄφιξιν της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, της Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχηγοῦ καί τῶν κ. κ. Ὑπουργῶν, τά συγκεντρωμένα πλήθη ὑπεδέχθησαν με πρωτοφανή ένθουσιασμόν και εἰλικρινεῖς έκδηλώσεις ένθουσιασμοῦ.

Τὰ τελευταία ἀποτελέσματα

Τὸ πρόγραμμα της τελευταίας ήμέρας περιελάμβανεν έννέα αγωνίσματα.

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΤΡΙΠΟΛΙΣ. — Τήν παρελθοῦσαν Κυριακήν ἐτελέσθησαν ένταῦθα μετά πάσης ἐπισημότητας οἱ Παμπελοποννησιακοί αγῶνες της Ἐθνικῆς Ὑργανώσεως Νεολαίας, εἰς τοὺς οἵποιους μετέσχον καί αἱ Περιφ. Διοικήσεις Ἀττικοβοιωτίας και Ἀνωτάτων Σχολῶν. Πρὸς τοῦτο ή πόλις ἀπό πρῶτας εἰχε σημασιοτολισή και, γενικά, εἰχε λάβεῖ ὅψιν πανηγυρικήν.

Ἀθληταί Φαλαγγίται καί πλήθος κόσμου εἰχε συρρεύσει ἀπό τάς διαφόρους ἐπαρχίας και αἱ ὁδοί της Τριπόλεως διά πρώτην φοράν ἐγνώρισαν τόσην μεγάλην κίνησιν.

Τήν 3ην μ. μ. ἀφίχθη ὁ Κυβερνητικός Ἐπίτροπος της Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξανδρος Ν. Κανελλόπουλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπαπιστοῦ τοῦ καί προερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν, διά νά παραστή εἰς τοὺς έν λόγω αγῶνας. Ἀμα τῇ ἀφίξει τοῦ κ. Ἐπιτροπὸς ἐδέχθη τὸν Νομάρχην Ἀρκαδίας καί τὸν Δήμαρχον της πόλεως μετά τῶν ὁποίων, κατόπιν ὀλιγολέπτου ἀναπαύσεως, καθυθύθη εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Συντάγματος ὅπου καί θά ἐτελοῦντο οἱ αγῶνες.

Τὸν κ. Κανελλόπουλον ὑπεδέχθησαν εἰς τήν εἴσοδον τοῦ γηπέδου οἱ Μητροπολίται Γορτυνίας και Μαντινείας, ὁ Διοικητής τοῦ Συντάγματος, ὁ Γεν. Ἐπιθεωρητής Μέσης Ἐκπαίδεῦσεως, οἱ εὐρισκόμενοι ἐκεῖ Περιφ. Διοικηταί και λοιπαί πολιτικά και στρατιωτικά Ἀρχαί της πόλεως. Ἀμα δὲ τῇ εἰσόδῳ του εἰς τὸ γήπεδον ἐγένετο ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ παρσυρισκομένου πλήθους, ζητωκραυγάζοντος ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἀρχηγοῦ, της 4ης Αὐγούστου καί της Ε.Ο.Ν.

Εὐθὺς ὡς ἐγένετο ἡσυχία ἐκ μέρους τοῦ ένθουσιῶντος πλήθους ὁ κ. Κυβερνητικός Ἐπί-

τροπος ἐκήρυξε τήν ἑναρξιν τῶν αγῶνων έν ὀνόματι της Α. Ν. τοῦ Ἀρχηγοῦ της Κυβερνήσεως, ὁπότε εἰνὸς κύμα ζητωκραυγῶν ἐδόνησε τήν ἀτμόσφαιραν και οἱ αγῶνες ἤρχισαν.

Οἱ αθληταί με διαγωνισθῶσαν ἀξιοπρεπῶς και έν πνεύματι εὐγενούς ἀμιλλῆς. Μετά τὸ πέρας τῶν αγῶνων ὁ κ. Ἐπίτροπος ἀπένευμε τὰ ἐπαθλα και ἀκολούθως, έν μέσω ζωηρωτῶν ἐκδηλώσεων, ἀνεχώρησε μεταὰς εἰς Νομαρχίαν, ὅπου συνεργάσθη μετά τοῦ κ. Νομάρχου ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων, και ἐκεῖθεν εἰς τὰ Γραφεῖα της Περιφ. Διοικήσεως Ἀρκαδίας, ὅπου συνεργάσθη μετά τῶν Περιφ. Διοικητῶν. Ἀργὰ τήν νύκτα ἀνεχώρησε δι' Ἀθήνας προμεμφθεῖς ὑπὸ τῶν ἀρχῶν και τοῦ πληθυσμοῦ.

ΧΑΝΙΑ. — Τήν 1ην Ὀκτωβρίου ἐτελέσθη έν τῷ Στάδιῳ Χανίων ὁ Β' Παγκρήτιος ἡμερήσιος διαγωνισμός της Ε.Ο.Ν. με συμμετοχὴν ἀθλητῶν καί ἀθλητριῶν καί ἐκ τῶν τεσσάρων Περιφερειακῶν Διοικήσεων της Νήσου. Τοὺς αγῶνας, οἵτινες, σημειωτέον, ἐπετέθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ἐτίμησαν διά της παρουσίας τῶν ὁ Ὑπουργῶν Γεν. Δ. της Κρήτης και Γεν. Ἐπιτότης της Ε.Ο.Ν. κ. Σακρανιάκης, ὁ Μέραρχος Κρήτης κ. Παπαστεργίου, ὁ Δήμαρχος Χανίων, ὁ Ἀνώτερος Διοικητής Χωρ. Κρήτης και αἱ λοιπαί ἀρχαί της πόλεως.

Τοὺς αγῶνας παρρηκολούθησαν ἐπίσης και πολλαί ἐκατοντάδες φιλάθλων. Κατά τήν διάρκειαν τῶν αγῶνων ἐπαίνανζεν ή μουσική της φρουράς Χανίων.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν αγῶνων κατά τήν Γενικήν Βαθμολογίαν ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1). Περιφ. Διοίς Χανίων βαθμοί 103. 2)

Περιφ. Διοίς Ρεθύμνης βαθμοί 98. 3) Περιφ. Διοίς Ἡρακλείου βαθμοί 72. 4) Περιφ. Διοίς Λασιθίου βαθμοί 6.

ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Οἱ αθλητικοί αγῶνες, τοὺς οἵποιους ὠργάνωσε τὸ ἀπόγευμα της παρελθοῦσης Κυριακῆς εἰς τὸ Στάδιον τοῦ Ἡρακλέους ή Περιφ. Διοίσεις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων, τῇ συμμετοχῇ τῶν Περιφ. Διοικ. Πρωτεύουσας, Λαμίας, Λαρίσης, Τρικκάλων και Κοζάνης, ἐσημείωσαν πρωτοφανή ἐπιτυχίαν.

Τὸ Στάδιον τοῦ Ἡρακλέους, τὸ ὁποῖον εἰχε καταλλήλως διακοσμηθῇ, ἐγνώρισε χάρις εἰς τήν Ε.Ο.Ν. παλαιὰς ἡμέρας δόξης και ἀθλητικοῦ συναγεριοῦ. Πολὸ πρὸ της ἐναρξεως τῶν αγῶνων, πλήθη Φαλαγγιτῶν, Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπενέων και Σκαπενισσῶν ὡς και φιλάθλων κατέκλυσαν τὸ στάδιον διά νά καταλάβουν θέσιν και νά παρακολουθήσουν τήν ἀλκιμον Νεολαίαν της Ἑλλάδος ἀγωνιζομένην εἰς τὸν ἀθλητικὸν στίβον. Εἰς τήν εἴσοδον τοῦ Σταδίου εἰχε παραταχθῇ δύναμις Φαλαγγιτῶν με τάς μουσικάς της Ε.Ο.Ν. και τὸ Δῆμον πρὸς ἀπόδοσιν τῶν κεκανονισμένων τιμῶν εἰς τοὺς ἐπισήμους.

Ἐκ τῶν πρώτων προσήλθον ὁ Περιφ. Διοικητής Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων κ. Λεμπέσης, ή Π. Δ. Θηλέων κ. Σχινᾶ, ὁ Διευθυντῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς Κεντρ. Διοικήσεως κ. Μοιρόπουλος, ὁ Δήμαρχος κ. Μουστακας, οἱ στρατιῶν κ.κ. Καθράκος και Στανωτάς, ἀνώτεροι ἀξιωματικοί και δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἱ ἐπιτελεῖς ἀξιωματικοί της Ε.Ο.Ν.

Τήν 3.45 ἀφίχθη ὁ Σωματάρχης κ. Τσολάκογλου καί ή Α. Π. ὁ Μητροπολίτης κ. Γεννάδιος και ὁ Γεν. Γραμματεὺς της Γενικῆς Διοικήσεως κ. Καραδόδορος.

Τήν 4 μ.μ. ἀκρίβως ἀφίχθησαν ὁ Ὑπουργός Γενικῶν Διοικητῶν καί ή κ. Κυρίμη, καί ὁ Ὑπουργός τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ἀποστολίδης, οἱ ὁποῖοι ἐγένοντο ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων.

Εὐθὺς μετά τήν ἀφίξιν τῶν κ.κ. Ὑπουργῶν αἱ ἀθλητικάι ομάδες παρήλασαν πρὸ τῶν ἐπισήμων ἐπευφημοῦμαι συνεχῶς.

Ἡ Πρωτεύουσα, ή Λάρισσα, ή Κοζάνη, ή Λαμία και ή Θεσσαλονίκη με τοὺς εὐστατεῖς ἀθλητάς και τάς λεβεντοκόρους ἀθλητρίδας των παρετάχθησαν πρὸ τῶν ἐπισήμων. Ἐπικολούθησεν ή ἐπαρσις της Σημαίας και ὁ Περιφ. Διοικητής κ. Λεμπέσης παρεκάλεσε τὸν Ὑπουργὸν Γενικῶν Διοικητῶν κ. Κυρίμη νά κηρύξῃ τήν ἑναρξιν τῶν αγῶνων.

Ο κ. Κυρίμης καταφανῶς συγκεκρινημένος, ἀφοῦ ἐξέφρασε τήν χαράν του, διότι και πάλιν τοῦ δίδεται ή εὐκαιρία νά ἐπικοινωνήσῃ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας και Φαλαγγιτίσας, έν μέσω ζητωκραυγῶν και ἐκδηλώσεων ἐκήρυξε τήν ἑναρξιν τῶν αγῶνων.

Ἀκολούθως ὁ ἀθλητής Γκράτσιος ἀπήγγειλε τὸν ἀθλητικὸν ὄρκον και οἱ ἀθληταί καί ἀθλήτριαι ἔψαλον τὸν Ὑμνον της Νεολαίας.

Ἐν συνεχείᾳ οἱ ἀθληταί ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τοῦ πλήθους ἀπεχώρησαν και ἐπικολούθησεν ή ἐκτέλεσις τῶν αγωνισμάτων.

Ἡ Πρωτεύουσα, περιλαβάνουσα εἰς τήν ὁμάδα της καί γνωστοὺς πρωταθλητάς, κατέλαβεν τήν πρώτην θέσιν με 106 βαθμούς. Ἡ ὁμάς της Μακεδονικῆς πρωτεύουσας, πρὸ ὅλας τὰς ἀτυχίας της, κατέλαβε τήν δευτέραν θέσιν με 73 βαθμούς, ή Λάρισσα τήν τρίτην με 54, τὰ Τρίκαλα τήν τέταρτην με 40 βαθμούς, ή Λαμία τήν πέμπτην με 15 καί ή Κοζάνη τήν ἕκτην με 7 βαθμούς.

Αἱ ἐπιδόσεις τῶν τελεσθέντων αγῶνων δέον νά θεωρηθοῦν ὡς ἀρκετά ικανοποιητικά διδομένου ὅτι αἱ καιρικά συνθήκαι δέν ἦσαν ἐνδοκαί λόγω τοῦ πνέοντος Ισχυροῦ ἀνέμου.

ΠΑΤΡΑΙ. — Τήν πρῶταν τοῦ Σαββάτου ἀνεχώρησε διά Τρίπολιν ή ἀθλητική ομάδα της Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀχαιᾶς ἀποτελουμένη ἐξ 25 Φαλαγγιτῶν καί Φαλαγγιτισσῶν, διά νά μετὰσχῃ τῶν ἐκεῖ διοργανωθέντων Παμπελοποννησιακῶν αγῶνων της Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίσεις

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΤΕΛΕΧΗ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τήν ἑσπέραν της παρελθοῦσης Παρασκευῆς ὁ Ἀρχηγός της Κυβερνήσεως και Γενικός Ἐπιθεωρητής της Ε.Ο.Ν. κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς μετέβη εἰς τήν μεγάλην αἴθυσαν τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης και ὠμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν τῶν ἀνωτέρων στελεχῶν της Ε.Ο.Ν.

Τὸν κ. Μεταξᾶν ὑπεδέχθη εἰς τήν εἴσοδον ὁ Κυβερνητικός Ἐπίτροπος της Ἐθνικῆς Ὑργανώσεως Νεολαίας μετά τοῦ Ἐπιτελάρχου της Κεντρικῆς Διοικήσεως και τῶν λοιπῶν Ἐπιτελῶν.

ΣΧΟΛΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣ

Ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα τῶν σχολῶν Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγῆς, τὰ ὁποῖα παρακολουθοῦν με ὁλον ένανόμενον ένδιαφέρον πολυάριθμοι βαθμοφόροι και Φαλαγγίται.

Αἱ σχολαί λειτουργοῦν ὑπὸ τήν ἐποπτείαν και καθοδήγησιν της διευθύνσεως Πολιτικῆς Διαφωτίσεως και Διαπαιδαγωγῆσεως της Κεντρικῆς Διοικήσεως και ἀποτελοῦν έν ἐκ τῶν πολλῶν τμημάτων ταύτης.

Τήν διεύθυνσιν τῶν σχολῶν ἔχει ἀναλάβει ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἡδῆ ἔτους ὁ παρὰ τῇ Κεντρικῇ Διοικήσει Διευθυντής της Πολιτικῆς Διαφωτίσεως.

Αἱ λειτουργοῦσαι σχολαί ἀποσκοποῦν εἰς τήν διαμόρφωσιν στελεχῶν καταλλήλως καταρτιζομένων πρακτικῶς καί θεωρητικῶς.

Ἡ εἰς τὰς σχολὰς κατὰτις μαθητῶν ἐνεργεῖται κατόπιν ἐπιλογῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πνευματικῶν και ἀγωνιστικῶν προσόντων ἐκάστου.

Αἱ σχολαί ἀποτελοῦσαι μίαν ἐκδήλωσιν της ὅλης κινήσεως της Διευθύνσεως Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγῆσεως περιλαμβάνουν 4 τμήματα.

Εἰς τὸ πρῶτον, της Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν (Δ.Α.Σ.), φοιτοῦν οἱ διοικηταί τῶν ὑποδιοικήσεων, οἱ ἀρχηγοί σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ ὑπεύθυνοι ἐπὶ τῶν τῶν Ὑποδιοικήσεων κ. ἄ.

Εἰς τὸ β' τμήμα φοιτοῦν βαθμοφόροι και Φαλαγγίται της Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτεύουσας και τρεῖς μαθηταί ἐξ ἐκάστου Ὑποτομεῆς.

Εἰς τὸ γ' τμήμα (ἐργατικόν) περιλαμβάνονται ἀντιπροσωπεῖται ἐργατῶν ἐξ ὅλων τῶν ἐργοστασίων.

Εἰς τὸ δ' τμήμα (Θηλέων) φοιτοῦν Φαλαγγίτισσαι και βαθμοφόροι της Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν Θηλέων.

Πλήν τῶν ἀνωτέρω καθ' ἅσας τήν χώραν και εἰς ἐκάστην Περιφερειακῇ Διοικήσει λειτουργοῦν τμήματα Πολιτικῆς Διαφωτίσεως, ὑπαγόμενα εἰς τήν Διεύθυνσιν Διαπαιδαγωγῆσεως της Κεντρικῆς Διοικήσεως. Αἱ σχολαί γενικά ἔχουν νά ἐπιδείξουν μέχρι σήμερον μίαν ὁλοῦς ἰσχυρότεραν δράσιν, πλουσίαν εἰς ἀποτελέσματα, διά της διαμορφώσεως συνειδητῶν στελεχῶν τὰ ὁποῖα ἐξερχόμενα τῶν σχολῶν μεταβάλλονται εἰς φορεῖς τοῦ πνεύματος και τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ και θεμελιωτῶ τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΔΩΡΕΑΙ

Οἱ ἐργοστασιάρχαι Ἀδελφοί Ἀθαν. Κλεισιούνη, Ν. Μεταξᾶ 29 Ἀθηνᾶν, προσέφερον ὑπὲρ της Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ἀργολοκορινθίας δρομαχὰς τρεῖς χιλιάδας.

Οἱ ἐμμεθοῖ ὑπάλληλοι της Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. ἀντὶ δώρου κατὰ τήν ἐορτὴν τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλεξάνδρου Ν. Κανελλοπούλου διέβησαν τὸ ἀντίτιμον ἐνὸς ἡμερομισθίου των ἀνερχόμενον εἰς Δραχ. 1385 κατὰ τήν κρίσιν της Νομαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς Π.Δ.Π.

Ὁ Πρόεδρος της Κοινότητος Ἀγίου Νικολάου Φιλιατῶν διέβησεν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν της Ε.Ο.Ν. Θεσπρωτίας Δραχμὰς (420) τετρακοσίας εἰκοσιν.

Ὁ κ. Δημήτριος Σουρῆς ἐκ Καραθᾶ τῶν Κυθῶρων ἀπέστειλεν ὑπὲρ της στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου της Ἰδιαιτέρας του πατρίδος Δραχμὰς (500) πεντακοσίας.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἐξεδόθησαν ἐπιμελεῖα της ἀρμοδίας Διευθύνσεως της Ε.Ο.Ν. εἰς φυλλάδια (μυροσπορέες), ὑπ' ἀριθ. 22 καί 23 ἄρθρον τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτροπῆς κ. Ἀλεξάνδρου Κανελλοπούλου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐθνικῇ κυριαρχία και Ἠθικῇ Ἀνεξαρτησίᾳ». Εἰς τὸ αὐτὸ τεῦχος, «Εἰς τὸ τέταρτον ἔτος», ὁμίλει κατὰ τὸ γένημα της 4ης Αὐγούστου 1939.

Τὸ ἔτερον φυλλάδιον περιέχει τήν πρώτην ἡμερησίαν διαταγὴν τοῦ κ. Ἐπιτροπῶ πρὸς τὰ μέλη της Ε.Ο.Ν. ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἱ κατεῦθύνσεις της Ε.Ο.Ν.».

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣ. ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὰ Γραφεῖα της Περ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτεύουσας, καθὼς και τὰ Γραφεῖα της Ὑποδιοικήσεως, μετεφέρθησαν ἀπὸ 1ης τρέχ. μηνός εἰς τὰ πρῶην Γραφεῖα της Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὁδὸς Καραγεωργῆς της Σεργίας 4, πλατεῖα Συντάγματος.

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΩΝ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τὰ Γραφεῖα της Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου της Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν μετεφέρθησαν ἀπὸ της ὁδοῦ Χαριλάου Τρικούπη 29

εἰς τὸ ἐπὶ της ὁδοῦ Σόλωνος 100 οἶκημα, ὅπου ἐστεγαζόντο τὰ Γραφεῖα της Δ. Α. Σ., μεταφερθέντων και τούτων ἐπὶ της ὁδοῦ Ἀκαδημίας ἀρ. 53.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τήν περασμένη Πέμπτη ἐγένετο εἰς τὰ γραφεῖα της Διοικήσεως ή εβδομαδιαία σύσκεψις τῶν Διευθυντῶν III γραφείων της Δ. Α. Σ. καί τῶν βοηθῶν των μετά τοῦ Ἐπὶ τοῦ Διοικητοῦ και Διευθυντοῦ της Πολιτικῆς Διαφωτίσεως της Κ. Δ.

Κατ' αὐτὴν ἀνεπτύχθη ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ Ἐπόπου: «Τὸ σχέδιον δράσεως τοῦ ἔτους 1939—40».

Εἰδικώτερον ἐδόθησαν λεπτομερῶς ὁδηγίαι διά τήν δράσιν τῶν πρώτων 3 μηνῶν.

Τήν Κυριακήν της τελευταίας εβδομάδος ἐγένετο ή εβδομαδιαία συγκέντρωσις της Ὑποδιοικήσεως HENRY.

Κατ' αὐτὴν ἔλαθε χώραν στρατιωτικῇ προπαίδευσιν τῶν Φαλαγγιτῶν ὑπὸ τῶν ὁμαδάρχων.

Ἐπίσης ὠμίλησε βαθμοφόρος τοῦ III γραφείου της Ὑποδιοικήσεως, ἀναπτύξας ἓνα μέρος της 22ας ἐκδόσεως της Ε.Ο.Ν. «Ἐθνικῇ κυριαρχία και ἡθικῇ ἀνεξαρτησία».

Συμφώνως πρὸς τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα ἐκδρομῶν, ή Δ. Α. Σ. θά ἐκδράμῃ τήν προσεχῇ Κυριακήν εἰς Μπογιᾶτι — Λίμνην Μαραθῶνος.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἐντατικά ἐξακολουθεῖ ὑπὸ της Διοικήσεως ὁ καταρτισμός τοῦ προγράμματος, σύμφωνα με τὸ ὁποῖον θά λειτουργήσῃ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος. Τοῦτο γίνεται γνωστὸν εἰς τὰς Ὑποδιοικήσεις, Τομεῖς και Ὑποτομεῖς, ὅπου βαθμοφόροι και Φαλαγγίτισσαι με ἐξαιρετικὸν ζήλον φροντίζουν διά τήν ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλειτέραν πρόσδον της Ε.Ο.Ν.

Παρά τὸ ὅτι ἤρχισεν ή σχολικὴ περίοδος, δέν ἔπαυσαν νά προσέρχονται ἀθρόοι τόσον εἰς τὰς συγκεντρώσεις των, ὅσον και εἰς τὰς ἐκτάκτους τοιαύτας, ἐπαληθεύουσαι οὕτω τοὺς λόγους τοῦ Ἀρχηγοῦ, κατὰ τοὺς οἵποιους τὸ σχολεῖον πρέπει νά βοηθῇ τήν ὁργάνωσιν και τάνάπαλιν. Εἰς καμμίαν εὐκαιρίαν δέν μένουν ἄργες οἱ Φαλαγγίτισσαι της Π. Δ. Θ. Π., Ἐμφανίζονται παντοῦ και πάντοτε ἐπιδεικνύουσαι τοὺς σκοποὺς της Ε.Ο.Ν. — σώματα γερὰ καί πνεύματα ἀγνά και φωτισμένα, — ἔχουσαι πλήρη ἐπίγνωσιν τῶν ἐλπίδων τὰς οἵποιας σπηρίζει εἰς αὐτάς ὁ Ἀρχηγός. Τοιούτοτρόπως ἐνεφανίσθησαν και εἰς τὸ Στάδιον κατὰ τοὺς Χ Βαλκανικοὺς αγῶνας, ὅπου διά μίαν ἀκόμη φοράν ἄφησαν νά ἐξωτερικευθῇ ὁ ένθουσιασμός, ή πίστις, ή εὐγνωμοσύνη και ή λατρεία τους, κατὰ τήν προσέλευσιν της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῶν Α. Α. Β. Β. Ὑψηλοτήτων τοῦ Διαδόχου και της Πρυγκηπίσεως Φρειδερίκης, της Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Κ. Ε. Ν. και της Διοικητρίδας των.

Ἐκεῖνὸ τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἐντύπων ἦτο ὁ σεβασμός και ή ἀγάπη τήν ὁποῖαν ἔδειξαν ὅχι μόνον εἰς τὰ ἑλληνικά χρώματα και τὸν ὕμνον μας, ἀλλά και τὰ τῶν φίλων χωρῶν.

Μετά τὸ τέλος τῶν αγῶνων ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ Σταδίου διά τοῦ στίβου, συντεταγμένοι, με ὥραιο βῆμα και με ἐμβρατήρια, ἐνῶ οἱ ἀπερχόμενοι θεαταί τὰς ἐδόλεπον χωρίς νά κρύβων τὸν ένθουσιασμόν τους.

Ἀπὸ τὸ ἐπόμενον Σάββατον 14ην τρέχ. ἀρχίζει ή ἐκπαίδευσιν τῶν πυρῶνων και στελεχῶν της Διοικήσεως εἰς διάφορα μαθήματα, τόσον θεωρητικὰ ὅσον καί πρακτικά, ὑπὸ τῶν ὁρισθέντων ἐκπαιδευτῶν συνεργατῶν και βαμοφῶρων.

Τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα θά διαρκέσουν καθ' ὅλον τὸ ἔτος, εἶναι ἐθνικὴ ἀγωγή, πολιτικὴ διαφώτισις, ψυχικὴ καλλιέργεια, ὑγιεινὴ, πρώται βοήθεια, οἰκοκυρικὴ, γυμναστική, ἀθλητισμός, χοροί, χορῳδία, ἀπαγγελία κλπ. Ἀά διεξάγονται δὲ εἰς ὠρισμένας αἰθούσας εἰδικὰς. Ἡδῆ

οι εκπαιδευταί έτοιμάζονται διά την έναρξιν τῶν μαθημάτων.

ΠΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

— Είς τὰ Γραφεῖα τῆς Π.Δ.Α.Π. συνήλθον εἰς σύσκεψιν οἱ Διοικηταί τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς περιφέρειας πρὸς ρύθμισιν διαφόρων ζητημάτων.

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ σύσκεψιν, παρευρέθησαν οἱ διευθυνταὶ πάντων τῶν Γραφείων Π.Δ.Α.Π.

— Εἰς τὴν Ἡλιούπολιν ἐγένετο συγκέντρωσις τῆς δυνάμεως τοῦ 31 Ὑποτομέως. Κατ' αὐτὴν κληθέντες παρέστησαν καὶ πολλοὶ γονεῖς τῶν Φαλαγγιτῶν, οἵτινες παρηκολούθησαν τὴν ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν δοθεῖσαν ὁμιλίαν περὶ τῶν καθηκόντων αὐτῶν πρὸς τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὴν Ε. Ο. Ν.

— Εἰς τὰ Πετράλωνα ἐγένοντο μετὰ τῆς συνήθους ἐπισημότητος τὰ ἐγκαίνια τοῦ 9ου Ὑποτομέως, παρουσίᾳ δλοκλήρου τῆς δυνάμεως τοῦ.

ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΑΝΑΔΟΧΟΙ

Εἰς τὸν ὑποτομέα τοῦ ἐργοστασίου Λαναρὰ ἐγένετο προχθὲς τὴν πρωῒαν ὥραία καὶ σεμνὴ τελετὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Φαλαγγῖται ἀνεδέξαντο ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸ τέκνον μίαν ἀπόρου οἰκογενείας, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδωσαν τὸ ὄνομα Ἰωάννης.

Εἰς τὴν βάπτισιν παρέστησαν ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν καὶ οἱ διευθυνταὶ τοῦ ἐργοστασίου Λαναρὰ.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ἑλληνόπουλα,

Ὁ χειμῶνας πλησιάζει. Εἰς τὰς κορφοβούνιας τῆς ἑλληνικῆς ἱατρίδος εὐρίσκονται τὰ ἀδέλφια σας, ἀκούμητοι φρουροὶ τῆς τιμῆς τῆς μεγάλης μάνας, ποὺ ἀκούει εἰς τὸ γλυκὺ ὄνομα Ἑλλάς. Ἰὰ κράτος, οἱ παγετοὶ, αἱ βροχαὶ καὶ ἡ μοναξιά, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἰδικούς των καὶ τὴν ζεστασιά τοῦ σπιτιοῦ, δὲν τοὺς φοβίζουσιν, δὲν τοὺς τρομάζουν.

Ἑλληνόπουλα,

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων Θεσσαλονικῆς σας καλεῖ νὰ τὴν συντρίξετε σ' ἓνα νέον ἔργον κοντὰ στὰ τόσα ἄλλα ποὺ ἀνέλαβε. Νὰ ἀποστείλητε ὅσα βιβλία, μυθιστορήματα, περιοδικὰ ἢ ἄλλα εὐχάριστα βιβλία ἔχετε στὰ γραφεῖα τῆς γιὰ νὰ φροντίσῃ νὰ τὰ διανεύμῃ εἰς τοὺς φρουροὺς τῆς γλῶσσης καὶ τῆς πίστεως.

Μετὰ τὰ βιβλία σας αὐτὰ, οἱ φρουροὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ζωῆς ὅλων μας θὰ περνοῦν ὀλίγας εὐχαριστοὺς στιγμὰς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἱεροῦ καθηκόντος των.

Ἐμπρὸς Ἑλληνόπουλα: Γιὰ τὸ βιβλίο τοῦ φρουροῦ τῶν συνορων μας.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ

ΟΜΙΛΙΑΙ, ΔΙΔΑΞΕΙΣ, ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΣΕΡΙΦΟΣ. — Εἰς τὴν τετραρχίαν Μεγάλου Λειθοδίου Σερίφου ἐγένοντο κατὰ τοὺς μῆνας Αὐγούστου καὶ Σεπτεμβρίου 23 ἐν ὅλῳ ὁμιλίαι καὶ διαλέξεις Ἑθνικῶν καὶ κοινωνικοῦ περιεχομένου, ὑπὸ τοῦ τετράρχου Διοικητοῦ κ. Γεωργ. Τούκα.

ΑΜΑΛΙΑΣ. — Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα συνεκέντρώθη ὅλη αἰ δυνάμις τῆς Φ. Τ. 103 ἐν Ἀγιάδασι. Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὁμιλήσεν ὁ Τετράρχης, ἀναπτύξας τὰς ἐγκυκλίους διαταγὰς τῆς Α. Ε. τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ κ. Γεν. Ἐπόπου, συστήσας εἰς αὐτοὺς τυφλὴν ὑπακοὴν διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἀνεγερτικῆς καὶ ἀναδιομυργίας τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. — Εἰς τὸ Σπίτι τοῦ Φαλαγγίτου ἐνώπιον τοῦ κ. Νομάρχου, τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ καὶ Ὑποδιοικητοῦ Μεσολογγίου, ἀνωτέρων βαθμολογῶν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ἐνὸς λόγου Φαλαγγιτῶν ὁμιλήσεν ὁ κ. Ἐπιτελὴς τῆς Διοικήσεως Ὑποφάλαγγαρχος κ. Πιάς, ὅστις μετὰ ἐμπνευσμένη καὶ πατριωτικὰ λόγια ἀνέπτυξε τὴν κεφαλαιώδη σημασίαν διὰ τὰς παρούσας περιστάσεις τῆς ἐντατικῆς καλλιέργειας τῆς γῆς καὶ παρότρυνε τοὺς Φαλαγγίτας νὰ ἐξωσι πάντοτε ὅτ' ὄντων τῶν τετοῖα εἶναι ἡ θέλησις τοῦ ἀρχηγοῦ.

ΣΚΑΜΝΑΚΙΑ (Λακωνίας). — Ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικήσεως Λακωνίας ἐγένοντο ὁμιλίαι εἰς τοὺς σχηματισμοὺς Σκαμνακίου μετὰ θέμα «Περὶ Περιουσίας» καὶ εἰς Ἀρναν «Περὶ καλλιέργειας τῆς γῆς».

ΚΙΑΚΙΣ. — Ὁ Περιφ. Διοικητὴς Κίρκης ἀνέπτυξε τὸ παρελθὸν Σάββατον εἰς συγκέντρωσιν τῶν βαθμοφόρων τῆς Διοικήσεως τὴν ἀλληλεγγύην ἥτις πρέπει νὰ ἐκδηλωθῇ πρὸς τὰς οἰκογενεῖας τῶν στρατευθέντων καὶ ἐτόνισεν ὅτι ἡ Νεολογία πρέπει νὰ καταστή ὑπόδειγμα ὁλοκληρῶν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας.

ΦΛΩΡΙΝΑ. — Καθημερινῶς γίνονται διαλέξεις καὶ μαθήματα ἐπὶ τῆς ἀνθρωπολογίας, μικροβιολογίας, ὕγιεινῆς, χημικοῦ πολέμου, καθὼς καὶ νοσοκομειακά μαθήματα. Τὰ μαθήματα παρακολουθοῦνται μετὰ ζωηρὸν

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ.Α.Σ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνιζομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρονται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὅχι διὰ τοῦ ἐπινυμίου τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὀρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας, ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν των ἴσχει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΠΟΥ ΕΛΑΒΑΜΕ :

1) Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλληνισμὸς. Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Πίστις, Πατρις, Οἰκονομία, εἶναι τρεῖς ἔννοιαι στενόντατα συνδεδεμέναι μετὰ τὴν ἔνοιαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ».

(ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ).

2) Τὸ Ἑθνικὸν Κράτος. Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Οἱς ὅθλα ἀρετῆς μέγιστα κεῖται τοῖς δὲ καὶ ἀνδρας ἀριστοὶ πολιτεύουσιν».

(ΘΟΥΚ.)

3) Ἑλληνικὸς τῶν Ἐπιστημῶν. Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Τὸ φιλομαθὲς ὁ δὲ τὸν παρ' ἡμῖν, μάλιστα ἂν τὴν αἰτίασατο τοπον».

(ΠΑΑΤΩΝ)

Συναγωνιστὴν Παπαδάκη ν. Ἀνδρέαν. Ἀνω Βιάνων Κρήτης: Σὰς ἀπαντήσαμε δι' ἐπιστολῆς. Λαθόντες ὅμως ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἰδικῆς σας ἐπιστολῆς, διεπιστώσαμε ὅτι ἡ παρεξηγησὶς αὐτῆς ὑπῆρχε καὶ οἱ πολλοὺς ἐκ τῶν συναδέλφων σας. Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Δ. Α. Σ. εὐχαρίστως θὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ συμμετοχὴ τῶν περσινῶν μαθητῶν καὶ τῶν 2 τμημάτων τῆς Γ. Σ. Σ. καὶ Γ. Τ. Τ. Ἀλλοστὲ ἡ προκήρυξις τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωσαμεν μεγίστην δημοσιότητα σαφῶς ὀρίζει.

Ἀναμένομεν γι' αὐτὸ τὴν συμμετοχὴν ὅλων τῶν συναγωνιστῶν τῆς Γ. Σ. Σ. καὶ Γ. Τ. Τ.

Καθίσταται γνωστὸν ὅτι τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως μετεφέρθησαν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος 100, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας 55. Ἐπομένως αἱ ἐργασίαι θὰ ἀποστέλλωνται:

(— 111 Γραφεῖον Δ. Α. Σ. Ἀκαδημίας 55).

ἐνδιαφέρον ἀπὸ μέρους τῶν φαλαγγιτιστῶν καὶ ἄλλων μελῶν, αἵτινες ἐκδηλώνουσιν ἀπὸ τούτου τὴν ἀποφασίν των νὰ ἐγγραφοῦν ὡς ἀδελφαὶ νοσοκομίου εὐθὺς ὡς θὰ τὰς εἶχεν ἀνάγκη ἡ Πατρις.

ΠΕΛΛΑ. — Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐγένετο συγκέντρωσις Φαλαγγιτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν προσήλθον ὁ Γενικὸς Ἐπίτοπος καὶ ὁ Γενικός Μητροπολίτης Ἐδέσσης. Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὁμιλήσεν ὁ Σχολικός Ἐπίτοπος. Ἰὰ μαθήματα κατὰ λόγον καὶ κατὰ εἰδικότητα (χειριμῶν) τηλεγράφων, Ἀντιεραπορικῆς Ἀμύνης, νοσοκόμων, χορδαλίας κλπ.) συνεκίνηται.

— Εἰς τὴν Ἀρδέαν ὁ Ὑποφάλαγγαρχος ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «Ἡ θέλησις, ἡ τόλμη, ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ αἰσιοδοξία ὡς ψυχικὰ ὅπλα τῶν Φαλαγγιτῶν».

ΤΡΙΚΚΑΛΑ. — Εἰς τὸν περίβολον τοῦ Ὑδρομύλου Μουτσουπούλου, ἔξωθι τῶν Τρικκάλων, ἐγένετο μάθημα γεωργικῆς προπαιδεύσεως τῶν Φαλαγγιτῶν, ἐπίσης δὲ ἐπιδείξεις τῶν νέων ὀργανικῶν μηχανῶν. Μετὰ τὸ μάθημα ἔγινε παρέλασις τῶν ἀγροτῶν τῶν περιγύρων ἐνὸς τῶν Τρικκάλων, μετὰ ἐξευμένους τὰς μηχανάς. Τὸ θέμα, ἀριστον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἐπροξένησε καλλίστην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς κατοικοὺς Τρικκάλων.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν θέσιν Τοῦρλα τῆς Παλαιοπαναγίας (Λακωνίας) ἐξερράγη πυρκαῖα, ἀπειλήσασα ὁλόκληρον τὴν περιοχὴν. Ἀμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ πυρὸς οἱ Φαλαγγῖται μετὰ προφανὴ κίνδυνον τῆς ζωῆς των ἐπεδόθησαν εἰς τὴν κατάσβεσιν τοῦ πυρὸς, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπέτυχον μετὰ τῶν πάλιν πρὸς τὰς φλόγας.

Οἱ κάτοικοι Παλαιοπαναγίας συνεχάρσαν εὐκρινῶς τοὺς Φαλαγγίτας διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἀλληλεγγύην καὶ αὐτοθυσίαν.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Ἐορταστικὸν γεγονός ἐπῆρξε διὰ τὴν Νεολογίαν τῆς Θεσσαλονικῆς ἡ ἐναρξίς ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. Ὡλέων τῆς ἐντατικῆς καλλιέργειας ὀδοποιήσαντα στρεμμάτων παραχωρηθέντων ὑπὸ τοῦ Δημ. Ψυχιατρείου. Τὴν ὥραν αὐτὴν τελετὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Ὑπουργὸς Γενικὸς Διοικητὴς κ. Κυρίμης καὶ αἱ λοιπαὶ Ἀρχαὶ ὡς καὶ 400 παῖδι τῶν Δημοτικῶν Σχολείων Πολίχνης καὶ Σταυροπόλεως μετὰ τῶν διδασκάλων των.

Ἀμα τῇ ἀφίξει τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ὁμιλήσεν πρῶτος ὁ Διευθυντὴς τοῦ Δ. Σ. τοῦ Δημοσίου Ψυχιατρείου κ. Κυριακόπουλος, ὁ ὁποῖος διὰ κα-

ταλλήλου προσφωνήσεως ἔθεσε στὴν διάθεσιν τῆς Ε. Ο. Ν. Ὡλέων τὰ 80 στρέμματα τοῦ Ψυχιατρείου καὶ ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία Κ. Σ. Χι. νὰ παρέδωκε τὰς καλλιεργήσιμους γαίας εἰς τὴν Φαλαγγίτην Δ. Α. Οἰκονομικήν, ἡ ὁποία ἀνέλαβε τὴν γενικὴν ἐποπτεῖαν τῆς γεωργικῆς αὐτῆς προσπάθειας.

ΔΡΑΜΑ. — Εἰς ἀπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς Ε. Ο. Ν. τῆς καθ' ἡμᾶς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἐλαβον χώραν ὁμιλίαι ἐπὶ θεμάτων ἀναφερομένων εἰς τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς.

Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς ὁμιλήσαν οἱ κατὰ τόπους ἡγέται τῆς Ε. Ο. Ν., ὡς καὶ ὑπάλληλοι τῆς ἐντατικῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας. Τὰς ὁμιλίας ταύτας παρηκολούθησαν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων ἐκφρασθέντες ἐνθουσιῶδως διὰ τὴν καταβαλλομένην ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. προσπάθειαν πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς νέας ταύτης Ἑθνικῆς ἐξορμήσεως.

Φαλαγγίται τῶν Σχηματισμῶν Ὑποδιοικήσεως Ε. Ο. Ν. Δράμας, κατόπιν συνεννοήσεως τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Ε. Ο. Ν. Δράμας κ. Σ. Δημητρίου μετὰ τῆς ἐντατικῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας ἤρξαντο ἐκπαιδεύομενοι ὑπὸ εἰδικῶν Γεωπόνων εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ συναρμολόγησιν τῶν Σπαρτικῶν Μηχανῶν. Ἐξ ἄλλου ἡ Περιφ. Διοικητρία Ὡλέων Δράμας, μετὰ μίας Ὑποφάλαγγαρχου περιώδουσας τὰ κυριώτερα χωρία τῶν τομέων Προσωπαστῆς καὶ Κάτω Νευροκοπίου. Ἡ ἐν λόγῳ Διοίκησις προετοιμάζει ζωηρὰν δράσιν ἀπὸ τοῦ ἀρξαμένου Ὀκτωβρίου.

ΣΠΑΡΤΗ. — Ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν τῆς Διοικήσεως ὑπῆρξε τὰ μάλιστ' ἀποδοτικὴ ἀπὸ πάσης ἀποψεως. Συγκεντρώσεις τακτικαὶ ἐγένοντο εἰς ἀπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς ἐν αἷς ἑλάνων χωρῶν διάφοροι ὁμιλίαι, ὡς καὶ Στρατιωτικὴ ἐκπαίδεσις τῶν μελῶν. Ἐπιχειρήματα δὲ τῶν Ἀθλητικῶν ἀγῶνων μεταξὺ Περιφερειῶν τῆς Πελοποννήσου εἰς Τρίπολιν, ἀπαντες οἱ Σχηματισμοὶ ἀπὸ καιροῦ ἐπέδιδοντο εἰς τὸν Ἀθλητισμὸν καὶ δὴ αἱ Ἀθλητικαὶ ὁμάδες τῆς Σπάρτης καὶ Γυθείου εἰς ἃς ὁ Ἀθλητισμὸς ἔχει καταλάβει μέγα ἔδαφος.

ΓΥΘΕΙΟΝ. — Ἐπίσης καὶ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Γυθείου μεγάλη κίνησις παρετηρήθη κατὰ τὴν διαρρέουσάν ἑβδομάδα περὶ τὸν Ἀθλητισμὸν, ὑπὸ τὴν ἐπιδήξιον τοῦ περιεστέοντος Γυμναστοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Καλαρά, ὅστις καὶ εἰς τὴν Σπάρτην τὸ ἴδιον ἐπέβλεψε καὶ παρέμεινε ἐπὶ τινὰς ἡμέρας διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον. Εἰς Γυθεῖον δὲ ὁμιλήσαν εἰς συγκέντρωσιν τῆς Ε. Ο. Ν. μετὰ θέμα «Ἡ ἀξία τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς καὶ αἱ ἐκ ταύτης καὶ τοῦ Ἀθλητισμοῦ πηγάζουσαι ὠφελείαι». Ὁμοίαν ὁμιλίαν ἔκαμε καὶ εἰς Σπάρτην ἐν τῷ χωρῷ τοῦ Γυμναστηρίου.

ΚΑΛΑΜΑΙ. — Ἀπὸ 15ῆμέρου ἤρξαν λειτουργοῦν πληρέστατα ἐπὶ 2 ὥρας καθ' ἑκάστην τμημα ἐκπαιδεύσεως Νοσοκόμων, εἰς τὸ ὁποῖον φοιτοῦν περὶ τοὺς 120 Φαλαγγίται. Τὸ Τμήμα τοῦτο λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Νομάρχου κ. Ἀδαμοπούλου καὶ τῶν ἱατρῶν κ. κ. Μιχαλοπούλου, Ἀναγνωστοπούλου καὶ Ζακοπούλου, θὰ λειτουργήσῃ ἐπὶ τρίμηνον εἰς τὸν ὅτι οἱ ἐκπαιδευόμενοι νὰ ἀποκτήσουν πραγματικὰς γνώσεις καὶ νὰ καταστοῦν ἱκανοὶ πρὸς ἐκτέλεσιν πάσης ἀναγκαζομένης αὐτοῖς ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας, φύσεως Νοσοκομειακῆς. Εἰς ὁρισμένους ἡμέρας καὶ ὥρας τῆς ἑβδομάδος ἐξασκούνται καὶ πρακτικὰς παρὰ τῷ ἐνταύθα Στρατιωτικῷ Νοσοκομείῳ. Οὕτω ἡ ἐκπαίδεσις τῶν Φαλαγγιτῶν μας εἰς τὴν εἰδικότητα τοῦ Νοσοκόμου θὰ εἶναι πλήρης πρὸς ὅλον τὸν τῶν ἰδίων ὅσον καὶ τοῦ συνόλου.

Παραλλήλως πρὸς τὸ τμημα Νοσοκόμων λειτουργεῖ ἀπὸ διμήνου μετὰ ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα καὶ τμημα Σηματοδοτῶν ἀπὸ 10 Φαλαγγίτας.

ΒΕΛΕΣΤΙΟΝ. — Συνεκλήθη Συνέδριον ἀπάντων τῶν Διοικητῶν τῶν Λόγων καὶ Σχηματισμῶν τῆς περιφέρειας Βελεστινίου εἰς τὴν ἔδραν τῆς Ὑποδιοικήσεως, ὅπως ληφθῶσιν ἀπὸ κοινῆς ἀποφάσεις διὰ τὴν ἐντατικότεραν καλλιέργειαν τῆς γῆς πολὺ δὲ περισσοτέρον διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς Ὑποδιοικήσεως παραχωρηθέντων ὑπὸ τῶν διαφόρων Κοινοτήτων στρεμμάτων. Παρευρέθησαν ἀπαντες σχεδὸν οἱ Διῶται τῶν Λόγων, οἱ τῶν ἀπομακρυσμένων χωρίων μὴ δυνηθέντες νὰ λάβωσιν μέρος λόγῳ τῆς ἀποστάσεως.

ΧΑΛΚΙΣ. — Τμήμα Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῆς 45ης Φάλαγγος ἐξέρχοντο διὰ τὸν παραχωρηθέντος κατασκευαστικὸν σκάφος τοῦ Λιμεναρχείου Χαλκίδος, εἰς τὴν γραφικὴν κομπολὴν Ἀμαρύνθου. Τῆς ἐκδρομῆς μετέσχον ἐπίσης ὁ Διοικητὴς καὶ Ὑποδιοικητὴς τῆς 45ης Φάλαγγος καὶ ἀνώτεροι βαθμοφόροι τοῦ Ἐπιτελείου.

Οἱ ἐκδρομεῖς κατασκευάσαν εἰς τὸν περίβολον τοῦ Σχολείου, τὴν μεσημέριαν δὲ παρεκάλεσαν εἰς κοινὸν γεῖμα ὅπερ παρεσκεύασαν οἱ ἴδιοι οἱ Φαλαγγίται.

Τὸ ἀπογευμα ἐγένοντο ἀθλητικαὶ προπονήσεις καὶ διάφοροι ἀθλοπαιδιὰ μεταξὺ φαλαγγιτῶν Χαλκίδος καὶ Ἀμαρύνθου τῶν ὁποίων παρηκολούθησε πλῆθος κόσμου, καὶ μετέσχον ἀκολούθως τῆς ὑποδοχῆς τοῦ κ. Νομάρχου ὅστις ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς ἀνὰ τὰ χωρία Ἀμαρύνθου καὶ Ἀλιβερίου περιόδου.

Ὁ κ. Νομάρχης ἐπεθεώρησε τοὺς παραταχθέντας εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν τῆς κομπολῆς Φαλαγγίτας Χαλκίδος καὶ Ἀμαρύνθου καὶ ἔλαβεν ἀναφορὰν ἀπὸ τὸν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ἐκδρομῆς, καθὼς ἐπίσης καὶ διαφόρους πληροφορίας διὰ τὸ Τμήμα Ε. Ο. Ν. Ἀμαρύνθου ἀπὸ τὸν Διοικητὴν τοῦ.

Τὸ ἑσπέρας οἱ Φαλαγγῖται ἐπέστρεψαν διὰ ἰδίου μέσου εἰς Χαλκίδα, ἀποκοιμίσαντες ἀρίστως ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἐκδρομῆς.

Εἰς τὴν θέσιν «Κρηπίδα» ὑπὸ Φαλαγγιτῶν ἐγένοντο τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπιδείξεις παθητικῆς Ἀεραμύνης, τὰς ὁποίας παρηκολούθησαν ὁ κ. Περιφερειακὸς Διοικητὴς μετὰ τοῦ κ. Περιφερειακοῦ Ὑποδιοικητοῦ καὶ πλῆθος κόσμου. Ἰδίως τὸ μέρος τῶν ἐπιδείξεων τὸ ἀφορῶν κατάσβεσιν πυρκαϊῶς ἐγένετο μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ οἱ λαθόντες μέρος εἰς αὐτὰς ἀπέσπασαν τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τοῦ κ. Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ.

Τὴν πρωῒαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὁ κ. Περιφερειακὸς Ὑποδιοικητὴς μετέβη εἰς τὰ χωρία τῆς Βοιωτίας, Βαθῶ, Γεραλὶ καὶ Παραλία Αὐλίδος πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ Τμημάτων. Ὁ κ. Περιφερεια-

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Κεντρ. Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. (Βραχέα κύματα) διέκοψε δι' ὀλίγας ἡμέρας τὰς ἐκπομπὰς του διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν ἐγκαταστάσεών του.

Ἡ ἐπανάληψις τῶν ἐκπομπῶν θὰ ἀναγγεληθῇ διὰ τῶν ἐφημερίδων, τὸ δὲ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Νεολαίαν».

Ἐκ τῆς Δ)σεως Ραδιοφωνίας Ε. Ο. Ν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΚΦΩΝΗΤΩΝ (ΣΠΗΚΕΡΣ)

Προκειμένου τὴν 18ην τρέχοντος μηνὸς καὶ ὥραν 5ην μ. μ. νὰ λάθῃ χώραν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Διευθύνσεως Ραδιοφωνίας ὁ διαγωνισμὸς διὰ τὴν πρόσληψιν μονίμων ἐκφωνητῶν τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Ὑπηρεσίας, παρακαλοῦνται ὅσοι Φαλαγγῖται ἢ ὅσοι Φαλαγγιτισαὶ ἐπιθυμοῦν νὰ συμμετάσχουν εἰς τοῦτον καὶ δὲν ὑπέβαλον εἰσέτι αἰτήσεις νὰ υποβάλουν ταύτας τὸ ἀργότερον μέχρι τῆς 17ης τρέχοντος εἰς τὴν Διευθύνσιν Ραδιοφωνίας τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν.

Οἱ διαγωνισθησόμενοι δέον, τοῦλάχιστον, νὰ εἶναι ἀποφοῖτοι τῆς 5ης τάξεως ἑξατάξιου Γυμνασίου ἢ ἄλλης ἀντιστοίχου σχολῆς.

κὸς Ὑποδιοικητῆς ἀφοῦ συνεσκέφθη μετὰ τοὺς Διοικητὰς τῶν Τμημάτων, Ἐπιτροπὰς Συντονισμοῦ καὶ Προέ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΡΓ. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΥ. 'Η συνείδησις — και όχι συνείδησις, με ει — επιβάλλεται από το μέτρο. Την συνείδησις απαντούμε στους αρχαίους ποιητές και μάλιστα στον Όμηρο. Παράδειγμα συνείδησις: «Σε γνωρίζω από τον κόπο». 'Ο καθηγητής σου είχε πολύ δικαίωμα λέγοντας ότι η συνείδησις σε άλλους στίχους είναι ελληνιστική σου. Θά σου δώσω κάθε σχετική πληροφορία και εξήγησιν. Στείλε πάλι τα τραγούδια σου. 'Αν θέλεις την γνώμη μας: ούτε το ένα ούτε και το άλλο ψευδώνυμο μας άρσσει. Γράψε με το όνομά σου, που είναι άλλοτε ελληνικώτατο. — ΑΙΓ. ΠΑΠΑΓΕΛΗΝ. Δεν έδιαβάστηκε, έπειδή είναι γραμμένο και στις δύο όψεις του χαρτιού. — ΕΠΑΜ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ. Δεν είναι κακό το τραγουδάκι σου. Σε παρακαλούμε να το επεξεργασθής λίγο και να το ξαναστείλεις. Σημείωσε Σ 17. — Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ. 'Επανελημμένας υπεδείξαμε: γράφετε μόνο στη μία όψη του χαρτιού. Για ποιο λόγο, Διονυσάκη, επιμένεις να γράφεις και στις δύο; Με λύπη μας σου γνωρίζουμε ότι δεν έδιαβάστηκε. 'Αν το ξαναστείλεις σημείωσε Σ 18. — Ν. ΜΠΟΧΛΟΥΡΟΥ. Το ποιήμα σου είναι πραγματικά «βγαλμένο από τα φύλλα της καρδιάς σου», όπως γράφεις, και σε συχαίρουμε για τα ώρατα αισθήματά σου. Δημοσίευσε έδω τους στίχους αυτούς: Τό αίμά μου θά χύσω εγώ, χωρίς λύπη καμιά για τη γλυκειά Πατρίδα μας καθώς και τη γλυκειά, [βραχέως], Πατρίδα μας, για τον γενναίο 'Αρχηγό, τον άξιο Βασιλέα μας, που φέραν στην Πατρίδα μας τη δόξα την πατρίδα μας.

Ι. ΚΑΡ. Σε παρακαλούμε να ξαναστείλεις τα ποιήματά σου καθώς και το σταυρόλεξο. — ΟΛΓΑΝ ΣΟΛΩΜΟΥ. 'Ενεκρίθησαν. Συνεχίσατε. — ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ. Τό «'Εκ των του 'Ιεροκλέους άστείων» άκατάλληλο. Γράψε κάτι δικό σου. Αυτό είναι πιστή αντίγραφή. — Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗΝ. Σας παρακαλούμε να το στείλετε πάλι, αλλά γραμμένο στη μία όψη του χαρτιού. 'Η φράσις «έδωκε άσπροπρόσωπος» προήλθε, ως λέγεται, από το έξης περιστατικό: Κάποιος 'Οθωμανός της Σμύρνης διέπληνε στη Μέκκα για να προσκυνήσει και άφηκε τα 100 πρόβατά του σε άλλον 'Οθωμανό φίλο του να τα φροντίζει κατά την άπουσίαν του. 'Ο δεύτερος όμως τα έπώλησε και όταν έγύρισε από την Μέκκα ο 'Ιδιοκτήτης των προβάτων δεν έρρηκε παρά μόνον ένα δοχείο με γαρούρι. «Αυτό μόνονά έμεινε από τα πρόβατα, τού έλεπε ο φίλος του, έπειδή τα 50 τα έχασα στους πτωχούς, όταν έμαθα ότι άρρώστησε με πανώλη στην 'Αλεξάνδρεια και τ' άλλα 50 τα έμεινα κι' αυτά στους πτωχούς, όταν έμαθα ότι έγινες καλά στην 'Αλεξάνδρεια, αλλά έα-

ναρρώστησε πάλι στη Μέκκα με την ίδια άρρώστεια. Κι' έπειδή η πρώτη δώρα σ' έσωσε έκαμα και τη δεύτερη». 'Ο κύριος των προβάτων άναγκάστηκε για την άνάδειά του φίλου του, έσήκωσε το δοχείο με το γαρούρι και τό άναποδούρισε στο πρόσωπο του σφετεριστού. 'Επώς κατήχησε έτσι;...» τόν έρωτούσαν οι γνωστοί του στο δρόμο. Κι' αυτός άπαντούσε: «'Ετσι είναι, όποιος δίνει καλό λόγο γαρούρι, βγαίνει άσπροπρόσωπος!». — Σ. ΚΥΛΙ, που γαυγίζει, δε θα γκάνει από τό άρχαίο: «Κύον θαύκτηρ ού δάκνει». 'Ισως σας άπαντήσαμε και ταχυδρομικώς. — Π. ΚΡΙΝΑΙΟΝ. Το πρώτο καλό, αλλά πολύ μεγάλο. Περνά άκόμη και τα όρια της «Σελίδος των νέων». Το δεύτερο δεν μας ήρεσε. Στείλτε άλλο, άν θέλεις. Κ. ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΑΝ. Το λές σοβαρώς πως μας κούρασε; Τα γράμματα των άναγνωστών μας ποτέ δεν μας κούραζουν. Τα διαβάζουμε όλα άνεξαιρέτως με πολύ ενδιαφέρον. Θά σου άπαντήσωμε ταχυδρομικώς. — ΝΙΚ. Π. ΤΑΤΑΚΗΝ. Καί αυτό είναι ένας από τους κυριώτερους σκοπούς της «Νεολαίας», ν' απαλλάξει τους νέους και τα παιδιά από τα λογής-λογής άναγνώσματα, που δεν προσφέρουν καμμία όφελειαν. Το γράμμα δείχνει πόσο σοβαρά σκέπτεσαι, άν και είσαι άκόμη τόσο μικρός. Οι γονείς σου άσφαλώς θά είναι πολύ εύχαριστημένοι μαζί σου. Έγχε. — ΜΑΡΙΑΝ ΚΟΥΛΗ. Καλό το διηγηματάκι του, αλλά να τό ξαναγράψης στην έμιλουμένη. Διάβασε την άλληλογραφία του περασμένου τεύχους και ειδικώς την άπάντησί μας στον Βασ. Γκιουλόγλου. — ΓΙΑΝΝΑΚΗΝ ΩΜΟΠΟΥΛΟΥ. 'Οστ' έστι, τρεις φορές έθαλεις τη γαγιά να σου διαβάσει τη σελίδα «'Ο κήπος των σκαπανέων»; Θά γελήσεις πολύ με τα κόπια και τα παθήματα του Γιαννάκη τό φασαρία. 'Ο συνονόματός σου θά σου παρουσιάσει σε κάθε τεύχος και από μίαν έκπληξη. Μας γράφεις «ή γαγιά στο τέλος βαρέθηκε να τα ξαναδιαβάσει και με μάλωσε, γιατί έπέμεναν». 'Η γαγιά σου δεν είχε άδικο. Τρεις φορές που σου τα έδιάβασε ήταν υπεραρκετές. Τα γραμματάκια σου πολύ καλά και καθαρά. Θά γίνης καλλιγράφος. Μη παραπονιέσαι πως μόνο κεφαλαία μπορείς ν' άντιγράψης. Καί αυτό πολύ είναι. Για τα παιδάκια της ηλικίας σου άρκετό να μπορούν να τραβούν ίσες γραμμές. Μη βιάζεσαι, Γιαννάκη. Τα πρώτα βήματα του ανθρώπου, σε κάθε προσπάθειά του, πρέπει να είναι άργα και σταθερά. Είναι, βλέπεις, μικρό μου άνυπόμονο φίλε, τα θεμέλια πάνω στα όποια θά βασισθούν όλα τ' άλλα. 'Η γαγιά σου θά σου εξηγήσει τι θέλουμε να πούμε. — ΛΑΚΗΝ ΣΑΡΟΓΛΟΥ. Καί για σένα, Λάκη, τα ίδια έχομε να πούμε. Γράφεις: «Βιάζομαι να μεγαλώσω για ν' άρχίσω να στέλλω συνεργασία στη σελίδα των σκαπανέων». Καί κάτι άκόμη: κάποιος — όχι βέβαια... — πούλακι — μάς έλεπε ότι δεν έννοεις να διαβάσης τα μαθήματά σου χωρίς να κάνης και κάτι άλλο μαζί, όηλ. ή να παίξης ή να σηκώνεσαι κάθε τόσο από τη θέση σου. Πολύ κακή συνήθεια. 'Ο 'Αρχηγός σας κ. 'Ιωάννης Μεταξάς, που τόσο άγάπα έσάς τους Σκαπανέους και που παρακολουθεί άκόμη και τί κάνουνε και πώς φέρεσθε στο σπίτι σας, θά λυπηθί αν μάθης την κακή σου αυτή συνήθεια. Είμεθα βέβαιοι πως έφέτος θά διαβάξης τα μαθήματά σου τακτικά. 'Ετσι; Νά τί λέει ένα άγγλικό τραγούδι: «'Εργάζου την ώρα, που εργάζεσαι, παίζε την ώρα που παίζεις, α-

τός είναι ο μόνος τρόπος να είσαι πάντα εύθυμος και χαρούμενος». — Κ. ΤΑΜΠΟΥΡΗΝ. 'Εδιαβάσαμε τό γαλλικό διήγημα «Χριστουγεννιάτικο δένδρο». 'Αν θέλετε μεταφράσατέ το και στείλετέ το να σας πούμε τη γνώμη μας για την μετάφρασί. Πάντως δεν θά δημοσιευθί. Το Χριστουγεννιάτικο τεύχος της «Νεολαίας» θά περιέχη μόνο πρωτότυπη συνεργασία. — ΓΕ. ΩΡΓΙΑΝ ΠΑΝΑΚΟΥ. Τα ποιήματά σας πρέπει να τα στείλετε γραμμένα καθαρά και σε χαρτί καλό, τό καθενα. Παρακολουθείτε την στήλη της άλληλογραφίας. Θά ώφεληθήτε διαβάζοντας τας υποδείξεις ή παρατηρήσεις, που γίνονται. Δεν έχει καμμία σημασία τό ότι είσθε μεγάλοι. 'Η «Νεολαία» είναι για μικρούς και μεγάλους, όπως βλέπετε. — Β. ΤΡΙΚΟΠΟΥΛΟΥ. Σ' εύχαριστούμε για όσα γράφεις και περιμένουμε τ' άποτελέσματα των ένεργειών σου. — Μ. ΔΕΔΟΠΟΥΛΟΥ. 'Ορατό τό ποιηματάκι σου. Θά τό υποβάλωμε στην 'Επιτροπή, που άσφαλώς θά τό έγκρίνη. Το διήγημα πολύ μεγάλο. 'Όταν γράφετε κάτι — άποτελούνόμεθα σ' όλους τους άναγνωστές της «Νεολαίας» — για τη «Σελίδα των Νέων», έχετε πάντοτε όψιν σας τον χώρο της. — ΜΙΤΣΑΝ ΜΙΧΑΗΛ. Τις συνταγές γλυκισμάτων, που μας έστειλες, τις έδώσαμε στον άρμόδιο συντάκτη της «Σελίδος των Κοριτσιών» μας. Σου άρσσει λές, τό «νοικοκυριό». 'Μπράβο σου. Φρόντισε μόνο να συνήθισες, από τώρα, που είσαι μικρή, στην οικονομία. Μην άφίνεις τίποτε να πηγαίνει χαμένο. Όύτε μία καρφίτσα, ούτε μία όρνυα κλωστή, ούτε όλίγος μαιτανός, που τυχόν θά σου περισσέψει από την παρασκευή ενός φαγητού. Βάλε τον μέσα σ' ένα φλυτζάνι με νερό για να διατηρηθί δροσερός. Λίγο από τη μία, λίγο από την άλλη στο τέλος του χρόνου — άν κάμης λογαριασμό — θά δής πόσα έχεις κερδίσει από την οικονομία. Πάρε παράδειγμα πόσα πράγματα κατάρθωσε να κάμη η 'Αρχηγός της Κυβερνήσεως, μέσα σε λίγα χρόνια, με τό να είναι «οικονόμος» και να μην άφήνη να χάνεται τίποτε. Όύτε τα ψιχουλά από τό κόψιμο του ψωμιού! — Α. ΞΥΣΤΡΗΝ. Οι παραγγελίες σου θά έκτελεσθούν εύχαρίστως. Εύχαριστούμε που φροντίζεις για την έξάπλωση της «Νεολαίας». Είναι καθήκον κάθε Φαλαγγίτου και Φαλαγγιτίσσης να διαδίδη τό περιοδικό αυτό, τό όποιο άνήκει στην 'Εθνική Νεολαία.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΕΛ ΚΙΣ. 'Εγκρίνονται. — Δ. Ι. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ. 'Εντάθα. 'Εγκρίνεται τό σταυρόλεξο. — ΧΡ. ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΥ. Βολάν. Γνωστότατα τά αινίγματά σας — Δ. ΜΠΕΝΑΝ, Πειραιά. 'Εφ' όσον ένεκρίθησαν, θά δημοσιευθούν. 'Οχι, τό δέσιμο μπορείτε να τό κάμετε μόνος σας. — ΑΝ. Ι. ΡΟΝΤΗΡΗΝ. 'Αγρίνιον. 'Ανεπιτυχές (ΘΗΤ, ΣΥ, ΣΕΡΑΙ, ΗΑΣΙΣ κλπ.). Να προσέχετε εις την όρθογραφίαν των λέξεων. — ΑΝΤ. ΣΠΥΡΙΔΙΟΥ. 'Εντάθα. 'Ανευ ενδιαφέροντος και έν πολλοίς άκατανόητον τό σταυρόλεξο(;) σας. — Α. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΝ. Δεν είναι κατάλληλον διά να δημοσιευθί και κυρίως διά τεχνικούς λόγους τό σταυρόλεξό σας. 'Επίσης ή άλυσίδα. 'Εγκρίνεται τό γεωγραφικόν. — ΧΑΡ. ΣΠΥΡΙΔΙΟΥ. Το σχήμα του λαδυρινίου έχει ήδη δημοσιευθί στην «Νεολαία». Τα άλλα είναι κακοσχεδιασμένα και μάλιστα όχι με σινική μελάνη. — Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΝ. 'Εγκρίνονται, έκτός της ζωγραφικής.

ναμία και ή άμφιβολία άνήκουν όριστικώς εις τό παρελθόν.

Γεμάτοι πίστι, αίσιοδοξία και δύναμι βαδίζουμε προς τα έμπρός άκολουθούντες σαν ένας άνθρωπος, άποφασισμένοι για όλα, τον μεγάλο 'Αρχηγό, τον Σωτήρα και τον 'Οδηγητή, αυτόν που μόνος έδειξε τον δρόμο της Σωτηρίας, του μεγαλείου, της ήθικης και ήλικης ευημερίας του 'Εθνους. Τόν δρόμο αυτόν θ' άκολουθήσωμε έφεξής εις αιώνα τον άπαντα δίδοντες ύψηλόν παράδειγμα εις τους λαούς της γής, παράδειγμα έργασίας, ένότητος, δυνάμεως, άυταπαρνήσεως και άυτοπεποιθήσεως. Τίποτε πλέον δεν μας φοβίζει. Καμμία δυσκολία δεν μας τρομάζει. Το μέλλον μας άνήκει. Την άποστολήν μας θά έχουμε όλην την δύναμι να την εκπληρώσουμε και όλην την ψυχικήν και ήθικήν ισχύν να περιφρουρήσουμε τας πνευματικές και ήθικές μας κατακτήσεις. Χάρης στον 'Ιωάννην Μεταξάν είμεθα έλεύθεροι και υπεύθυνοι κυρίαρχοι της ζωής. Για μία φορά άκόμα και ανά τους 'Ελληνικούς αιώνας άς είναι εύλογημένη ή 4η Αυγούστου.

Τύποις: «ΠΥΡ ΣΟΥ» Α. Ε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 'Ιουνίου 1939) » 10.665.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Προεξόφλησις συναλλαγματικών και γραμματίων εις διαταγήν, τοκομεριδίων και άλλων οίωνδήποτε έμπορικών και βιομηχανικών τίτλων.

'Αγορά και πώλησις έξωτερικού συναλλάγματος.

Δάνεια και πιστώσεις δι' άνοικτο λογαριασμό επί ένεχύρῳ δημοσίων χρεωγράφων, μετοχών και όμολογιών εταιρειών, έμπορευμάτων και ένεχυρογράφων.

Προκαταβολαί επί φορτωτικών και πιστώσεις προς παραλαβήν φορτωτικών έν τῇ ήμεδαπῇ και τῇ άλλοδαπῇ.

Καταθέσεις όψεως, προθεσμίας και διαρκείς εις δραχμάς.

Καταθέσεις Ταμειυτηρίου εις δραχμάς.

Τηλεγραφικαί και ταχυδρομικαί έντολαί πληρωμής επί τῶ έσωτερικοῦ και τῶ έξωτερικοῦ.

'Εκδοσις πιστωτικών έπιστολών.

'Εκδοσις έπιταγών επί τῶ έσωτερικοῦ και τῶ έξωτερικοῦ.

Εἴσπραξις συναλλαγματικών, γραμματίων εις διαταγήν, έπιταγών, φορτωτικών και άλλων αἰείδν.

'Αγορά και πώλησις μετοχών και όμολογιών έν τῷ Χρηματιστηρίῳ 'Αθηνών διά λογαριασμόν τρίτων.

Φύλαξις χρηματογράφων παντός είδους.

'Εμίσθωσις χρηματοκιβωτίων προς φύλαξιν τίτλων και τιμαλφών άντικειμένων.

Παροχή έγγυήσεων ύπερ τρίτων.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΓΟΥΡΓΙΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ: ΕΡΓΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ, ΜΕΤΕΩΡΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ, ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13^α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: 30-394

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΛΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ προς 3 1/2 % μέχρι δραχμών 125.000.—

ΟΨΕΩΣ προς 3 % ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ προς 3 1/2 % — 4 1/2 %

'Ο τόκος του Ταμειυτηρίου ύπολογίζεται από της επομένης της καταθέσεως. 'Απασα αἱ καταθέσεις είναι έξ όλοκλήρου ήγγυημένα υπό του Κράτους και άπηλλαγμένα τελών χαρτοσήμου.

Μία από τας άρετάς της Νεολαίας πρέπει να είναι και ή άποταμίευσις.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ και ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ! 'Αποταμιεύετε και καταθέτετε τας οικονομίας σας εις τό:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οὕτω προετοιμάζετε μίαν καλλίτεραν αύριον διά τόν έαυτόν σας, και συμβάλλετε συγχρόνως εις την ανάπτυξιν της Γεωργίας της Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 31

35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

